

การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

วชิรพงษ์ โสตะวงษ์

กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

พ.ศ. 2566

(1)

การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

วชิรพงษ์ โสตะวงษ์

กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

พ.ศ. 2566

(2)

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ชื่อผู้เขียน	วชิรพงษ์ โสตะวงษ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	
ปี พ.ศ.	2566

การวิจัยเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อการตระหนักรู้ของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคล 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อ มีผลต่อการตระหนักรู้ของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคล โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ในการเก็บข้อมูล ประกอบกับใช้แบบสอบถามแบบปลายปิดในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาคั้งนี้คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผลการวิจัย พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (65.75%) อายุ อยู่ในช่วง 41-50 ปี (37.00%) มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน (57.75%) และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,0001-100,000 บาท (27.50 %) เคยถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล ทำให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญหรือสร้างความเสียหาย (87.50%) จากการเสนอขายประกันภัย มากที่สุด (37.94%) โดยส่วนใหญ่ทราบว่ามีความหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (61.50%) ในจำนวนนี้ส่วนใหญ่จะให้ข้อมูลส่วนบุคคลด้านศาสนา เนื่องจาก

(3)

ต้องการได้รับการบริการเรื่องอาหารที่สอดคล้องกับความเชื่อทางศาสนา (37.50%) แต่เห็นว่าการบริการอาหารเป็นความชอบส่วนบุคคลซึ่งไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลทางด้านศาสนา (50.25%) ผู้ตอบแบบสอบถามยังมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล (70.25%) และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต(Internet)/สื่อสังคมออนไลน์(Social Media) มากที่สุด โดยมีความเข้มข้นในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล คือ ตั้งใจอ่าน/ชม/ฟังจนจบ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ที่มีอายุที่แตกต่างกันจะมีการตระหนักรู้การปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกัน และยังพบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารในช่องทางของสื่อวิทยุ มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

(4)

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดีจากการสนับสนุนของบุคคลหลายท่านด้วยกันซึ่งผู้วิจัยขอกล่าวขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน นายสมภพ มุฮัมหมัด ผู้บังคับบัญชา ที่ได้ให้คำแนะนำ และกระตุ้นให้การทำงานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ นางชฎาพร โพธิ์ถาวร หัวหน้างานที่ได้ประสิทธิประสาท ความรู้ในการทำงาน จนทำให้เกิดแนวคิดในการทำวิจัยเรื่องนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ที่มีความห่วงใย เป็นแรงใจสำคัญยิ่งที่ทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วง

ผู้วิจัยขอระลึกถึงคุณงามความดีทุกท่านที่ได้คอยช่วยเหลือ และขอให้งานวิจัยฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ต่อไป

วชิรพงษ์ โสตะวงษ์

(5)

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 ความสำคัญของการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตในการวิจัย	3
1.5 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	4
1.6 การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย	4
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 แนวคิดและทฤษฎีการตระหนักรู้	7
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้และพฤติกรรม การเปิดรับข่าวสาร	13
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์	16
2.4 แนวคิดด้านสิทธิส่วนบุคคล	18
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	33
3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	35
3.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	36
3.5 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ	37

(6)

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
4.1 ปัจจัยส่วนบุคคล	39
4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	41
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	47
4.4 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	52
4.5 การทดสอบสมมติฐาน	55
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	73
5.1 สรุปผลการวิจัย	75
5.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน	80
5.3 อภิปรายผลการวิจัย	82
5.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	87
5.5 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	87
บรรณานุกรม	89
ภาคผนวก	94

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในกำกับของ รัฐ ที่มีพันธกิจด้านการเรียนการสอน การวิจัย และบริการวิชาการ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา สถาบันมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาคุณภาพหลักสูตร การเรียนการสอน เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่สังคมและเป็นที่ยอมรับของสังคม รวมถึงการผลิตผลงานทางวิชาการให้มีคุณภาพต่อหน่วยงานและสังคม อย่างไรก็ตาม ภายใต้พลวัตการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้สถาบันการศึกษาต้องปรับตัวให้ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการพัฒนาตนเองหรือสร้างความแตกต่างกับสถาบันการศึกษาอื่น ทำให้เกิดการแข่งขันกันสูงแบบก้าวกระโดด ประกอบกับปัจจุบันพฤติกรรมของผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากตลอดเวลา (Dynamic Marketing) ทั้งโครงสร้าง รูปแบบความต้องการ สภาพสังคม ค่านิยม และกระบวนการตัดสินใจที่ซับซ้อนมากขึ้นกว่าในอดีต สถาบันจึงต้องมีการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาในการพิจารณาในการบริหารจัดการ (Management by Fact) และวางแผนยุทธศาสตร์ ในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับความต้องการ การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทางการตลาด และก่อให้เกิดความแตกต่างอย่างโดดเด่น (Uniqueness) ระหว่างสถานศึกษาด้วยกัน

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562 ความสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ มุ่งเน้นไปที่การกำกับ/ควบคุมแนวทางการทำงานขององค์กร หน่วยงาน หรือนิติบุคคลให้มี “มาตรฐาน” ในการจัดการข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเหมาะสมและเพียงพอ เมื่อมีความจำเป็นต้องขอใช้ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบไปถึงการรักษาความลับ (Confidentiality) ความถูกต้องสมบูรณ์ (Integrity) และความพร้อมใช้งาน (Availability) ของข้อมูลส่วนบุคคล ที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบหรือความเสียหายในระดับบุคคลหรือองค์กร

เมื่อพิจารณาสาระสำคัญของ พ.ร.บ.ฉบับนี้จะพบว่าประเด็นที่เกี่ยวข้องกับตัวเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลใน 2 ประเด็นสำคัญนั้นคือ 1) เจ้าของข้อมูลต้องให้ความยินยอม (Consent form) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เก็บรวบรวมโดยผู้แจ้งไว้ตั้งแต่แรกแล้วเท่านั้น และ 2) เจ้าของข้อมูลมีสิทธิถอนความยินยอม ขอให้ลบหรือทำลายข้อมูล

เมื่อใดก็ได้หากเป็นความประสงค์ของเจ้าของข้อมูล ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” นั้นจะพบว่าหมายความถึง ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรม (พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562) โดยที่การเปิดเผยหรือการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเป็นกระบวนการที่อาจนำมาซึ่งผลกระทบเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว (Privacy) ของเจ้าของข้อมูล ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการถูกเปิดเผยหรือการถูกแทรกแซงข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากเหตุผล ย่อมส่งผลให้เจ้าของข้อมูลเกิดความเดือดร้อนรำคาญ และอาจทำให้เจ้าของข้อมูลไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข

จากการค้นคว้าในเบื้องต้น ยังไม่มีการศึกษาถึงความตระหนักรู้เกี่ยวกับเรื่องของการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลของนักศึกษาจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของสถาบัน ทั้งที่มีพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งมีสาระสำคัญอยู่ 2 ประการ คือ 1) การรับรองสิทธิของประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของภาครัฐได้ 2) การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนที่มีอยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ในมาตราที่ 24 ที่ว่า “หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมีได้” ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นจะต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลก่อน หรือเข้าข้อยกเว้นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเมื่อมีพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 การใช้ข้อมูลส่วนบุคคลอาทิ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ งานอดิเรก อีเมล เบอร์ติดต่อ ของสถาบันฯ นักศึกษามีความตระหนักรู้เกี่ยวกับเรื่องการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของสถาบันฯ เพียงใด

จากเหตุผลและความสำคัญข้างต้นที่ได้กล่าวมานั้น ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” โดยมีเป้าหมายสำคัญเพื่อศึกษาการตระหนักรู้ของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในเชิงของการให้ความรู้ความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานภายในสถาบันให้กับเจ้าหน้าที่ที่ได้รับทราบ และระมัดระวังในการใช้ข้อมูลและจัดการข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานภายในสถาบันในการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ไปใช้ในการวางแผนการดำเนินงานเพื่อป้องกันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถาบันต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาคูณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อการตระหนักรู้ของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคล
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ด้านช่องทางที่เปิดรับ สื่อมีผลต่อการตระหนักรู้ของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคล

1.3 ความสำคัญของการวิจัย

ปัจจุบันสถาบันมีการส่งเสริมให้นักศึกษา และบุคลากรใช้เทคโนโลยีแพลตฟอร์มต่าง ๆ ในการให้บริการ และต่อสื่อสารระหว่างกัน เช่น การประเมินผลการเรียนการสอนของอาจารย์โดยนักศึกษา การตอบแบบสอบถามแบบออนไลน์ การจัดเก็บข้อมูลของนักศึกษา ซึ่งทุกการให้บริการมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องระบุ “ข้อมูลส่วนบุคคล” เช่น ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ เพื่อเข้าถึงการบริการที่จะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา กับสถาบันอยู่ตลอดเวลา ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการตระหนักถึง “ข้อมูลส่วนบุคคล” มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อนักศึกษาในการเห็นความสำคัญของการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของสถาบัน ในการวิจัยครั้งนี้จะนำเสนอถึงระดับการตระหนักรู้ของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของสถาบันเพื่อนำไปวางแผนจัดการการสื่อสาร สร้างความรู้ความเข้าใจในประเด็นที่เกี่ยวข้องได้อย่างเหมาะสมและเกิดประโยชน์ต่อไป

1.4 ขอบเขตในการวิจัย

การกำหนดขอบเขตของการวิจัยนี้จะอธิบายในประเด็นหัวข้อดังนี้

1.4.1 ประเภทและรูปแบบวิธีการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบไปด้วย แบบสอบถาม (Questionnaire)

1.4.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.2.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวนรวมทั้งสิ้น 4,129 คน

1.4.2.2 ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคั้งนี้จากประชากร โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นการเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนสิงหาคม - เดือนธันวาคม 2565 ตามตารางของทาโร ยามาเน่ (Yamne,1970) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ซึ่งได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ 400 คน

1.5 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

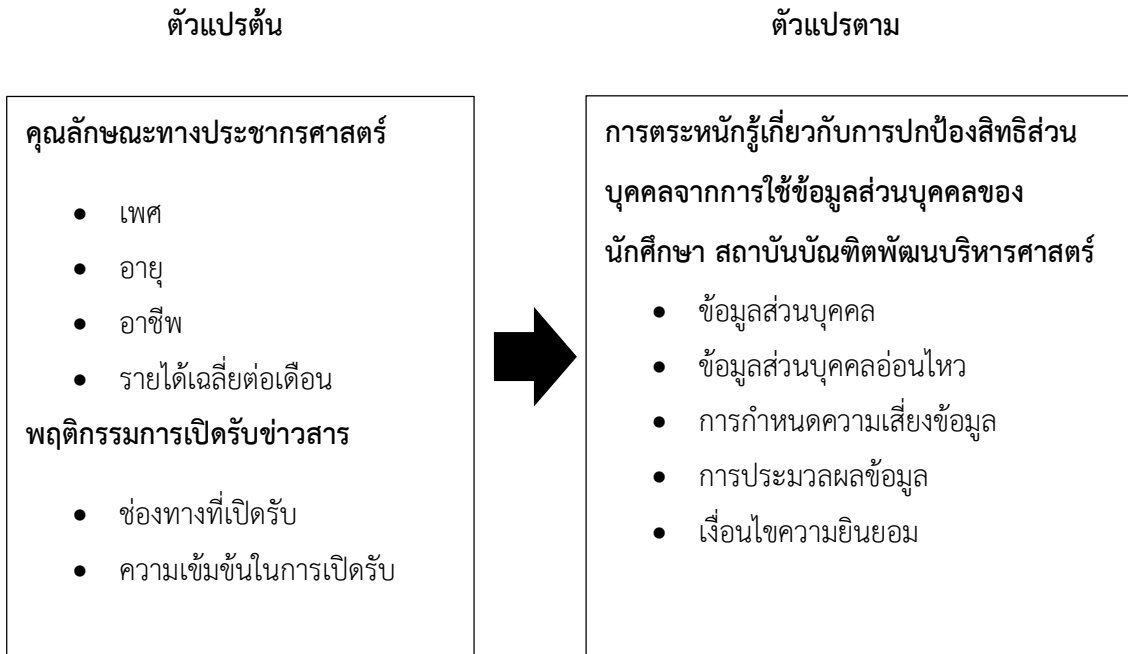
คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ย ต่อเดือน

พฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสาร ประกอบด้วย ช่องทางที่เปิดรับ ความเข้มข้นในการเปิดรับ

1.5.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.6 การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

สำหรับการศึกษาเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” มีกรอบแนวความคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบที่ 1 : กรอบแนวคิดในงานวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ลักษณะทางประชากรศาสตร์** หมายถึง ลักษณะประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน จะมีพฤติกรรม ความสนใจ ในการรับข่าวสารแตกต่างกันไป

2. **พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร** หมายถึง ความเข้มข้นในการเปิดรับ ช่องทางที่เปิดรับ เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

3. **ช่องทางที่เปิดรับ** หมายถึง ช่องทางในการเปิดรับข่าวสารในสื่อวิทยุ, สื่อโทรทัศน์, สื่อหนังสือพิมพ์, สื่ออินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media), สื่อนิตยสาร/วารสาร, สื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์, สื่อบุคคล (ครอบครัว เพื่อน เจ้าหน้าที่ธนาคาร) และสื่ออื่น ๆ

4. **ความเข้มข้นในการเปิดรับ** หมายถึง พฤติกรรมในการเปิดรับข่าวสาร ได้แก่ ตั้งใจอ่าน/ชม/ฟังจนจบ, การอ่าน/ชม/ฟังคร่าวๆ, อ่าน/ชม/ฟัง ขณะทำกิจกรรมอื่นไปด้วย, อ่าน/ชม/ฟัง แต่ ไม่ทราบรายละเอียด, ไม่ได้ให้ความสนใจอ่าน/ชม/ฟัง ในสื่อวิทยุ, สื่อโทรทัศน์, หนังสือพิมพ์, สื่ออินเทอร์เน็ต

(Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media), สื่อนิยายสาร/วารสาร , สื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์, สื่อบุคคล (ครอบครัว เพื่อน เจ้าหน้าที่ธนาคาร) และสื่ออื่น ๆ

5. **การตระหนักรู้** หมายถึง ความสามารถในการจดจำได้ และการระลึกได้ ผ่านการมองเห็น การได้ยิน ของข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ การปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

6. **ข้อมูลส่วนบุคคล** หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึง ชื่อ ตำแหน่ง สถานที่ทำงาน ที่อยู่ทางธุรกิจ และข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

7. **ข้อมูลส่วนบุคคลอ่อนไหว** หมายถึง ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้าของข้อมูล มีความละเอียดอ่อน และมีความเสี่ยงต่อการถูกนำไปใช้ในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมหรือเป็นข้อมูลอื่นใด ซึ่งอาจทำให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

8. **การกำหนดความเสี่ยงข้อมูล** หมายถึง การประเมินความจำเป็นและความเหมาะสม ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้หรือการเปิดเผยข้อมูลที่มีต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลทั้งในเชิง ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน จากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

9. **การประมวลผลข้อมูล** หมายถึง การปฏิบัติต่อข้อมูลส่วนบุคคล เช่น การเก็บรวบรวม ข้อมูล บันทึก จัดระเบียบ จัดโครงสร้าง จัดเก็บ ดัดแปลง ปรับเปลี่ยน กู้คืน ให้คำปรึกษา ใช้เปิดเผย โดยการส่ง แพร่กระจาย หรือทำให้มีอยู่ โดยการจัดวางให้ถูกตำแหน่งหรือการรวม จำกัด ลบ หรือทำลาย

10. **เงื่อนไขความยินยอม** หมายถึง การแสดงเจตนาของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หรือผู้มีอำนาจ กระทำการแทนเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล อนุญาตให้ผู้อื่นเก็บรวบรวม ใช้ เผยแพร่ เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ผ่านเอกสาร หรือผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” ที่ได้ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงของการวางแผนการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล และนำไปปรับใช้เป็นแนวทางในการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจในการเก็บข้อมูลของนักศึกษาได้อย่างตรงจุดและครบถ้วนมากขึ้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยนำเสนอผ่านหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีการตระหนักรู้
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้และพฤติกรรม的开รับข่าวสาร
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์
4. แนวคิดด้านสิทธิส่วนบุคคล
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีการตระหนักรู้

สำหรับแนวคิดในเรื่องการตระหนักรู้ (Awareness) เป็นแนวคิดเชิงจิตวิทยา (Psychological Approach) ผสมผสานกับแนวคิดเชิงพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Sciences)

ความตระหนักรู้ (Awareness) เป็นแนวคิดเชิงจิตวิทยา (Psychological Approach) ผสมผสานกับแนวคิดเชิงพฤติกรรมศาสตร์ (Behavior Science)

ความหมายของการตระหนักรู้ พจนานุกรมทางการศึกษา (Dictionary of Education) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความตระหนักรู้ หมายถึงการกระทำที่แสดงว่าจำได้ รับรู้ หรือมีความรู้ มีความสำนึก (Consciousness)

พจนานุกรมเว็บสเตอร์ (Webster, 1977) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความตระหนักรู้ หมายถึงลักษณะ หรือสภาพของความรู้สึกตัว รู้สึกสำนึกหรือระวางไว การรู้จักคิด หรือความสำนึกทางสังคมและการเมืองระดับสูง

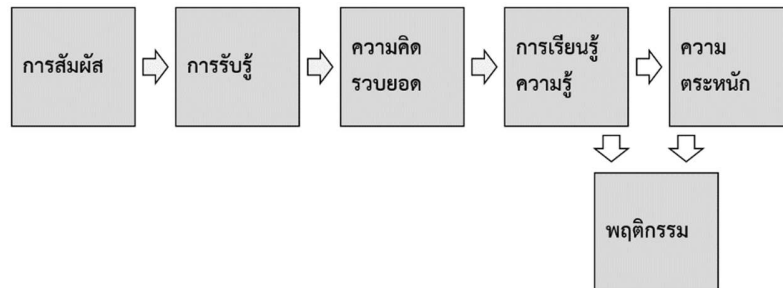
ราชบัณฑิตยสถาน (2545 หน้า 428) ให้ความหมายของคำว่าตระหนักรู้ว่า รู้ประจักษ์ชัด รู้ชัดแจ้ง

เกษม จันทรแก้ว (2547) กล่าวว่า ความตระหนักรู้ หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งได้ถูกคิด หรือเกิดความรู้สึกว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งภายใต้สภาวะจิตใจที่สามารถแสดงออกด้วยการพูด การเขียน การอ่านหรืออื่นๆ โดยอาศัยระยะเวลา ประสบการณ์หรือ สภาพแวดล้อมทางสังคม หรือสิ่งเร้าจากภายนอกให้เกิดความรู้สึกจากการสัมผัส การรับรู้ความคิดรวบยอด การเรียนรู้หรือความรู้ส่งผลให้เกิดความตระหนักรู้และนำไปสู่พฤติกรรมที่แสดงออกในสิ่งนั้น

บลูม (Bloom.1971) กล่าวว่าความตระหนักรู้ (Awareness) คือความรู้สึกใคร่ครวญว่ามีความจำเป็นต้องทำ หรือเห็นด้วยหรือคล้อยตามจนแสดงออกในลักษณะการปฏิบัติ เป็นขั้นต่ำสุดของภาคอารมณ์ และความรู้สึกความตระหนักรู้เกือบคล้ายความรู้ ตรงที่ทั้งความรู้และความตระหนักรู้ไม่เน้นที่ลักษณะของสิ่งเร้า แต่ต่างกันตรงที่ความตระหนักรู้ไม่จำเป็นต้องเน้นปรากฏการณ์ หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด ความตระหนักรู้จะเกิดขึ้นเมื่อมีสิ่งเร้าให้เกิดความตระหนักรู้

เริงชัย คงสง (2547) กล่าวว่า ความตระหนักรู้ (Awareness) เป็นสภาวะทางจิตใจที่เกี่ยวกับความสำนึก ความรู้สึกนึกคิดและปรารถนาต่าง ๆ ของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง โดยมีเหตุการณ์ สภาพแวดล้อมในสังคม หรือสิ่งเร้าจากภายนอกเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความตระหนักรู้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ความตระหนักรู้มีความหมายใกล้เคียงกับความสำนึกนั่นเอง

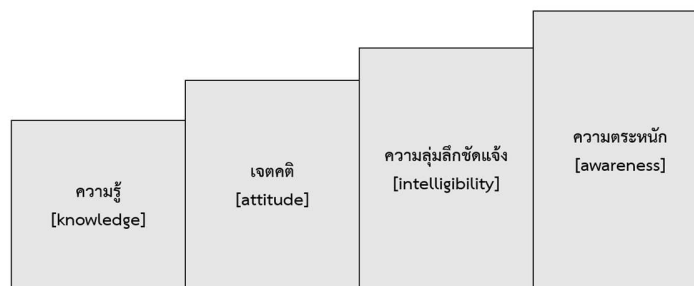
ขั้นตอนและกระบวนการเกิดความตระหนักรู้ กู๊ด (Good, 1973, p. 54) กล่าวว่า การเกิดความตระหนักรู้ว่าเป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process) กล่าวคือ เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าหรือสัมผัสสิ่งเร้าแล้วจะเกิด ความรู้เมื่อรับรู้ขึ้นไปก็จะเข้าใจสิ่งนั้น คือเกิดความคิดรวบยอดและนำไปสู่การเรียนรู้คือมีความรู้ ในสิ่งนั้นและนำไปสู่การเกิดความตระหนักรู้ในที่สุด ซึ่งความรู้และความตระหนักรู้ก็จะนำไปสู่การกระทำ หรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้นตามภาพประกอบด้านล่าง

ภาพประกอบที่ 2 : ขั้นตอนและกระบวนการเกิดความตระหนัก

ที่มา: Cater V. Good 1973 หน้า 54

จากภาพประกอบด้านล่าง เป็นการแสดงขั้นตอนตามลำดับของการสะสมความรู้และเจตคติ เพื่อให้เกิด เป็นความตระหนักในการบริหารจัดการความเสี่ยง ซึ่งในการตระหนักนั้นจะต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ (knowledge) หรือแนวคิดด้านบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างถูกต้อง และต้องมีความรู้อย่างถ่องแท้ ในแต่ละขั้นตอนการบริหารจัดการความเสี่ยง จึงจะนำไปสู่ขั้นลุ่มลึกชัดเจน (Intelligibility) แล้วจึงเกิดความตระหนักในที่สุด

ภาพประกอบที่ 3 : ขั้นตอนลำดับการเกิดความตระหนัก

ที่มา: Cater V. Good 1973 หน้า 54

องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความตระหนัก เบคเกอร์ (Becker, 1986, p. 45) ได้กล่าวเอาไว้ว่า ความตระหนักเกิดจากทัศนคติที่มีต่อสิ่งเร้า การสัมผัส การรับรู้ ความคิดรวบยอด การเรียนรู้ ความตระหนัก พฤติกรรม ความรู้ (knowledge) เจตคติ (attitude) ความลุ่มลึก ชัดแจ้ง (intelligibility) ความตระหนัก (awareness) ได้แก่ บุคคล สถานการณ์กลุ่มสังคม และสิ่งต่าง ๆ ที่โน้มเอียง หรือที่จะตอบสนองในทางบวกหรือทางลบ เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ โดยองค์ประกอบสำคัญที่

ก่อให้เกิดความตระหนักมีอยู่ด้วยกัน 3 ประการ ดังนี้ 1.ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) จะเริ่มต้นจากระดับง่ายและมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ 2.อารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกด้านทัศนคติค่านิยม ความตระหนักชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดีเป็นองค์ประกอบในการประเมินสิ่งเร้าต่าง ๆ 3.พฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นการแสดงออกทั้งทางวาจา กิริยา ท่าทาง ที่มีต่อสิ่งเร้า หรือแนวโน้มที่บุคคลจะกระทำ

ความตระหนักเป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process) กล่าวคือเมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าหรือสัมผัสจากสิ่งเร้าแล้วจะเกิดรับรู้ขั้นตอนต่อไปก็จะเข้าใจในสิ่งเร้านั้น คือเกิดความคิดรวบยอดและนำไปสู่การเรียนรู้และความตระหนักต่างก็นำไปสู่การกระทำ หรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลสิ่งเร้านั้น ๆ ความตระหนักของบุคคลจะเกิดขึ้นได้บุคคลนั้นจะต้องผ่านการมีความรู้มาก่อน ดังนั้นการเรียนรู้ที่มีจุดหมายเพื่อให้บุคคลมองเห็นความสำคัญ ความรับผิดชอบ รวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นจะส่งผลให้บุคคลเกิดความตระหนักต่อสิ่งนั้นๆ (อัครา วัฒนโยธิน, 2553)

การเกิดความตระหนักมีลักษณะและรูปแบบของสิ่งเร้าเป็นตัวแปรที่มีผลต่อกับเป็นสิ่งที่บุคคลได้พบ ได้รู้สึก และจะทำให้บุคคลเกิดการใส่ใจมากน้อยเพียงใด อาจพิจารณาได้ดังนี้ (ดวงฤดี กิตติจารุดุลย์, 2557)

1. ความเข้ม (intensity) เป็นระดับความหนักเบาของสิ่งเร้า อาจเป็นแสง สี เสียง การดำเนินงานต่าง ๆ ทั้งงานโดยทั่วไปและงานส่วนตัว การใช้แสงที่จ้า สีที่เข้มฉูดฉาด และเสียงดังจะเป็นส่วนช่วยให้บุคคลมีการใส่ใจสิ่งนั้นมากขึ้น
2. ขนาด (size) สิ่งเร้าที่มีขนาดใหญ่จะสร้างความสนใจหรือใส่ใจได้ดีกว่าสิ่งเร้าที่มีขนาดเล็ก จะเห็นได้จากป้ายโฆษณาต่าง ๆ แม้กระทั่งวัตถุและสิ่งก่อสร้างทำให้มีขนาดใหญ่ก็เพื่อดึงดูดความสนใจ
3. ทำตรงกันข้ามหรือทำให้แปลกออกไป (contrast) การทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ผิดแผกไปจากเดิม จะทำให้เกิดความใส่ใจในสิ่งนั้นมากขึ้น เช่น หนังสือที่เราอ่าน ถ้าหน้าใดพิมพ์ตัวใหญ่หรือ ตัวหนาจะทำให้เกิดความใส่ใจตรงนั้นเป็นพิเศษ
4. การทำซ้ำ (repetition) มีความหมายว่าทำสิ่งนั้นบ่อย ๆ หรือหลาย ๆ ครั้ง การโฆษณาทางวิทยุและโทรทัศน์เพื่อให้บุคคลจำสินค้านั้นได้ให้
5. การเคลื่อนไหว (movement) เป็นการทำให้สิ่งเร้าเคลื่อนที่หรือเปลี่ยนแปลงไปมา การโฆษณาที่ไฟประดับจะถูกทำให้วิ่งไปวิ่งมา หรือติดบ้างดับบ้าง

ปัจจัยที่มีผลต่อการตระหนักรู้ สื่อหรือสิ่งเร้าถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้บุคคลเกิดความตระหนักได้ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่จะส่งผลต่อการเกิดความตระหนักของบุคคล มีรายละเอียดดังนี้ (ณัฐยา พัวทัต, 2549)

1. ประสบการณ์ที่มีต่อการรับรู้
2. ความเคยชินต่อสภาพแวดล้อม ถ้าบุคคลใดที่มีความเคยชินต่อสภาพแวดล้อมจะมีผลทำให้บุคคลนั้นไม่ตระหนักต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น
3. ความใส่ใจและการให้คุณค่า ถ้ามีความใส่ใจในเรื่องใดมาก ก็จะมี ความตระหนักในเรื่องนั้นมาก ลักษณะและรูปแบบของสิ่งเร้า ถ้าสิ่งเร้า นั้นสามารถทำให้ผู้พบเห็นเกิดความสนใจ ย่อมทำให้ผู้พบเห็นเกิดการรับรู้และตระหนักขึ้น
4. ระยะเวลาความถี่ในการรับรู้ ถ้าได้รับการรับรู้บ่อยครั้งเท่าไรหรือนานเท่าไรก็ยิ่งทำให้มีโอกาสเกิดความตระหนักได้มากขึ้นเท่านั้น

การวัดความตระหนักรู้ ความตระหนัก (Awareness) เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้สึกสำนึกว่า สิ่งนั้นอยู่ (Conscious of something) จำแนกและรับรู้ (Cognitive) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ละเอียดอ่อนเกี่ยวกับด้านความรู้สึกอารมณ์ ดังนั้นการวัดและการประเมินผลจึงต้องมีหลักการและวิธีการตลอดจนเทคนิคเฉพาะจึงจะวัดความรู้และอารมณ์ซึ่งมีหลายวิธีด้วยกัน (ชวาล แพรรัตกุล, 2526) คือ

1. วิธีการสัมภาษณ์ (interview) เป็นการสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างคำถามที่แน่นอน (Structured item) โดยสร้างคำถาม และคำตอบให้เลือกเช่นเดียวกับแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ คำถามจะตั้งไว้ก่อนโดยการจัดเรียงลำดับก่อนหลังไว้ หรืออาจเป็นแบบไม่มีโครงสร้างคำถาม (Unstructured item) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ที่มีการกำหนดไว้แต่เพียงหัวข้อใหญ่ ๆ ให้ผู้ตอบสามารถตอบได้อย่างมีอิสระ และคำถามก็เป็นไปตามโอกาสในขณะสนทนา
2. แบบสอบถาม (Questionnaire) แบบสอบถามอาจเป็นแบบปลายปิดหรือปลายเปิดหรือเป็นแบบผสมทั้งสองแบบก็ได้
3. แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) เป็นเครื่องมือวัดชนิดที่ให้ตรวจสอบว่าเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือมี ไม่มี สิ่งที่กำหนดตามรายการ อาจอยู่ในรูปแบบของการทำเครื่องหมายตอบ หรือเลือกว่าใช่ ไม่ใช่ก็ได้ เครื่องมือวัดชนิดที่ให้ตรวจสอบว่าเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือมี ไม่มี สิ่งที่กำหนดตามรายการอาจอยู่ในรูปแบบของการทำเครื่องหมายตอบ หรือเลือกว่าใช่ ไม่ใช่ก็ได้ นอกจากนี้ เครื่องมือวัดชนิดที่ให้ตรวจสอบว่าเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือมี ไม่มี สิ่งที่กำหนดตามรายการอาจอยู่ในรูปแบบของการทำเครื่องหมายตอบ หรือเลือกว่าใช่ ไม่ใช่ ก็ได้ นอกจากนี้ สิ่งที่เป็นเครื่องมือวัดชนิดที่ให้ตรวจสอบว่าเห็นด้วย

ไม่เห็นด้วย หรือมี ไม่มี สิ่งที่กำหนดตามรายการอาจอยู่ในรูปแบบของการทำเครื่องหมายตอบหรือเลือกกว่าใช่ ไม่ใช่ ก็ได้

นอกจากนี้สิ่งที่กำหนดตามรายการอาจแบ่งเป็นข้อคำถาม จอห์น ดับเบิลยู เบส (John W. Best) ได้กล่าวถึงข้อคำถามว่าประกอบด้วยคำถามเชิงบวก และถามเชิงลบ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนตามวิธีของลิเคริท คือ

	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วยมาก	4 คะแนน	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	5 คะแนน

4. มาตราวัดอันดับคุณภาพ (Rating Scale) เครื่องมือชนิดนี้เหมาะสำหรับวัดอารมณ์และความรู้สึกที่ต้องการทราบความเข้ม (Intensity) ว่ามีมากน้อยเพียงใดในเรื่องนั้นๆ

การตระหนักรู้สถานการณ์ (Situational Awareness) คือการรับรู้สภาพที่เกิดขึ้นของสิ่งแวดล้อม ในขณะที่เวลานั้นสามารถเข้าใจความหมายหรือสิ่งที่เกิดขึ้นและสามารถคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดต่อไปในอนาคตได้ความตระหนักจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อบุคคลได้รับการสัมผัสจากสิ่งเร้าในสภาพแวดล้อมเป็นการรับรู้ที่นำไปสู่ความคิดรวบยอดการเรียนรู้และการปฏิบัติซึ่งการเรียนรู้และความตระหนักรู้จะนำไปสู่ความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมต่อไป (Endsley, 1998, หน้า 97 - 101)

การตระหนักรู้สถานการณ์คือสภาพสะท้อนของการมีสติหรือการตระหนักได้ของแต่ละบุคคลซึ่งช่วยให้มีการวางทิศทางกำหนดสถานการณ์และเป็นโอกาสที่จะสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ในสถานการณ์นั้นอย่างแจ่มชัดภาพสะท้อนที่กล่าวถึงนี้ประกอบไปด้วยตรรกะความคิดจินตนาการสติและจิตใต้สำนึกซึ่งส่งผลให้พัฒนารูปแบบจิตของเหตุการณ์ภายนอก (Bedny & Meister, 1999, หน้า 63 - 72)

ผู้วิจัยนำทฤษฎีการตระหนักรู้สถานการณ์ เพื่อใช้ประกอบในการตั้งคำถามปลายปิดเกี่ยวกับการรับรู้ การเข้าใจเหตุการณ์ และสามารถคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดต่อไปในอนาคตเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้และพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสาร

ทฤษฎีการรับรู้ การเลือกข่าวสารของบุคคล มาจากพฤติกรรมกาสื่อสารของแต่ละบุคคลที่ว่าการแตกต่างทางสภาพส่วนบุคคล หรือสภาพจิตวิทยา มีผลต่อการเปิดรับข่าวสาร มนุษย์ใช้ข่าวสารเป็นเครื่องมือในการสนทนาในชีวิตประจำวัน และใช้เป็นข้อมูลในการประกอบการตัดสินใจ เรียกได้ว่าเป็นสังคมข่าวสาร (The Information Society) ซึ่งเราทุกคนกำลังอยู่ในยุคข่าวสาร (The Information Age) (ปรมะ สตะเวทิน, 2539, หน้า 3) จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ข่าวสารเป็นสิ่งจำเป็นในการตัดสินใจอย่างยิ่ง หากมนุษย์ไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเท่าใด ความต้องการข่าวสารจึงมีมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากมนุษย์ไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเท่าใด ความต้องการข่าวสารก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

แอตคิน (Atkin, 1973) กล่าวว่า บุคคลที่เปิดรับข่าวสารมากย่อมมีหูตากว้างไกล มีความรู้ ความเข้าใจสภาพแวดล้อม และเป็นคนที่ทันสมัยทันเหตุการณ์มากกว่าบุคคลที่เปิดรับข่าวสารน้อย

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผู้รับสาร มีข้อมูล เป็นจำนวนมากที่เป็นหลักฐานยืนยันและแสดงให้เห็นว่า ผู้รับสารนั้นไม่ได้เปิดรับหรือสนใจข่าวสารเหมือนกันเสมอไป ผู้รับสารมีการรับจดจำตอบสนองต่อข่าวสารแตกต่างกันไป ซึ่งจะไปสอดคล้องกับแคลปเปอร์ (Klapper, 1960) ที่ได้อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการเลือกรับข่าวสาร ดังนี้

1. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) หมายถึง ผู้รับสารเลือกสนใจ หรือเปิดรับข่าวสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็น ความสนใจที่มีอยู่เดิมและพยายามหลีกเลี่ยงข่าวสาร ที่ไม่สอดคล้องกับทัศนคติ และความคิดเห็นเดิมของตน ทั้งนี้เพราะการได้รับข่าวสารที่ไม่สอดคล้องกับ ความรู้ ความเข้าใจ หรือทัศนคติที่มีอยู่เดิมก็จะก่อให้เกิดภาวะความไม่สมดุลทางจิตใจที่เรียกว่า “Cognitive Dissonance” ซึ่งบุคคลอาจลดภาวะความไม่สมดุลนี้ได้โดยการเลือกเฉพาะข่าวสารที่สอดคล้องกับความคิดของตน

2. การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) เนื่องจากสมองของมนุษย์ สามารถรับข้อมูลได้จำกัด สมองเราจะต้องคัดเลือกข่าวสารที่มากกระตุ้นอยู่ตลอดเวลาว่าข่าวสารใดเป็นข่าวสารที่ควรรับรู้ และ ข่าวสารใดไม่ควรรับรู้ ดังนั้น ข่าวสารที่ถูกคัดเลือกแล้วมักเป็นข่าวสารที่ตรงตามความสนใจ และเป็นความต้องการของผู้รับสาร

- 3.การเลือกรับรู้ (Selective Perception) หลังจากการเลือกเปิดรับข่าวสารจาก แหล่งใดแหล่งหนึ่งแล้วผู้รับสารจะเลือกรับรู้และตีความข่าวสารที่ได้รับแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ทัศนคติ ความต้องการ ความเชื่อ ความหวังแรงจูงใจ สภาวะร่างกาย หรือสภาวะอารมณ์ในขณะนั้น เป็นต้น ดังนั้น ผู้รับสารจะตีความผิดพลาดหรือบิดเบือนข่าวสารให้สอดคล้องกับทัศนคติและความเชื่อ ของตนเอง

4. การเลือกจดจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข่าวสาร เฉพาะส่วนที่ตรงกับความสนใจความต้องการทัศนคติของตนเอง และมักจะลืมในส่วนที่ไม่สนใจ เรื่องที่ค้านกับความคิดเห็นของตนเอง ดังนั้นการเลือกการจดจำเนื้อหาของสารที่ได้รับ จึงเป็นการช่วยเสริมทัศนคติหรือความเชื่อเดิมของผู้รับสารให้มีความมั่นคงยิ่งขึ้น (Schramm, 1964) ได้ให้เห็นความเห็นว่าข่าวสารที่เข้าถึงความสนใจของผู้รับสารได้มาก มีแนวโน้ม ที่จะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นซึ่งกระบวนการเลือกสรรของมนุษย์จึงเปรียบเสมือน เครื่องกรอง (Filters) ข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์

ผู้รับข่าวสารจะมีพฤติกรรมเปิดรับสื่อ และข่าวสารตามแบบเฉพาะของตน แตกต่างกันไป ซึ่งเกิดจากแรงผลักดันที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. ความเหงา เป็นเหตุผลทางจิตวิทยาที่ว่ามนุษย์ย่อมไม่ชอบที่จะอยู่ตามลำพัง จึงพยายามที่จะรวมกลุ่มเป็นสังคมกับบุคคลอื่น และสิ่งที่ดีที่สุดคือการที่มนุษย์เลือกสื่อมวลชนเป็นเพื่อนแก้เหงา

2. ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ ตามธรรมชาติมนุษย์จะมีความอยากรู้อยากเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ มนุษย์จึงใช้สื่อมวลชนในการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นเป็นหลัก โดยเริ่มจากสิ่งใกล้ตัวก่อนไปจนถึงสิ่งที่อยู่ไกลตัวออกไป

3. ประโยชน์ใช้สอยของตนเอง มนุษย์เป็นผู้เห็นแก่ตัวโดยพื้นฐานแล้ว จึงทำให้ต้องการแสวงหาและใช้ข่าวสารเพื่อประโยชน์กับตนเอง เพื่อให้ได้มาซึ่งความสะดวกสบาย ความสนุกสนานหรือความบันเทิงแก่ตนเอง โดยเลือกสื่อที่ใช้ความพยายามน้อยที่สุด และส่งผลประโยชน์แก่ตนได้มากที่สุด

4. ลักษณะเฉพาะของสื่อแต่ละประเภท มีส่วนท าให้ผู้รับสารเลือกเปิดรับข่าวสารและใช้ประโยชน์แตกต่างกันในการตอบสนองความต้องการ และความพึงพอใจ

เบคเกอร์ (Becker, 1983) ได้ให้ความหมายของการเปิดรับสื่อไว้ ดังนี้

1. การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) คือ บุคคลจะแสวงหาความรู้เพื่อให้มีความคล้ายคลึงกับบุคคลอื่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือเรื่องทั่ว ๆ ไป

2. การเปิดรับข้อมูล (Information Receptivity) คือ บุคคลจะเปิดรับสื่อเพื่อ ต้องการทราบข้อมูลที่ตนสนใจ

3. การเปิดรับประสบการณ์ (Experience Receptivity) คือ บุคคลจะเปิดรับข่าวสารเพราะความต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผ่อนคลายความเครียด

นอกจากนี้ แมคเคลอยด์ และโอคีฟ (McLeod & O'Keefe, 1972) กล่าวว่า ตัวชี้ (Index) ที่ใช้วัดพฤติกรรมเปิดรับสื่อ (Media Exposure) ได้แก่

1. วัดจากเวลาที่ใช้สื่อ

2. วัดจากความถี่ของการใช้สื่อ

ด้วยเหตุนี้ การวัดพฤติกรรมการเปิดรับสื่อจึงวัดที่ความบ่อยครั้งหรือความถี่ในการเปิดรับระยะเวลา ความต่อเนื่อง ช่วงเวลา รวมไปถึง จำนวนสื่อมวลชนหรือช่องทางที่ใช้ในการเปิดรับข่าวสาร

ชแรมม์ (Schramm, 1973) กล่าวถึงหลักการทั่วไปของการเลือกความสำคัญของข่าวสารว่า ขึ้นอยู่กับการใช้ความพยายามน้อยที่สุด (Least Effect) และผลที่จะได้ (Promise of Reward) ซึ่งอยู่ในรูปของสูตรการเลือกรับข่าวสารดังนี้

$$\text{การเลือกรับข่าวสาร} = \frac{\text{สิ่งตอบแทนที่คาดหวัง}}{\text{ความพยายามที่ต้องใช้}}$$

ภาพประกอบที่ 4 : สูตรการเลือกรับข่าวสาร

ที่มา: Schramm, W. (1973). *Men, messages, and media*. New York: Harper & Row.

จากสูตรนี้จะเห็นได้ว่า คนเรามีแนวโน้มที่จะเปิดรับข่าวสารที่ใช้ความพยายามน้อย เช่น ข่าวสารต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว สามารถเลือกรับได้ง่ายและมีสารประโยชน์ต่อตนเอง ในการเลือกนั้นอาจ มีสาเหตุอื่น ๆ อีก เช่น ประสบการณ์ต่างกัน ความสามารถในการประเมินสารประโยชน์ของข่าวสาร ตลอดจนสภาวะทางสังคมและจิตใจของแต่ละคนด้วย

กิติมา สุรสนธิ (2541) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร ว่าบุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่าง ที่ผ่านมาสู่ตนทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตน ดังนั้นข่าวสารที่หลงไหลผ่านเข้ามาไปยังบุคคลจากช่องทาง ต่าง ๆ นั้นมักจะถูกคัดเลือกตลอดเวลา ข่าวสารที่น่าสนใจ มีประโยชน์และเหมาะสมตามความนึกคิดของผู้รับสาร จะเป็นข่าวสารที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสาร

ยุพดี ฐิติกุลเจริญ (2537) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารว่าการสื่อสารนั้นจัดได้ว่าเป็น ปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ นอกเหนือจากปัจจัยที่มีความจำเป็นต่อความอยู่รอดของ มนุษย์ซึ่ง ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค แม้ว่าการสื่อสารจะไม่ได้มีความ เกี่ยวข้องโดยตรง

กับความเป็นความตายของมนุษย์เหมือนกับปัจจัยสี่ แต่การที่จะให้ได้มาซึ่งปัจจัยสี่เหล่านั้นย่อมต้องอาศัย การสื่อสารเป็นเครื่องมืออย่างแน่นอนมนุษย์ต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ในการดำเนินกิจกรรมใด ๆ ของตน และเพื่ออยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคม การสื่อสารเป็นพื้นฐานของการ ติดต่อของกระบวนการสังคมยิ่งสังคมมีความสลับซับซ้อนมาก และ ประกอบด้วยคนจำนวนมากขึ้นเท่าใด การสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะการ เปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และ สังคมจะนำมาซึ่งความสลับซับซ้อน หรือความสับสนต่าง ๆ จนอาจก่อให้เกิดความไม่เข้าใจและไม่แน่ใจแก่ สมาชิกของสังคม ดังนั้น จึงต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อแก้ไขปัญหา ดังกล่าว

เวลาในการเปิดรับฟังข่าวสาร เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ส่งสารควรคำนึงถึง มิฉะนั้น เนื้อหาข่าวสารที่ส่งไป จะสูญเปล่า เพราะเวลาไม่เหมาะสมกับความต้องการของผู้รับสาร ทำให้ผู้รับ สารพลาดโอกาสเปิดรับสิ่งที่ เป็นประโยชน์

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์

ประชากรศาสตร์ (Demography) หมายถึง วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากร ทั้งนี้ เพราะคำว่า “Demo” หมายถึง “People” ซึ่งแปลว่า “ประชาชน” หรือ “ประชากร” ส่วนคำว่า “Graphy” หมายถึง “Writing Up” หรือ “Description” ซึ่งแปลว่า ลักษณะ ดังนั้น เมื่อแยกพิจารณาจากรากศัพท์ คำว่า “Demography” น่าจะมีความหมายตามที่กล่าวข้างต้น คือ วิชาที่เกี่ยวกับประชากรนั่นเอง (ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์ และณรงค์ เทียนสง, 2521, หน้า 2)

แนวความคิดนี้ได้ตรงกับทฤษฎีกลุ่มสังคม (Social Categories Theory) ของ เดอร์เฟลอร์และ บอลล์ โรคิช (DeFleur & Ball-Rokeach, 1996) ที่อธิบายว่าพฤติกรรมของบุคคลเกี่ยวข้องกับลักษณะ ต่าง ๆ ของบุคคลหรือลักษณะทางประชากร ซึ่งลักษณะเหล่านี้สามารถอธิบายเป็นกลุ่มๆ กล่าวคือ บุคคล ที่มีพฤติกรรมคล้ายคลึงกันมักจะอยู่มักจะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ดังนั้นบุคคลที่อยู่ในลำดับชั้นทางสังคม เดียวกันจะเลือกรับ และตอบสนองต่อเนื้อหาข่าวสารในแบบเดียวกัน ในความเป็นจริงเราไม่สามารถ วิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของผู้รับสารได้เป็นจำนวนมาก จึงมีการจำแนกผู้รับสารออกเป็นกลุ่ม ๆ ตาม ลักษณะประชากร (Demographic Characteristics) ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพทางสังคม และ เศรษฐกิจการศึกษา ศาสนา สถานภาพ สมรส เป็นต้น ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีผลต่อการ รับรู้ การตีความ และการเข้าใจในการ สื่อสาร (อดุลย์ จาตุรงค์กุล, 2539)

แนวคิดด้านประชากรศาสตร์นี้เป็นแนวคิดที่เชื่อในหลักการของความเป็นเหตุเป็นผล กล่าวคือ เชื่อว่าคนเราทำพฤติกรรมต่างๆ ตามแรงผลักดันจากภายนอก (Exogenous Factors) และพฤติกรรม

โดยส่วนใหญ่ของเราจะเป็นไปตามแบบฉบับที่สังคมวางไว้ เช่น คนรุ่นไหนควรจะทำพฤติกรรมอย่างไร และสังคมทั่ว ๆ ไปมักจะกำหนดให้บุคคลที่มีคุณสมบัติประชากรแตกต่างกัน (กาญจนา แก้วเทพ. 2541)

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2538) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะประชากรทางด้านสถานะทางสังคม และเศรษฐกิจ ที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเลือกรับข่าวสาร เนื่องจากความแตกต่างทางสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจนำมาสู่ทัศนคติ ค่านิยม และการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน

ปรมะ สดะเวทิน (2538) กล่าวถึงคุณลักษณะทางประชากรของผู้รับสาร ประกอบด้วย

1. อายุ เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม บุคคลที่มีอายุมาก จะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการติดต่อสื่อสารต่างจากบุคคลที่มีอายุน้อย และบุคคล ที่มีอายุน้อยจะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการติดต่อสื่อสารเปลี่ยนไปเมื่อตนเองมีอายุมากขึ้น ดังนั้นอายุของผู้รับสารจะมีอิทธิพลกับการสื่อสาร ทั้งนี้เนื่องจากความสามารถในการตีความหมายมีความแตกต่างกัน

2. เพศ ความแตกต่างทางเพศทำให้บุคคลมีพฤติกรรมในการติดต่อสื่อสารที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศหญิงมีแนวโน้มและความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศ ชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับข่าวสารนั้นด้วย จากการวิจัยทางจิตวิทยาได้แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันมากในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรม และสังคมกำหนดบทบาทกิจกรรมของทั้งชาย และหญิงไว้ต่างกัน

3. การศึกษา เป็นลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ผู้ที่มีการศึกษาสูงจะเป็นผู้รับสารที่ดี เนื่องจากมีความรู้กว้างขวางในหลาย ๆ เรื่อง และสามารถเข้าใจสารได้ดี ส่งผลให้คนที่มีการศึกษาสูง จะเลือกใช้สื่อมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำ และคนที่มีการศึกษาสูงมักจะใช้สิ่งพิมพ์ ในขณะที่คนที่มีการศึกษาต่ำมักจะใช้สื่อประเภทวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ฯลฯ

4. ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้ เชื้อชาติและชาติพันธุ์ ตลอดจนภูมิหลังของครอบครัว ทำให้คนมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน มีประสบการณ์ ทัศนคติ ค่านิยม และเป้าหมายที่แตกต่างกัน

5. ภูมิลำเนา มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร เนื่องจากลักษณะภูมิศาสตร์ การศึกษา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม ทำให้คนที่อยู่ในที่ต่าง ๆ นั้น มีคุณสมบัติต่างกัน และมีผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมด้วย นอกจากนั้นสื่อมวลชนที่มีอยู่ในแต่ละท้องถิ่นก็มีลักษณะต่างกัน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์

6. สถานภาพสมรส เป็นตัวแปรอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสนใจของผู้รับสาร เพราะผู้ใหญ่วัยต้นสมรสจะต้องมีการปรับตัวเรื่องของความผูกพันใกล้ชิดทางกายภาพ ความสัมพันธ์ ทางเพศ ต้องมี

บทบาทร่วมกันในการปฏิบัติภารกิจทางสังคมที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้สมรสจะมีความผูกพัน ต่อส่วนรวมมากกว่าคนโสด เนื่องจากคนที่มีครอบครัวจะมีความผูกพันแนบแน่นกับบุคคลภายใน ครอบครัวหลายคน เช่น ภรรยาหรือสามี บุตรหรือเครือญาติของแต่ละฝ่ายอีกด้วย

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วปัจจัยทางด้านประชากร เป็นแนวคิดที่พยายามชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของผู้รับสารแต่ละกลุ่ม ส่งผลต่อการเลือกเปิดรับสื่อ การใช้ประโยชน์จากข่าวสารที่แตกต่างกัน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้อย่างยิ่ง จึงต้องอาศัยองค์ประกอบทางด้านประชากรศาสตร์เป็นแนวทางในการศึกษา เนื่องจากความแตกต่างทางด้านประชากรนั้น ถือเป็นตัวกำหนดที่ทำให้รับรู้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

2.4 แนวคิดด้านสิทธิส่วนบุคคล

“สิทธิ” ในทางนิติศาสตร์ถือเป็นมโนทัศน์ (Concept) ที่สำคัญที่สุดเรื่องหนึ่ง โดยหมายถึงอำนาจที่ระบบกฎหมายให้ไว้แก่บุคคลอย่างเป็นรูปธรรมในอันที่จะเรียกร้องให้บุคคลอื่นกระทำการ งดเว้นกระทำการ หรือยอมให้กระทำการโดยไม่เข้าขัดขวาง เพื่อประโยชน์ของผู้ทรงสิทธิ โดยที่ปัจจุบันได้แบ่งแยกแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิออกเป็น 2 แขนงด้วยกัน คือ สิทธิในระบบกฎหมายเอกชน และสิทธิในระบบกฎหมายมหาชน

สิทธิในระบบกฎหมายเอกชน นั้นอาจแบ่งแยกออกได้เป็นสิทธิสัมบูรณ์ (Absolute Rechte) และสิทธิสัมพัทธ์ (Relative Rechte) โดยที่สิทธิสัมบูรณ์ คือ กรณีที่บุคคลผู้ทรงสิทธิสามารถยกขึ้นใช้ยันบุคคลใดก็ได้ (Erga Omne) บุคคลทุกคนยอมเป็นผู้ที่มีหน้าที่ต้องเคารพสิทธิดังกล่าว เช่น กรรมสิทธิในทรัพย์สิน ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร หรือสิทธิในความเป็นบุคคล อาทิเช่น สิทธิในชื่อ ส่วนสิทธิสัมพัทธ์ (Relative Rechte) คือ กรณีที่บุคคลผู้ทรงสิทธิยอมสามารถเรียกร้องเฉพาะจากบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น (Inter Partes) โดยที่สิทธิประเภทหลังนี้อาจมีลักษณะเป็นสิทธิเรียกร้องให้บุคคลหนึ่งกระทำการ หรืองดเว้นกระทำการ (วรเจตน์ ภาคีรัตน์, 2555)

สิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

สิทธิมนุษยชน (Human Right) เป็นสิทธิลักษณะหนึ่งที่ว่าผู้ทรงสิทธิคือมนุษย์ทุกคน แนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นี้ แบ่งระดับออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก สิทธิการคุ้มครองรับรองต่อชีวิตร่างกาย ซึ่งเป็นสิทธิที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ไม่สามารถ ถ้ายโอนให้กันได้ อยู่เหนือกฎหมายและอำนาจใด ๆ ของรัฐ สิทธิเหล่านี้ได้แก่ สิทธิในชีวิต ห้ามฆ่า หรือทำร้ายชีวิต ห้ามการค้า

มนุษย์ มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและแสดงออกหรือสื่อ ความหมายโดยวิธีอื่น สิทธิเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับ เนื่องจากเป็นสิ่งที่ต้องดำรงอยู่ใน มโนธรรมของแต่ละบุคคลเป็นปกติอยู่แล้ว

และประเภทถัดไป คือ สิทธิในความเสมอภาค เป็นสิทธิที่ต้องได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย เพื่อ รับรองความเท่าเทียมหรือความเสมอภาคให้กับแต่ละบุคคล ได้แก่ การได้รับสัญชาติ การมีงานทำ การได้รับการคุ้มครองแรงงาน ความเสมอภาคของชายหญิง เยาวชน ผู้สูงอายุคนพิการ การได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นต้น (อธิพร สิทธิธีรรัตน์, 2558) สำหรับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ซึ่งถือเป็นกฎหมายลำดับศักดิ์สูงสุดของไทยได้นำเอาแนวคิดตามปฏิญญาสากลว่าด้วย สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ที่ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ บัญญัติรับรองสิทธิ ดังกล่าวไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ในหลายมาตรา ดังนี้

มาตรา 4 “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความ คุ้มครอง”

มาตรา 26 “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตาม เงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัด ต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุและจะกระทบต่อ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุมเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ ด้วย”

มาตรา 32 “บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัว การ กระทบอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือการ นำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ ประโยชน์ไม่ว่าในทางใดๆ จะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตาม บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้น เพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ”

อันเป็นการรับรองถึงความมีอยู่ของสิทธิของบุคคล และกำหนดให้รัฐ รวมถึงบุคคลอื่น มีหน้าที่อัน ต้องปฏิบัติต่อผู้ทรงสิทธิให้เป็นไปตามกฎหมายนี้

สิทธิในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคลมีฐานะเป็นสิทธิของปัจเจกบุคคลชนิดหนึ่งที่มีพัฒนาการเกี่ยวข้องมาจากสิทธิ มนุษยชน โดยที่ผู้ทรงสิทธิในชีวิตและร่างกาย จะได้รับการคุ้มครองเนื่องจากมีพื้นฐานแนวคิดมาจากสิทธิ ความเป็นส่วนตัว (Privacy) ที่เชื่อว่า ปกติแต่ละบุคคล มีพื้นที่หรือข้อมูลส่วนตัวของตนเอง ซึ่งเป็นข้อมูล หรือพื้นที่ที่บางครั้งไม่ต้องการเปิดเผยหรือต้องการ เก็บเป็นความลับ ซึ่งเป็นสิ่งไม่พึงปรารถนาหากสิ่งของ หรือการกระทำทุก ๆ อย่างของเราสามารถถูก ใครบางคนตรวจสอบและจับตามองได้ในบริบทสากลจึงให้

ความสำคัญกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในฐานะที่เป็นสิทธิในความเป็นส่วนตัว (Right to Privacy) ในเรื่องข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล (Information Privacy) ซึ่งเป็นหนึ่งในสิทธิความเป็นส่วนตัว นอกเหนือจากความเป็นส่วนตัวในอาณาเขต หรือสถานที่ของตนเอง (Territorial Privacy) ความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย (Bodily Privacy) และความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร (Communication Privacy) อันหมายถึงสถานะที่บุคคล จะรอดพ้นจากการสังเกต การรู้การสืบความลับ การรบกวนต่าง ๆ และความมีสันโดษ โดยไม่ติดต่อกับสังคม ทั้งนี้ขอบเขตที่บุคคลควรได้รับการคุ้มครองและการเคารพในสิทธิส่วนบุคคลก็คือการ ดำรงชีวิตอย่างอิสระ มีการพัฒนาบุคลิกลักษณะตามที่ต้องการ สิทธิที่จะแสวงหาความสุขในชีวิตตาม วิถีทางที่อาจเป็นไปได้และเป็นความพอใจตราบเท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น

แนวปฏิบัติและนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

Thailand Data Protection Guidelines 3.0 (ปิยะบุตร บุญอร่ามเรือง และคณะ, 2563) ได้กล่าวถึงแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ว่า

“ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลใด ๆ ที่ระบุไปถึง “เจ้าของข้อมูล” (Data Subject) ได้

“เจ้าของข้อมูล” หมายถึง บุคคลที่ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นระบุไปถึง ทั้งนี้ ไม่ใช่ กรณีที่บุคคลมีความเป็นเจ้าของข้อมูล หรือเป็นผู้สร้างหรือเก็บ รวบรวมข้อมูลนั่นเองเท่านั้น

“บุคคล” ในที่นี้หมายถึง บุคคลธรรมดาที่มีชีวิตอยู่ ไม่รวมถึง “นิติบุคคล” (Juridical Person) ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย เช่น บริษัท, สมาคม, มูลนิธิ หรือ องค์กรอื่นใด

“ข้อมูล” เป็นข้อมูลในลักษณะเข้าใจได้ เป็นข้อมูลที่คอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ เข้าถึงได้โดยอัตโนมัติหรือถูกจัดไว้อย่างเป็นระบบ การประมวลผลโดยคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ นั้นตามคำสั่งหรือโปรแกรมที่กำหนดไว้

ตัวอย่างข้อมูลที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคล

(1) ชื่อ - นามสกุล หรือชื่อเล่น

(2) เลขประจำตัวประชาชน, เลขหนังสือเดินทาง, เลขบัตรประกันสังคม, เลขใบอนุญาตขับขี่, เลขประจำตัวผู้เสียภาษี, เลขบัญชีธนาคาร, เลขบัตรเครดิต (การเก็บเป็นภาพ สำเนาบัตรประชาชนหรือสำเนาบัตรอื่น ๆ ที่มีข้อมูลส่วนบุคคลที่กล่าวมาย่อมสามารถชี้ระบุตัว บุคคลได้โดยตัวมันเองจึงถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล)

(3) ที่อยู่, อีเมล, เลขโทรศัพท์

(4) ข้อมูลอุปกรณ์หรือเครื่องมือ เช่น IP address, MAC address, Cookie ID

(5) ข้อมูลทางชีวมิติ (Biometric) เช่น รูปภาพใบหน้า, ลายนิ้วมือ, फिल्मเอกซเรย์, ข้อมูลสแกนม่านตา, ข้อมูลอัตลักษณ์เสียง, ข้อมูลพันธุกรรม

(6) ข้อมูลระบุทรัพย์สินของบุคคล เช่น ทะเบียนรถยนต์, โฉนดที่ดิน

(7) ข้อมูลที่สามารถเชื่อมโยงไปยังข้อมูลข้างต้นได้ เช่น วันเกิดและสถานที่เกิด, เชื้อชาติ, สัญชาติ, น้ำหนัก, ส่วนสูง, ข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ (Location), ข้อมูลการแพทย์, ข้อมูล การศึกษา, ข้อมูลทางการเงิน, ข้อมูลการจ้างงาน

(8) ข้อมูลหมายเลขอ้างอิงที่เก็บไว้ในไมโครฟิล์ม แม้ไม่สามารถระบุไปถึงตัว บุคคลได้ แต่หากใช้ร่วมกับระบบดัชนีข้อมูลอีกระบบหนึ่งก็จะสามารถระบุไปถึงตัวบุคคลได้ ดังนั้น ข้อมูลในไมโครฟิล์มจึงเป็นข้อมูลส่วนบุคคล

(9) ข้อมูลการประเมินผลการทำงานหรือความเห็นของนายจ้างต่อการทำงานของลูกจ้าง

(10) ข้อมูลบันทึกต่าง ๆ ที่ใช้ติดตามตรวจสอบกิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคล เช่น Log File

(11) ข้อมูลที่สามารถใช้ในการค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลอื่นในอินเทอร์เน็ต

ตัวอย่างข้อมูลที่ไม่เป็นข้อมูลส่วนบุคคล

(1) เลขทะเบียนบริษัท

(2) ข้อมูลสำหรับการติดต่อทางธุรกิจที่ไม่ได้ระบุถึงตัวบุคคล เช่น หมายเลข โทรศัพท์หรือแฟกซ์ที่ทำงาน, ที่อยู่สำนักงาน, อีเมลที่ใช้ในการทำงาน, อีเมลของบริษัท เช่น name@company.com เป็นต้น

(3) ข้อมูลนิรนาม (Anonymous Data) หรือข้อมูลแฝง (Pseudonymous Data) หมายถึงข้อมูลหรือชุดข้อมูลที่ถูกทำให้ไม่สามารถระบุตัวบุคคลได้อีกโดยวิธีการทางเทคนิค

(4) ข้อมูลผู้ตาย

ข้อมูลส่วนบุคคลอ่อนไหวเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความละเอียดอ่อนและสุ่มเสี่ยงต่อการถูกใช้ในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมจึงจำเป็นต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ ทั้งนี้ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว อาทิ เชื้อชาติ, เผ่าพันธุ์, ความ คิดเห็นทางการเมือง, ความเชื่อในลัทธิศาสนา หรือปรัชญา, พฤติกรรมทางเพศ, ประวัติ อาชญากรรม, ข้อมูลสุขภาพ, ความพิการหรือข้อมูลสุขภาพจิต, ข้อมูลสภาพแรงงาน, ข้อมูล พันธุกรรม, ข้อมูลชีวภาพหรือข้อมูลอื่นใดซึ่งกระทบต่อเจ้าของข้อมูลในทำนองเดียวกันตามที่ คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในเชิงหลักการแล้วการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของไทยจึงไม่ด้อยไปกว่าการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในที่อื่นหรือในสหภาพยุโรป เพราะยึดถือหลักการและ

มาตรฐานเดียวกันในเชิงเนื้อหาการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลใด ๆ จะต้องเป็นไปตามมาตรฐานของ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยไม่มีข้อยกเว้น ใดๆ ทั้งสิ้น

การประมวลผลในกรณีดังต่อไปนี้ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอม

(1) การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัวของ บุคคลนั้นเท่านั้น

(2) การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ซึ่งรวมถึงความ มั่นคงทางการคลังของรัฐ หรือการรักษาความปลอดภัยของประชาชน รวมทั้งหน้าที่ เกี่ยวกับการป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงิน นิติวิทยาศาสตร์ หรือการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

(3) กิจกรรมสื่อมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรม แห่งการ ประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์สาธารณะเท่านั้น

(4) การพิจารณาตามหน้าที่และอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา รวมถึง คณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยสภาดังกล่าว

(5) การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาคดี การบังคับคดี และการวางทรัพย์ รวมทั้งการดำเนินงานตามกระบวนการ ยุติธรรมทางอาญา

(6) การดำเนินการกับข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตและสมาชิกตามกฎหมายว่า ด้วยการประกอบ ธุรกิจข้อมูลเครดิต

ในเชิงพื้นที่การประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานของ พระราชบัญญัติ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562 ในกรณีต่อไปนี้

(1) ผู้ประกอบการมีบริษัทหรือสาขาที่จัดตั้งในประเทศไทยไม่ว่าการประมวลผล ข้อมูลส่วนบุคคล นั้นจะเกิดขึ้นในประเทศไทยหรือไม่ก็ตาม

(2) ผู้ประกอบการที่ไม่มีบริษัทหรือสาขาที่จัดตั้งในประเทศไทย แต่เสนอขายสินค้าหรือบริการแก่ เจ้าของข้อมูลในประเทศไทยไม่ว่าจะมีการชำระเงินหรือไม่ก็ตาม หรือมีการ ติดตามและจัดเก็บข้อมูล พฤติกรรมของเจ้าของข้อมูลในประเทศไทยตราบเท่าที่พฤติกรรมที่จัดเก็บ นั้นเกิดขึ้นในประเทศไทย

การกำหนดและแยกแยะข้อมูลส่วนบุคคล ตามความเสี่ยงและความร้ายแรงที่อาจ กระทบต่อสิทธิ และเสรีภาพของบุคคล โดยหลักการแล้วผู้ประกอบการมีความรับผิดชอบในข้อมูล ส่วนบุคคลที่ตนเองได้ เก็บรวบรวมและใช้

สุรางคณา วายุภาพ (2562) กล่าวถึงกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (พ.ร.บ.คุ้มครอง ข้อมูล ส่วนบุคคล, 2562) กับบริบทการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ในด้านรูปแบบการปฏิบัติที่ดีที่สุด ที่ควรใช้

ประกอบการจัดทำข้อปฏิบัติในการดูแลข้อมูลส่วนบุคคลได้ระบุและกำหนดข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงมาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านการวิเคราะห์และจำแนกมิติที่สำคัญที่สุดของสภาพแวดล้อม ข้อมูล การทำการวิเคราะห์ช่องว่าง (GAP Analysis) ของกระบวนการและมาตรการควบคุมความมั่นคง ปลอดภัยข้อมูลสำคัญการทำแผนการลดความเสี่ยง เพื่อจัดลำดับ ความสำคัญและทดสอบแนวทางแก้ไข และการตรวจสอบกรอบการรักษาความมั่นคงปลอดภัย การปกป้องข้อมูลสำคัญจะวางแผนออกแบบและ ดำเนินการอย่างไร

อีกทั้งการปกป้องข้อมูลนั้นมีความสำคัญในการทำความเข้าใจกลยุทธ์โดยรวมการรักษา ความ มั่นคงปลอดภัยข้อมูล ซึ่งเป็นการทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมข้อมูลโครงสร้างและวงจรชีวิต ดำเนินการ ตรวจสอบ วิเคราะห์และจำแนกอย่างต่อเนื่อง การกำหนดเป้าหมายการปกป้องใน การทำค่าวัดผลพื้นฐาน ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล การประเมิน กระบวนการ และมาตรการ ควบคุมความมั่นคงปลอดภัยข้อมูล

การตรวจสอบการวิเคราะห์ช่องว่างและกำหนดแนวทางแก้ไข รวมถึงเป็นการพัฒนาโครงสร้าง โมเดลข้อมูลหรืออนุกรมวิธาน สามารถวางแผนออกแบบและดำเนินการ ได้แก่ การวางแผนและกำหนด ลำดับความสำคัญของกระบวนการการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคและ กระบวนการทางธุรกิจ การออกแบบ และดำเนินการเพื่อปกป้องข้อมูลสำคัญ ทำให้เข้าถึงและสอดคล้องกับเป้าหมายเติบโตทางธุรกิจจัดการ การปกป้องข้อมูลการพัฒนากรอบธรรมาภิบาล หน่วยวัดค่าความเสี่ยงและกระบวนการเฝ้าระวัง รวมถึง การตรวจสอบกลยุทธ์และวิธีการในการ ปกป้องข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ

สำหรับประเทศไทยในปัจจุบันมีการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล โดยตราพระราชบัญญัติ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ให้มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายเฉพาะ ซึ่งกล่าวไว้ในภาคผนวก

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” ผู้วิจัยได้การศึกษาผลงานวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยนำมาอ้างอิง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งจะขอนำเสนอดังต่อไปนี้

กิตติพงษ์ กมลธรรมวงศ์ (2563) ศึกษาเรื่อง “ประสบการณ์ของกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ : บทเรียนสำหรับประเทศไทย” จากผลการศึกษาพบว่า ความสำเร็จของการบังคับใช้ กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้น มิได้เกิดจากการบัญญัติกฎหมายที่ดีในส่วนตัว เหนือกว่า แต่ต้องมีการเตรียมความพร้อมก่อนการบังคับใช้กฎหมายด้วย ดังนั้นสำหรับประเทศไทยทาง

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นผู้รับผิดชอบดูแลกฎหมายมีความจำเป็นต้องเตรียมการวางแผนรองรับการประกาศใช้พระราชบัญญัติข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นการเผยแพร่องค์ความรู้ และความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับกฎหมาย การสร้างการรับรู้ร่วมกันของสังคมไทยทุกภาคส่วนทั้งภาคเอกชน ภาครัฐและประชาชนทั่วไปให้รับทราบถึงข้อกำหนดสำคัญตามกฎหมายที่ต้องปฏิบัติและการสร้างความตระหนักในความสำคัญของข้อมูลส่วนบุคคล ผ่านช่องทางสื่อสารต่าง ๆ

บรรเจิด ภาคพันธ์ (2562) ศึกษาเรื่อง “ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในธุรกิจประกันชีวิต” จากผลสำรวจพบว่า การประกอบธุรกิจประกันชีวิตเป็นธุรกิจที่ต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลทั้งข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปและ ข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว ผู้เกี่ยวข้องในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วย บริษัทประกันชีวิต นายหน้าประกันชีวิต บริษัทประกันภัยต่อและบริษัทให้บริการจัดการค่าสินไหมทดแทน ซึ่ง ประเทศไทยได้มีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เป็นกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลเป็นการทั่วไปในลักษณะเดียวกันกับ General Data Protection Regulation 2016/679 ของสหภาพ ยุโรป แต่อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวยังมีบทบัญญัติที่อาจไม่สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลระหว่างประเทศ รวมถึงเป็นปัญหาในการใช้ การตีความและการนำมาปฏิบัติ อันเป็นอุปสรรคต่อผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตอีกหลายประการ

ในส่วนของการประกอบธุรกิจประกันชีวิตเป็นธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับข้อมูลส่วนบุคคลทั้งข้อมูล ส่วนบุคคลทั่วไปและข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว กล่าวคือผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตจะต้องเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เอาประกันภัย ไม่ว่าจะเป็น ข้อมูลส่วนตัวที่ระบุ ชื่อ นามสกุล วันเดือนปีเกิด เพศ อายุ อาชีพ ที่อยู่อาศัยและสถานที่ทำงาน ข้อมูลด้านสุขภาพ ความพิการ ประวัติการรักษาพยาบาล รวมถึงข้อมูล เกี่ยวกับรายได้และฐานะการเงิน เพื่อใช้ประกอบการพิจารณารับประกันภัย การกำหนดเบี้ยประกันภัย การกำหนด ขอบเขตความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัย รวมทั้งการพิจารณาจ่ายผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยและค่า สินไหมทดแทน จึงเห็นได้ว่าธุรกิจประกันชีวิตเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลปริมาณมาก กฎหมายว่าด้วย การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจึงมีความสำคัญและมีผลกระทบต่อผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตเป็นอย่างมาก”

อรณัฐ ทะนันชัย (2561) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่” จากผลการศึกษาพบว่า ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่จึงเปรียบเสมือนดาบสองคม ซึ่งมีทั้งประโยชน์และโทษ ในเวลาเดียวกัน ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้นำ

ข้อมูลไปใช้ หากนำข้อมูลไปใช้ในทางที่มีขอบด้วยกฎหมายก็จะสร้างความเดือดร้อนเสียหายให้กับผู้เป็นเจ้าของข้อมูลและประชาชน อันเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิ ความเป็นส่วนตัวในข้อมูลส่วนบุคคลได้อย่างคาดไม่ถึง การนำข้อมูล ส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการไปใช้โดยมิชอบ โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของข้อมูล ทำให้ผู้ให้บริการผู้ที่เป็นเจ้าของ ข้อมูล นั้นได้รับความเดือดร้อนรำคาญเป็นอย่างมาก จากการถูกคุกคาม สร้างความสงสัยว่า ได้ข้อมูลหมายเลขโทรศัพท์ รวมทั้งชื่อมาจากใครหรือที่ใด ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้หรือนำไปประมวลผลเพื่อให้ได้ข้อมูลทางด้าน สถิติ อันจะเป็นการต่อยอดให้ข้อมูลเหล่านั้นมีมูลค่าทางการตลาดมากยิ่งขึ้น

ดาวลัย ขาวสนิท (2560) ศึกษาเรื่อง “มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล : ศึกษาเฉพาะกรณีด้านการเงินการธนาคารของธนาคารพาณิชย์” จากการศึกษาพบว่า มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย ยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่ผู้ให้บริการธนาคารพาณิชย์ได้อย่างเพียงพอ ธนาคารพาณิชย์ เป็นองค์กรใหญ่ที่เชื่อมโยงกับองค์กรธุรกิจต่างๆ เป็นแหล่งรวมฐานข้อมูลส่วนบุคคล การขาดหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยเฉพาะและผู้ที่มีความเสียหายจากการกระทำละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลไม่ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหายเท่าที่ควร แม้ว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญจะได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพียงอย่างเดียวไม่อาจจะให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลที่จัดเก็บโดยภาคเอกชนได้อย่างเพียงพอ

คณาธิป ทองรวีวงศ์ (2559) ศึกษาเรื่อง “การปฏิรูปกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของไทย เพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน” จากผลการศึกษาพบว่า ประเทศสมาชิกในอาเซียนหลายประเทศมีกฎหมายนโยบายของภาครัฐ ที่ทำให้เกิดการสอดแนมหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของ ประชาชน เช่น กรณีสหรัฐอเมริกา มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ เมียนมา แม้ว่ามีกฎหมายภายในรองรับ แต่เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ด้านสิทธิมนุษยชนแล้ว พบว่ากฎหมายของประเทศสมาชิกอาเซียนเหล่านั้น มุ่งให้น้ำหนักกับความมั่นคงของรัฐผลประโยชน์ของภาครัฐมากกว่าการ คุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลอันเป็นพื้นฐานสำคัญของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยรวมของประเทศสมาชิกอาเซียนที่มีกฎหมายดังกล่าวอาจอยู่ในระดับการคุ้มครองข้อมูลที่ไม่เพียงพอ เมื่อเทียบกับยุโรปหรือประเทศอื่น

อธิพร สิทธิธีรรัตน์ (2559) ศึกษาเรื่อง “ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบริบทอิเล็กทรอนิกส์” จากผลการศึกษาพบว่า ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบริบทอิเล็กทรอนิกส์ ในปัจจุบันเทคโนโลยีมีความก้าวหน้าอย่างมากและถูกนำมาใช้งานอย่างแพร่หลาย โดยมีอินเทอร์เน็ตเป็นส่วนหนึ่งที่จำเป็นในชีวิตประจำวันของเด็กและผู้ใหญ่ไม่ว่าจะเป็นเพื่อใช้ในการ สื่อสาร

การทำธุรกรรม การค้นคว้าหาความรู้ หรือการพักผ่อนหย่อนใจ นอกจากนี้ก่อนตัดสินใจซื้อ สินค้าหรือบริการอย่างใดอย่างหนึ่งหลายๆคนหันมาใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นคว้ารวมถึงปรึกษาข้อดี ข้อเสียของสินค้าหรือบริการนั้น และในหลายๆครั้งคนเหล่านี้ตัดสินใจสั่งซื้อสินค้าผ่านทางออนไลน์ ซึ่ง แต่ละการกระทำบนโลกอินเทอร์เน็ตของพวกเขาเหล่านั้นไม่ว่าจะเป็นการค้นหาสินค้าหรือบริการหรือ เป็นไปเพียงเพื่อความบันเทิงมักจะถูกจับตามองโดยเครื่องมือที่ของผู้ประกอบการโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว สำหรับเทคโนโลยีทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีผลกระทบต่อสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว

วรพจน์ แพทย์คุณ (2553) ศึกษาเรื่อง “ปัญหากฎหมายในการคุ้มครองสิทธิลูกค้าในเชิงพาณิชย์ : กรณีศึกษาร่างพระราชบัญญัติข้อมูลส่วนบุคคล” จากผลการศึกษาพบว่า ฐานข้อมูลลูกค้าเป็นหัวใจสำคัญในการทำตลาด ยุคใหม่ที่มีสภาพการแข่งขันกันอย่างสูง ฐานข้อมูลลูกค้ายิ่งช่วยให้ธุรกิจสามารถ บริหารความสัมพันธ์และพฤติกรรมของลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีฐานข้อมูลและบัญชีรายชื่อลูกค้าที่เพียงพอและทันเหตุการณ์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับ การทำตลาดทางตรง เพราะกิจการจะไม่สามารถสื่อสารหรือเข้าใจถึงกลุ่มลูกค้าที่คาดหวังได้เลย หากปราศจากข้อมูลและบัญชีรายชื่อลูกค้า การซื้อขายฐานข้อมูลลูกค้า มีผลกระทบต่อกฎหมายโดยตรง เพราะการซื้อขายฐานข้อมูล ลูกค้า นั้น ย่อมเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

ภพธร วุฒิมหาร (2559) ศึกษาเรื่อง “การเปิดรับสื่อ ความรู้ ทักษะคิด และแนวโน้มพฤติกรรมต่อโครงการบ้านประชารัฐ ของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร” จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 28-35 ปี มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001 - 25,000 บาท มีเปิดรับสื่อเกี่ยวกับ โครงการบ้านประชารัฐจากสื่ออินเทอร์เน็ต/โซเชียลเน็ตเวิร์กเป็นอันดับที่ 1 เปิดรับประเภทข่าวสารในเรื่องราคาที่อยู่อาศัยมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีระดับความรู้ที่มีต่อโครงการบ้านประชารัฐในระดับน้อย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติ โดยรวมต่อโครงการบ้านประชารัฐในเชิงบวก มีแนวโน้มพฤติกรรมที่จะเข้าร่วมโครงการบ้านประชารัฐ ในระดับตั้งใจปานกลาง

อิศราพร จินต์แสง (2558) ศึกษาเรื่อง “การตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยบนเที่ยวบินของผู้โดยสารสายการบินนกแอร์” จากผลการศึกษาพบว่า ผู้โดยสารมีความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยบนเที่ยวบินภาพรวมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน วัตถุประสงค์ ในการเดินทาง ประสบการณ์เดินทางกับสายการบินนกแอร์ ความคุ้นเคยกับวิธีปฏิบัติ คำแนะนำข้อห้าม ในห้องโดยสาร การสนใจการสาธิตคำแนะนำ ข้อปฏิบัติ ข้อห้าม ของพนักงานต้อนรับ การอ่านคู่มือความปลอดภัย และความถี่ในการเดินทาง ส่งผลผลกระทบต่อความ

ตระหนักรู้ ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยคือ สายการบินควรอบรมพนักงานให้มีความรู้เพื่อสามารถให้ข้อมูล แก่ผู้โดยสารได้ ควรมีข้อมูลอธิบายถึงคุณสมบัติ ข้อจำกัด และหน้าที่ของผู้โดยสารที่สามารถนั่งที่นั่งตรงทางออกฉุกเฉินเมื่อผู้โดยสารซื้อที่นั่งทางเว็บไซต์ เปลี่ยนเป็นระบบการประกาศอัตโนมัติที่มีความชัดเจนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ควรใช้บทประกาศหรือนิตยสารบนเครื่องบินในการ เพิ่มการตระหนักรู้ และสำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทยควรมีนโยบายจัดตั้งจุดความรู้ที่ให้ ผู้โดยสารสามารถทดลองจับและใช้อุปกรณ์ฉุกเฉินได้จริง

อรุณศรี บุณศิริ, สันทัด ทองรินทร์ และ ศิริวรรณ อนันต์โท (2557) ศึกษาเรื่อง “การเปิดรับและการตระหนักรู้ของประชาชนเกี่ยวกับการสื่อสารแจ้งเตือนภัยน้ำท่วม ในพื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม จังหวัดลพบุรี” จากการศึกษาพบว่า ประชาชนเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการสื่อสารแจ้งเตือนภัยน้ำท่วมในพื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วมจากสื่อโทรทัศน์/เคเบิลทีวี มากที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบกับ การเปิดรับข่าวสารทั่วไป พบว่า สื่อโทรทัศน์/เคเบิลทีวีก็เป็นสื่อที่มีการเปิดรับมากที่สุด เช่นกัน การตระหนักรู้ด้านความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ใน ประเด็น สิ่งที่ควรกระทำหลังจากได้รับการเตือนภัยน้ำท่วม เช่น ย้ายทรัพย์สินมีค่าขึ้นที่สูง ระวังป้องกันน้ำท่วมเข้าตัวบ้าน การตระหนักรู้ด้านอารมณ์ความรู้สึกอยู่ในระดับมาก ที่สุดในประเด็น ประชาชนควรมีส่วนร่วมในการแจ้งเตือนภัย เพื่อป้องกันภัยน้ำท่วม การตระหนักรู้ด้านพฤติกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ใน ประเด็น มีการตรวจสอบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับน้ำท่วมจากหลาย สื่อเพื่อให้เกิดความมั่นใจ ลักษณะประชากรที่แตกต่างกันมีการเปิดรับข่าวสาร จากสื่อเกี่ยวกับการสื่อสารแจ้งเตือนภัยที่แตกต่างกันโดย ตัวแปร เพศ อายุ การศึกษา และรายได้ แตกต่างกันจะมี การเปิดรับข่าวสารจากสื่อแตกต่างกัน ส่วนตัวแปรอาชีพ แตกต่างกัน จะมีการเปิดรับข่าวสารจากสื่อแตกต่างกันอย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ ลักษณะประชากรที่แตกต่างกันทำให้มีการตระหนักรู้ เกี่ยวกับการสื่อสารแจ้งเตือนภัยที่แตกต่างกันโดยตัวแปร การศึกษา อาชีพ และรายได้ แตกต่างกันจะมีการตระหนักรู้ แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรเพศและอายุแตกต่างกันจะมีการตระหนักรู้ ไม่แตกต่างกัน การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการ ตระหนักรู้ในการสื่อสารแจ้งเตือนภัยน้ำท่วม

อัจฉราพร ปะที (2559) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนในชุมชน ต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง : กรณีศึกษา ประชาชนในตำบลผาสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดน่าน” ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจ ต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิลำเนาเดิม ระยะเวลา ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจ และความคิดเห็นของ ประชาชนในชุมชนต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งที่ไม่แตกต่างกัน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ยกเว้น ปัจจัยส่วนบุคคลเรื่อง เพศ

มีค่า (sig.) เท่ากับ 0.005 ซึ่งน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในชุมชนต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศชายมีระดับความรู้ความเข้าใจต่อ การคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งมากกว่าเพศหญิง

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อระดับความคิดเห็นของประชาชน ต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิภาค เดิม ระยะเวลา ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจ และความคิดเห็นของ ประชาชนในชุมชนต่อการ คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งที่ไม่แตกต่างกัน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ แตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง ที่ไม่แตกต่างกัน

ดวงฤดี ปลอดภัย (2550) ศึกษาเรื่อง “การรับรู้สื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ของ นักเรียนในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคใต้” พบว่า สื่อที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่มากที่สุด คือ สื่อวิทยุกระจายเสียง รองลงมาเป็นสื่อประเภทป้ายประชาสัมพันธ์ และสื่อสิ่งพิมพ์ ขณะที่การรับรู้และปริมาณการรับรู้สื่อทั่วไปของนักเรียน นักศึกษาให้ความสนใจมากที่สุดคือ โทรทัศน์ รองลงมาเป็นสื่อหนังสือพิมพ์และสื่อวิทยุกระจายเสียง นอกจากนี้ปริมาณการรับรู้ 8 สื่อ ที่นักเรียน นักศึกษาใช้ในการรับรู้ข่าวสารต่อสัปดาห์ส่วนใหญ่มี จำนวน 10 ครั้ง ขึ้นไปต่อสัปดาห์ ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการรับรู้สื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับสื่อประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ประเภทป้ายประชาสัมพันธ์ และเว็บไซต์ มหาวิทยาลัยโดยตรง หรือผ่านเว็บไซต์อื่นสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ประเภทของ การศึกษา มีความสัมพันธ์กับสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อ ระบบรับสมัครออนไลน์ แนวทางการศึกษาต่อสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ ส่วน ประเภทของสถานศึกษา มีความสัมพันธ์กับสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัย หาดใหญ่ ประเภท หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร ช่องทางจำหน่ายใบสมัครสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ ที่ระดับ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการรับรู้สื่อทั่วไป พบว่า เพศ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้สื่อประเภทนิตยสาร และโบรชัวร์ แผ่นพับ สัมพันธ์อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ประเภทการศึกษา มีความสัมพันธ์กับสื่อการรับรู้ที่ใช้ประเภทโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และเว็บไซต์ สัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และประเภทสถานศึกษามี ความสัมพันธ์กับการใช้สื่อ ในการรับรู้ ประเภทโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และนิตยสารสัมพันธ์อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ

กมล เครื่องนันทา (2552) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ต่อการรับข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์” จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อการรับข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์พบว่า เลือกใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการรับข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์โดยเชื่อมต่อกับระบบ อินเทอร์เน็ตผ่านรูปแบบการเชื่อมต่อแบบ Wireless โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการรับข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์เลือกรับข่าวสารประเภทข่าวบันเทิง มากที่สุด ผ่านสื่อออนไลน์ประเภทกระดานข่าวของกลุ่มข่าวเว็บไซต์ที่เลือกรับข่าวสารมากที่สุด คือ www.sanook.com นำข่าวสารที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ เพื่อรู้เหตุการณ์โดยผู้ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกรับข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์สูงสุด คือ ตนเอง รับ ข่าวสาร ในช่วงเวลา 18:01 – 21:00 น. สถานที่ในการรับข่าวสาร คือ ที่พักอาศัย นอกจากนี้ส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นต่อวัตถุประสงค์ในการรับข่าวสาร เพื่อความบันเทิง ในระดับมาก โดยเลือกใช้บริการ แหล่งข่าวสาร โดยการค้นจาก Search Engine สูงสุด และปัจจัยที่มีความคิดเห็นในระดับมาก เป็น ลำดับแรก ต่อการเลือกรับข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์คือ ความรวดเร็วของข่าวสาร โดยส่วนใหญ่รับ ข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์ทุกวัน ใช้ระยะเวลาโดยเฉลี่ยตั้งแต่ 1 – 2 ชม. และมีความคิดเห็นที่จะรับ ข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์ต่อไป นอกจากนี้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อปัญหา ในระดับปาน กลาง โดยปัญหา อันดับแรกคือ ข่าวสารที่ได้รับมีรายละเอียดไม่ครบถ้วน รองลงมาคือ ระบบ อินเทอร์เน็ตมีความเร็วต่ำ

กุลชา สุนทรสิงห์ (2551) ศึกษาเรื่อง “การเปิดรับข่าวสาร ทักษะคิด และพฤติกรรมการ แต่งกาย เช็กซีของวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร” จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้มีจำนวน 400 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย t-test หรือ One - Way ANOVA และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ประมวลผลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS ซึ่งผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1.ผู้ที่มีอายุ การศึกษา และรายได้แตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายเช็กซีแตกต่างกัน 2.การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายเช็กซี มีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติต่อการแต่งกายเช็กซี 3. ทัศนคติต่อการแต่งกายเช็กซี มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายเช็กซี

อรอนงค์ ทิพย์เสถียรกุล (2550) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชนของ เจเนอเรชั่น เอ็กซ์ ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” จากการศึกษาพบว่า สำหรับสื่อมวลชนที่เจเนอเรชั่นเอ็กซ์ ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ที่มีอายุระหว่าง 34 - 39 ปี ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมากที่สุดเป็นเพศหญิง มีอายุ 34 ปีสถานภาพแต่งงาน มีระดับ การศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจและมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 - 15,000 บาท สำหรับสื่อมวลชนที่เจเนอเรชั่นเอ็กซ์ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่เปิดรับมาก ที่สุดเรียงตามลำดับ คือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต วิทยุ

นิตยสารและภาพยนตร์ โดยแบ่ง ตามประเภทสื่อมวลชน ดังนี้ โทรทัศน์ ผู้ตอบแบบสอบถามเปิดรับสื่อโทรทัศน์ในวันจันทร์ - ศุกร์มากที่สุด โดยชมโทรทัศน์วันละ 2 ครั้งหรือมากกว่า และมีระยะเวลาในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์เฉลี่ยต่อ ครั้งประมาณ 3 ชั่วโมง 26 นาทีสถานีโทรทัศน์ที่ชมบ่อยที่สุด คือ ช่อง 3 และชมรายการประเภทข่าว ประจำวันมากที่สุด มีพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์แบบเปิดรับสื่อระหว่างทำกิจกรรมอื่นร่วมด้วย หนังสือพิมพ์ ผู้ตอบแบบสอบถามเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ในวันจันทร์ - ศุกร์มากที่สุด โดยอ่าน หนังสือพิมพ์วันละครั้งและช่วงเวลาที่อ่าน คือ ช่วงพักกลางวัน (12.00 - 12.29 น.) โดยในแต่ละครั้งจะอ่านหนังสือพิมพ์นานประมาณ 30 นาทีถึง 1 ชั่วโมง หนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทยที่นิยมอ่านมากที่สุด คือ ไทยรัฐ โดยรายการของหนังสือพิมพ์ที่อ่านส่วนใหญ่คือ พาดหัวข่าว รองลงมาคือ เศรษฐกิจและการเมือง และนิยมอ่านทั้งเล่ม มีพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อแบบเปิดรับเพียงสื่อเดียว อินเทอร์เน็ต ผู้ตอบแบบสอบถามนิยมใช้อินเทอร์เน็ตในวันจันทร์ - ศุกร์มากที่สุด ส่วนใหญ่มี ประสบการณ์การใช้ อินเทอร์เน็ตมาแล้ว 5 ปีขึ้นไป โดยใช้อินเทอร์เน็ตวันละ 2 ครั้งหรือมากกว่าและมี ระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้งประมาณ 3 ชั่วโมง สำหรับเว็บไซต์ที่เข้าใช้ประจำคือ Hotmail และ Google เพื่อใช้ในการรับส่งอีเมลล์และค้นหาข้อมูลข่าวสาร มีพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อแบบ เปิดรับเพียงสื่อเดียว วิทยุ ผู้ตอบแบบสอบถามรับฟังวิทยุในวันจันทร์ - ศุกร์มากที่สุด โดยรับฟังวิทยุวัน ละครั้งและมีระยะเวลารับฟังต่อครั้งประมาณ 30 นาที 1 ชั่วโมง ส่วนใหญ่เลือกรับฟังประเภทหรือ รายการเพลง โดยจะรับฟังวิทยุขณะ ขับรถยนต์รองลงมาคือ ที่บ้าน และรับฟังจากเครื่องเล่นวิทยุมากที่สุด มีพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อแบบ เปิดรับสื่อระหว่างทำกิจกรรมอื่นร่วมด้วยนิตยสาร ผู้ตอบ แบบสอบถามอ่านนิตยสารในวันเสาร์ - อาทิตย์มากที่สุด โดยอ่านนิตยสารสัปดาห์ละครั้ง มีเวลาอ่าน นิตยสารในเวลาว่าง ช่วงเช้าหรือช่วงเย็น โดยมี ระยะเวลาในการอ่านเฉลี่ยต่อครั้งประมาณ 1 ชั่วโมง ประเภทหรือรายการของนิตยสารที่ส่วนใหญ่อ่าน คือ นิตยสารบ้านและการตกแต่งบ้าน รองลงมาเป็น บันเทิง ดาราและนิยมอ่านทั้งเล่มมากกว่าแยกอ่าน เป็นคอลัมน์มีพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อแบบเปิดรับ เพียงสื่อเดียวภาพยนตร์ผู้ตอบแบบสอบถามนิยมชม ภาพยนตร์ในวันเสาร์ - อาทิตย์มากที่สุด โดยชม 16 ภาพยนตร์น้อยกว่าเดือนละ 1 ครั้ง เวลาชมภาพยนตร์ คือ 12.00 - 15.00 น. นิยมชมภาพยนตร์แนว แอคชั่น ผจญภัย รองลงมาคือ ตลก และรัก โรแมนติก และ นิยมชมภาพยนตร์คนแพน/คนรัก สำหรับ เหตุผลในการเปิดรับสื่อมวลชนนั้น กลุ่มเจเนอเรชั่นเอกซ์ ต้องการรับสื่อมวลชนเพื่อตอบสนองความต้องการด้านข้อมูลข่าวสารมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านความบันเทิงและต้องการด้านสร้างภาพลักษณ์ ให้กับตนเองโดยมีความต้องการด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเป็นลำดับสุดท้าย

กิติมา สุรสุนธิ (2555) ศึกษาเรื่อง “การรู้เท่าทันสื่อกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง” จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 25 – 27 ปีมีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว โดยมีระดับการศึกษาปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรี ในจำนวนเท่ากัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับสื่อหรือข้อมูล ข่าวสารทางการเมืองจากโทรทัศน์มากที่สุด ส่วนความถี่ในการเปิดรับเนื้อหาทางการเมืองพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความถี่ในการเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์จำนวน 5 - 6 ครั้งต่อเดือน ด้านเนื้อหาทางการเมืองพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับเนื้อหาทางการเมืองในเรื่องการเลือกตั้งมากที่สุด และพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบุคลิกแบบไม่ชอบการเมืองมากที่สุด มีวิธีการตัดสินใจทางการเมืองแบบหาข้อมูลข่าวสารทางการเมืองจากสื่อต่างๆ แล้วตัดสินใจด้วยตนเอง สำหรับ สถานะทางการเมืองพบว่า กลุ่มตัวอย่างครึ่งหนึ่งมีสถานะทางการเมืองแบบเป็นผู้ตามทางการเมือง และมีระดับการรู้เท่าทันสื่ออยู่ในระดับมาก และพบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ปริญญาตรีจะมีความถี่ในการเปิดรับสื่อและข้อมูลข่าวสารทางการเมืองน้อยกว่าผู้ที่มีระดับ การศึกษาปริญญาตรีและผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จะมีการรู้เท่าทันสื่อน้อยกว่าผู้ ที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีส่วนผู้ที่มีบุคลิกทางการเมืองแบบสนใจและชอบการเมืองกลับมีความถี่ในการเปิดรับสื่อและข้อมูลข่าวสารทางการเมืองน้อยที่สุด ส่วนผู้ที่มีวิธีการตัดสินใจทางการเมืองแบบหาข้อมูลข่าวสารทางการเมืองจากสื่อต่าง ๆ แล้วตัดสินใจด้วยตัวเองจะมีความถี่ในการเปิดรับสื่อและข้อมูลข่าวสารทางการเมืองมากที่สุด นอกจากนี้ผู้ที่มีวิธีการตัดสินใจทางการเมืองแบบหาข้อมูลข่าวสารทางการเมืองจากสื่อต่าง ๆ แล้วตัดสินใจด้วยตัวเองจะมีการ รู้เท่าทันสื่อมากที่สุด

ศศิภัทร อัมพวรรณ (2556) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารอย่างรู้เท่าทันสื่อของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” จากการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นชายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 51.0 มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 57.6 มีพฤติกรรมการสนใจเปิดรับสื่อประเภทโทรทัศน์มากที่สุดในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 86.2 ใช้เวลาในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ โดยเฉลี่ยในหนึ่งวัน มากกว่า 6 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 45.5 ระดับความสนใจเปิดรับประเภทเนื้อหาข่าวสารจากสื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ รายการข่าว มี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 ระดับการเปิดรับข่าวสารจากสื่อเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด คือ เพื่อสามารถ ติดตามสถานการณ์ประจำวัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 อยู่ในระดับมากที่สุด พฤติกรรมการรู้เท่าทันสื่อ ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาข่าวสารจากสื่อในด้านต่างๆ ด้านที่มากที่สุดคือ บุคคลที่ตก 15 เป็นข่าวมักถูกตัดสินโดยสังคมว่าเป็นคนผิด ทั้งที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ตามกฎหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในเกณฑ์ระดับมาก

สุธาเทพ รุณเรศ (2561) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการตระหนักถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร” จากการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันที่อินเทอร์เน็ต เป็นเสมือนปัจจัยที่ 5 ของการดำเนินชีวิตของ มนุษย์ทั่วโลก ไม่เว้นแม้แต่คนไทย ทั้งนี้การใช้งานบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและเครือข่ายสื่อสังคมออนไลน์ทั่วโลกและในประเทศไทยนั้นก็พบการกระทำที่เป็นการคุกคามมากมาย ดังนั้นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจึงควรตระหนักถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์เพื่อความมั่นคงปลอดภัย ทางไซเบอร์นำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนเพื่อสร้างความตระหนักถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อไป

ปัจจัยทางด้านลักษณะทางประชากรด้านอายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และรายได้ ส่วนตัวต่อเดือน มีผลต่อความตระหนักถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต แต่ปัจจัย ทางด้านลักษณะทางประชากรด้านเพศ ไม่มีผลต่อความตระหนักถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ปัจจัยทางด้านประสบการณ์เกี่ยวกับภัยคุกคามทางไซเบอร์ไม่มีผลต่อความตระหนัก ถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต และ ปัจจัยทางด้านความรู้เกี่ยวกับภัยคุกคามทางไซเบอร์มีผลต่อความตระหนักถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต”

สุพิชา ปทุมานันท์ (2558) ศึกษาเรื่อง “มาตรการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของลูกจ้างในเครือข่ายสังคม” จากการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมาย เฉพาะที่บัญญัติไว้เพื่อการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของลูกจ้างในเครือข่ายสังคมซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ นายจ้างจึงหันมาตรวจสอบประวัติผู้สมัครงานและเฝ้าตรวจสอบลูกจ้างผ่านทางเครือข่ายสังคมเนื่องจากเป็นวิธีที่สะดวก รวดเร็ว และประหยัด/สิทธิส่วนบุคคลของลูกจ้าง/ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายใดที่ให้ความคุ้มครองลูกจ้างจากการนายจ้างขอหรือสั่งให้ลูกจ้างกระทำ การให้ นายจ้างเข้าถึงเครือข่ายสังคมไว้เป็นการเฉพาะ

การคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของลูกจ้างใน ประเทศไทย สาเหตุสำคัญประเทศไทยยังไม่มีกฎหมาย ที่ให้ความคุ้มครองลูกจ้างจากการที่นายจ้างขอหรือสั่งให้ลูกจ้างกระทำ การให้ตนสามารถเข้าถึงเครือข่ายสังคมของลูกจ้างไว้เป็นการเฉพาะ ในการปรับใช้กฎหมายปัจจุบัน เพื่อการคุ้มครองลูกจ้างในกรณีดังกล่าว นี้ยังไม่สามารถคุ้มครองลูกจ้างได้เท่าที่ควร ในบางประเทศมีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของลูกจ้างในเครือข่ายสังคมไว้เป็นการเฉพาะ หรือในบางประเทศมีการให้ความคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลไว้อย่างชัดเจน ซึ่งเหมาะสมที่จะนำมาเป็นแนวทางในการให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล ของลูกจ้างในเครือข่ายในประเทศไทย”

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non - Probability Sampling) แบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ผ่านแบบสอบถามออนไลน์(Online Questionnaire) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวนรวมทั้งสิ้น 4,129 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง จากตารางของ Taro Yamane (Yamane, 1970) ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non - Probability Sampling) แบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) เพื่อมุ่งศึกษาการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยมีแหล่งข้อมูล (Source of data) ที่ใช้ในการวิจัย เป็นแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ผ่านการเก็บข้อมูลจากกูเกิลฟอร์ม (Google’s Form) ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด (Closed - Ended Questionnaire) และชนิดปลายเปิด (Open - Ended

Questionnaire) โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบแบบสอบถามเอง (Self-Administered Questionnaire) ตั้งแต่เดือนสิงหาคม – ธันวาคม 2565 ซึ่งข้อมูลในแบบสอบถามถูกแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close - Ended Response Question) แบบหลากหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choices Question) และแบบสำรวจรายการ (Checklist) โดยทำการเลือกข้อที่เหมาะสมที่สุด ประกอบด้วย

- 1) เพศ
- 2) อายุ
- 3) อาชีพ
- 4) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close - Ended Question) ให้เลือกตอบหลายข้อ (Multiple Choices) ลักษณะประเมินผลแบบ Likert Scale และวัดข้อมูลแบบอันตรภาค (Interval Scale) สำหรับแบบสอบถามที่มีลักษณะของข้อคำถามที่ประเมินผลแบบสอบถามแบบ Likert Scale ที่มีระดับเกณฑ์ 5 คะแนน ได้แก่ มากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งได้กำหนดเป็นค่าคะแนนดังนี้ (วิพร เกตุแก้ว, 2562)

- 5 คะแนน หมายถึง ระดับความคิดเห็นมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง ระดับความคิดเห็นมาก
- 3 คะแนน หมายถึง ระดับความคิดเห็นปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

การกำหนดเกณฑ์ข้างต้น สามารถแปลความหมายค่าเฉลี่ยตามการคำนวณระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์, 2555)

- ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมาก
- ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

โดยสามารถแปลความหมายของการเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560) ได้ตามรายละเอียดดังนี้

- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.000 – 0.999 หมายถึง มีการกระจายของข้อมูล ไม่แตกต่างกันมาก

- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.000 ขึ้นไป หมายถึง มีการกระจายของข้อมูลแตกต่างกันมาก

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสาร ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close - Ended Question) แบบให้เลือกตอบหลายข้อ (Multiple Choices)

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือข้อเสนออื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยในตอนนี้จะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended Response Question) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

3.3.1.1 คุณลักษณะประชากร ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ และรายได้ เฉลี่ยต่อเดือน

3.3.1.2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ประกอบด้วย ช่องทางที่เปิดรับและความเข้มข้น ในการเปิดรับ

3.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

ตัวแปรตามที่ใช้ในการศึกษา คือการการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ประกอบด้วย

3.3.2.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้น ได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

3.3.2.2 ข้อมูลส่วนบุคคลอ่อนไหว ข้อมูลที่เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและสัมพันธ์ต่อการถูกใช้ในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

3.3.2.3 การกำหนดความเสี่ยงข้อมูล การเก็บรวบรวมใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ความเสี่ยงที่จะรั่วไหลหรือถูกละเมิดข้อมูล เกิดผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูล

3.3.2.4 การประมวลผลข้อมูลการดำเนินการต่อชุดข้อมูลส่วนบุคคล ด้วยการเก็บรวบรวม การบันทึก การใช้ การเปิดเผย การทำให้สามารถเข้าถึงได้ การยับยั้ง หรือการลบหรือทำลาย ข้อมูลส่วนบุคคล

3.3.2.5 เงื่อนไขความยินยอม การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล จะต้องได้รับการยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ไม่ทำให้เจ้าของข้อมูลเข้าใจผิดใน วัตถุประสงค์ดังกล่าว

3.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล การการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยรวบรวมแบบสอบถามที่ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แสดงความคิดเห็นเรียบร้อยแล้วมาลงรหัส (Coding) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS โดยเลือกใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อพรรณนาลักษณะโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

3.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อศึกษาหาความแตกต่างของตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ t-test และ F-test เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Multiple Comparison) โดยวิธีการทดสอบของ Scheffe Analysis โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติทั้งหมดจะทดสอบสมมติฐานดังนี้

1) สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านลักษณะประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อการการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

2) สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อมีผลต่อการการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

3.5 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่นอกกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 ชุด เพื่อทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2552)

$$\text{สูตร } \alpha = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2}\right)$$

โดยที่

α คือ สัมประสิทธิ์แอลฟา

K คือ จำนวนข้อคำถาม

$\sum S_i^2$ คือ ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวม

โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient; α) ซึ่งการประเมินความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาได้มีการพิจารณาจากเกณฑ์การประเมินความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)

ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) การแปลความหมายระดับความเที่ยง

มากกว่า .9 ดีมาก

มากกว่า .8 ดี

มากกว่า .7 พอใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย และการทดลองสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแต่ละตัว โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 5 ส่วน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน มีตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลทั้งหมด 4 ตัวแปรได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 4.1.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	137	34.25
หญิง	263	65.75
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.1.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 263 คน คิดเป็นร้อยละ 65.75 และเพศชาย จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 34.25

ตาราง 4.1.2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
อายุ 20- 30 ปี	57	14.25
อายุ 31- 40 ปี	120	30.00
อายุ 41- 50 ปี	148	37.00
อายุ 51- 60 ปี	75	18.75
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.1.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อายุ 41-50 ปี จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 รองลงมา อายุ 31-40 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 อายุ 51-60 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 และอายุ 20-30 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25 ตามลำดับ

ตาราง 4.1.3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
นักศึกษา	5	1.25
ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่รัฐ	29	7.25
พนักงานบริษัทเอกชน	231	57.75
ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ	60	15.00
อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์	60	15.00
อื่นๆ	15	3.75
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.1.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 57.75 ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่รัฐ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.25 นักศึกษา/นิสิต จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25 และอื่น ๆ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 ตามลำดับ

ตาราง 4.1.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 15,001	23	5.75
ตั้งแต่ 15,001 - 35,000	105	26.25
ตั้งแต่ 35,001 - 50,000	86	21.50
ตั้งแต่ 50,001 - 100,000	110	27.50
ตั้งแต่ 100,001	76	19.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.1.4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายตั้งแต่ 15,001 - 35,000 บาท จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.25 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 50,001 บาท - 100,000 บาท จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 35,001 บาท - 50,000 บาท จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 100,001 บาท ขึ้นไป จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 15,001 บาท จำนวน 23 คน คิดเป็น ร้อยละ 5.75

4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามตารางที่ 4.2.1 - 4.2.7

ตาราง 4.2.1 การตระหนักถึงปัญหาการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนสร้างความเดือดร้อน/ความเสียหาย

ท่านเคยประสบกับปัญหาการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนทำให้เกิดความเสียหาย/เดือดร้อนรำคาญแก่ท่านหรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
เคย	350	87.50
ไม่เคย	50	12.50
รวม	400	100.00

จากตาราง ที่ 4.2.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเคยถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนทำให้เกิดความเสียหาย/เดือดร้อนรำคาญ จำนวน 350 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ไม่เคยถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนทำให้เกิดความเสียหาย/เดือดร้อนรำคาญ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50

ตาราง 4.2.2 การตระหนักถึงปัญหาการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวจากข้อมูลส่วนบุคคล

ปัญหาที่ท่านพบมากที่สุดจากการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวจากข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
การเสนอขายประกันภัย	321	37.94
การเสนอวงเงินสินเชื่อ/บัตรเครดิต	282	33.33
การเสนอผลิตภัณฑ์เพื่อความงาม/ฟิตเนส	127	15.01
การเสนอสมาชิกบัตรที่พัก/โรงแรม/รีสอร์ท	78	9.22
การเสนอขายตัวเครื่องบิน/แพคเกจท่องเที่ยว	23	2.72
ปัญหาอื่นๆ	15	1.77
รวม	846	100.00

จากตาราง ที่ 4.2.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวจากการเสนอขายประกันภัย จำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 37.94 การเสนอวงเงินสินเชื่อ/บัตรเครดิต จำนวน 282 คิดเป็นร้อยละ 33.33 การเสนอผลิตภัณฑ์เพื่อความงาม/ฟิตเนส จำนวน 127 คิดเป็นร้อยละ 15.01 การเสนอสมาชิกบัตรที่พัก/โรงแรม/รีสอร์ท จำนวน 78 คิดเป็นร้อยละ 9.22 การเสนอขายตัว

เครื่องบิน/แพคเกจท่องเที่ยว จำนวน 23 คิดเป็นร้อยละ 2.72 และปัญหาอื่นๆ จำนวน 15 คิดเป็นร้อยละ 1.77 ตามลำดับ

ตาราง 4.2.3 การตระหนักรู้ถึงกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ท่านทราบหรือไม่ว่า ปัจจุบันมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และป้องกัน การล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ทราบ	246	61.50
ไม่ทราบ	154	38.50
รวม	400	100.00

จากตาราง ที่ 4.2.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ทราบว่าปัจจุบันมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและป้องกัน การล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.50 และไม่ทราบว่าปัจจุบันมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและป้องกันการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.50

ตาราง 4.2.4 การตระหนักรู้ถึงการขอข้อมูลด้านศาสนา ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจส่งเสียงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

ถ้ามีเจ้าหน้าที่มาขอข้อมูลด้านศาสนา เพื่อจะใช้เป็นข้อมูลเตรียมจัดอาหารให้กับท่าน เพื่อทำการบันทึกไว้ในระบบ โดยแจ้งว่าถ้าไม่ได้รับข้อมูลจากท่าน จะไม่สามารถให้บริการได้ ท่านจะให้หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ให้ เพราะต้องการได้รับการบริการเรื่องอาหารที่สอดคล้องกับความเชื่อทางศาสนา	150	37.50

ไม่ให้ เพราะไม่ยอมรับการบริการ	71	17.75
ไม่ให้ เพราะข้อมูลด้านศาสนาไม่เกี่ยวกับการบริการเรื่อง อาหาร	148	37.00
อื่นๆ	31	7.75
รวม	400	100.00

จากตาราง ที่ 4.2.4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะให้ข้อมูลด้านศาสนา เพราะต้องการได้รับการบริการเรื่องอาหารที่สอดคล้องกับความเชื่อทางศาสนา จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50
ไม่ให้ เพราะข้อมูลด้านศาสนาไม่เกี่ยวกับการบริการเรื่องอาหาร จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00
ไม่ให้ เพราะไม่ยอมรับการบริการ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.75 และอื่นๆ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75 ตามลำดับ

ตาราง 4.2.5 ความคิดเห็นในการขอข้อมูลด้านศาสนา ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจส่งเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

การขอข้อมูลด้านศาสนาเพื่อจะใช้เป็นข้อมูลเตรียมจัด อาหารให้กับท่าน เพื่อทำการบันทึกไว้ในระบบโดยแจ้งว่าถ้า ไม่ได้รับข้อมูลจากท่านจะไม่สามารถให้บริการได้ ซึ่งการขอ ข้อมูลส่วนบุคคลของท่านในครั้ง นี้ ท่านมีความคิดเห็น อย่างไร	จำนวน	ร้อยละ
รู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูล เพราะควรจะกำหนด และเงื่อนไขและนโยบายการจัดเก็บ/รักษาความลับส่วนบุคคล ของบริษัท	54	13.50
ข้อมูลศาสนา เป็นข้อมูลที่เป็นเรื่องส่วนบุคคล มีความ ละเอียดอ่อนและอาจส่งเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็น ธรรม	40	10.00
การบริการอาหารเป็นความชอบส่วนบุคคล ดังนั้นควรถาม เฉพาะรายการหมวดหมู่อาหาร อาทิ หมู, ไก่, เนื้อ, ซีฟู้ด หรือ	201	50.25

การขอข้อมูลด้านศาสนาเพื่อจะใช้เป็นข้อมูลเตรียมจัดอาหารให้กับท่าน เพื่อทำการบันทึกไว้ในระบบโดยแจ้งว่าถ้าไม่ได้รับข้อมูลจากท่านจะไม่สามารถให้บริการได้ ซึ่งการขอข้อมูลส่วนบุคคลของท่านในครั้งนี้ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร	จำนวน	ร้อยละ
แพ้อาหารทะเลหรือไม่ทานอาหารประเภท ซึ่งไม่มีความจำเป็นต้องถามเรื่องข้อมูลด้านศาสนา		
ถูกทุกข้อ	105	26.25
รวม	400	100.00

จากตาราง ที่ 4.2.5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการบริการอาหารเป็นความชอบส่วนบุคคลไม่มีความจำเป็นต้องถามเรื่องข้อมูลด้านศาสนา จำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 50.25 คิดว่าถูกทุกข้อ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.25 ไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูล จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.50 และคิดว่าข้อมูลศาสนา เป็นข้อมูลที่เป็นเรื่องส่วนบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจสุ่มเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.2.6 ความคิดเห็นในเรื่องของการให้ความยินยอมในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล

ความคิดเห็นในเรื่องของการให้ความยินยอมในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
มีปัญหา เนื่องจาก ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล	281	70.25
ไม่มีปัญหา เพราะข้อมูลชัดเจน และ ผู้ใช้บริการรู้สึกถึงความปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูล	60	15.00
ไม่รู้ เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจ	26	6.50
อื่นๆ	33	8.25
รวม	400	100.00

จากตาราง ที่ 4.2.6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการให้ความยินยอมในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลมีปัญหา เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 70.25 คิดว่าไม่มีปัญหา เพราะข้อมูลชัดเจน และผู้ใช้บริการรู้สึกถึงความปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูล จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 อื่นๆ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 และไม่รู้ เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 ตามลำดับ

ตาราง 4.2.7 การตระหนักรู้ถึงการติดต่อ สอบถาม ร้องเรียน จากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เกินขอบเขต

ถ้าท่านจะติดต่อ สอบถาม ร้องเรียน จากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เกินขอบเขตที่ได้ให้ความยินยอมไว้ได้ อันเป็นการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ท่านจะต้องติดต่อหน่วยงานไหน	จำนวน	ร้อยละ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.)	82	20.50
สำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (สกมช.)	33	8.25
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.)	185	46.25
ไม่รู้	100	25.00
รวม	400	100.00
ตอบถูก	185	46.25
ตอบผิด	115	28.75
ไม่รู้	100	25.00

จากตาราง ที่ 4.2.7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการติดต่อ สอบถาม ร้องเรียน จากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เกินขอบเขตที่ได้ให้ความยินยอมไว้ได้ อันเป็นการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล จะต้องติดต่อหน่วยงาน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.) จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 46.25 ไม่รู้ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 20.50 และสำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (สกมช.) จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาถึงหน่วยงานที่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบคำถามได้ถูกต้องถึงหน่วยงานที่จะสามารถติดต่อ สอบถามร้องเรียน จากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เกินขอบเขตที่ได้ให้ความยินยอมไว้ได้ อันเป็นการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล คือหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.) พบว่ามีผู้ตอบแบบสอบถามที่ถูกต้อง จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 46.25 ตอบผิดจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.75 และไม่รู้ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

ตาราง 4.3.1 ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม

ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม	\bar{x}	S.D.	แปลผล
ชื่อ – นามสกุล	4.24	0.9264	มาก
ชื่อเล่น	2.95	1.0865	ปานกลาง
เลขประจำตัวประชาชน, เลขหนังสือเดินทาง, เลขบัตรประกันสังคม, เลขใบอนุญาตขับขี่, เลขประจำตัวผู้เสียภาษี, เลขบัญชีธนาคาร, เลขบัตรเครดิต	4.75	0.6382	มากที่สุด
ที่อยู่, อีเมล, เลขโทรศัพท์	4.44	0.8139	มาก
ข้อมูลอุปกรณ์ หรือ เครื่องมือ เช่น IP address, MAC address, Cookie ID	4.50	0.8757	มากที่สุด
ข้อมูลวันเกิดและสถานที่เกิด, เชื้อชาติ, สัญชาติ, น้ำหนัก, ส่วนสูง, ข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ (location), ข้อมูลการแพทย์, ข้อมูลการศึกษา, ข้อมูลทางการเงิน, ข้อมูลการจ้างงาน	4.49	0.8134	มาก
ข้อมูลการประเมินผลการทำงาน หรือความเห็นของนายจ้าง ต่อการ ทำงานของลูกจ้าง	4.11	0.9728	มาก
ข้อมูลบันทึกต่างๆที่ใช้ติดตาม ตรวจสอบกิจกรรมต่างๆ ของบุคคล เช่น log file	4.23	0.9255	มาก

ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม	\bar{x}	S.D.	แปลผล
ข้อมูลที่สามารถใช้ในการค้นหา ข้อมูลส่วนบุคคลอื่นในอินเทอร์เน็ต	4.31	0.9461	มาก
รวม	4.22	0.6183	มาก

จากตารางที่ 4.3.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ เลขประจำตัวประชาชน, เลขหนังสือเดินทาง, เลขบัตรประกันสังคม, เลขใบอนุญาตขับขี่, เลขประจำตัวผู้เสียภาษี, เลขบัญชีธนาคาร, เลขบัตรเครดิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อมูลอุปกรณ์หรือเครื่องมือ เช่น IP address, MAC address, Cookie ID มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และข้อมูลวันเกิดและสถานที่เกิด, เชื้อชาติ, สัญชาติ, น้ำหนัก, ส่วนสูง, ข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ (location), ข้อมูลการแพทย์, ข้อมูลการศึกษา, ข้อมูลทางการเงิน, ข้อมูลการจ้างงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตาราง 4.3.2 ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจสุ่มเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจสุ่มเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม	\bar{x}	S.D.	แปลผล
เชื้อชาติ, เผ่าพันธุ์	3.83	0.9799	มาก
ความคิดเห็นทางการเมือง	4.18	1.049	มาก
ความเชื่อในลัทธิศาสนาหรือปรัชญา	4.03	0.997	มาก
พฤติกรรมทางเพศ	4.10	1.0274	มาก
ประวัติอาชญากรรม	4.11	1.1081	มาก
ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ หรือข้อมูลสุขภาพจิต	4.14	1.0179	มาก
ข้อมูลสุขภาพแรงงาน เช่น เงื่อนไขการจ้างเงินเดือน การกำหนดวันและเวลาทำงาน รายการสวัสดิการ การเลิกจ้าง หรือ	4.18	0.9299	มาก

ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคล โดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจสุ่มเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม	\bar{x}	S.D.	แปลผล
ประโยชน์อื่นของนายจ้างหรือ ลูกจ้าง อันเกี่ยวกับการจ้างหรือการทำงาน			
ข้อมูลพันธุกรรม,ข้อมูลชีวภาพส่วนบุคคล	4.16	1.0092	มาก
รวม	4.09	0.7698	มาก

จากตารางที่ 4.3.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจสุ่มเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อมูลสหภาพแรงงาน เช่น เงินไขการจ้างเงินเดือน การกำหนดวันและเวลาทำงาน รายการสวัสดิการ การเลิกจ้าง หรือประโยชน์อื่นของนายจ้างหรือลูกจ้าง อันเกี่ยวกับการจ้างหรือการทำงาน ความคิดเห็นทางการเมือง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 และข้อมูลพันธุกรรม,ข้อมูลชีวภาพส่วนบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากตามลำดับ

ตาราง 4.3.3 ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการกำหนดความเสี่ยงข้อมูล มีการเปิดเผยมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

การกำหนดความเสี่ยงข้อมูล มีการเปิดเผย มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล	\bar{x}	S.D.	แปลผล
การบันทึกเวลา/ข้อมูลการเข้าออกอาคารสถานที่ต่างๆ	3.76	0.9465	มาก
การจัดเก็บข้อมูลการใช้งานภายในองค์กร (Intranet Activity Tracking) ของพนักงาน เช่น IP Address, URL, การเฝ้าระวังการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท เช่น เว็บไซต์ หรือแอปพลิเคชัน ที่ท่านดาวน์โหลดไว้ในคอมพิวเตอร์บริษัท	4.26	0.8649	มาก
การใส่รายละเอียดข้อมูลส่วนบุคคล ในโปรไฟล์ของสื่อสังคมออนไลน์	4.27	0.8776	มาก

การกำหนดความเสี่ยงข้อมูล มีการเปิดเผย มีผลกระทบต่อ สิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล	\bar{x}	S.D.	แปลผล
การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) และ/หรือโมบายแอปพลิเคชันรายการ เพื่อส่งเสริมการขาย กิจกรรมการตลาด ส่วนลด โปรโมชั่น และ สิทธิ ประโยชน์ จากบริษัทและ/หรือ พันธมิตรทางธุรกิจที่ส่งมาถึงท่าน เนื่องจากท่านไปให้ความยินยอม แก่บริษัทผ่านทาง เว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชัน	4.29	0.8797	มาก
บริษัท/ นายจ้างเปิดเผยข้อมูลการรายงานการประพฤติมิชอบ เช่น ข้อมูลการร้องเรียน, การกล่าวหาว่ารับสินบน หรือการ ละเลยไม่บังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยของท่าน	4.26	0.9238	มาก
รวม	4.17	0.709	มาก

จากตารางที่ 4.3.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อการกำหนดความเสี่ยงข้อมูล มีการเปิดเผย มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) และ/หรือโมบายแอปพลิเคชัน รายการ เพื่อส่งเสริมการขาย กิจกรรมการตลาด ส่วนลด โปรโมชั่น และ สิทธิ ประโยชน์จากบริษัทและ/หรือ พันธมิตรทางธุรกิจที่ส่งมาถึงท่าน เนื่องจากท่านไปให้ความยินยอม แก่บริษัทผ่านทาง เว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก การใส่รายละเอียดข้อมูลส่วนบุคคล ในโปรไฟล์ของสื่อสังคมออนไลน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และการจัดเก็บ ข้อมูลการใช้งานภายในองค์กร (Intranet Activity Tracking) ของพนักงาน เช่น IP Address, URL, การ เฝ้าระวังการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท เช่น เว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชัน ที่ท่านดาวน์โหลดไว้ใน คอมพิวเตอร์บริษัท บริษัท/นายจ้างเปิดเผยข้อมูลการรายงานการประพฤติมิชอบเช่น ข้อมูลการร้องเรียน, การกล่าวหาว่ารับสินบน หรือการละเลยไม่บังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยของท่าน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.26 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตาราง 4.3.4 ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการประมวลผลจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล

การประมวลผลจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล	\bar{x}	S.D.	แปลผล
ผู้ประกอบการเว็บไซต์ E – Commerce เช่น Lazada, Shopee , eBay , Amazon	4.23	0.9188	มาก
ผู้ประกอบการเว็บไซต์รับจองโรงแรม อาทิ Booking.com, Agoda, Traveloka	4.16	0.91	มาก
บริษัทนายจ้างซึ่งมีข้อมูลบัญชีธนาคารของลูกค้าจ้าง	4.37	0.9518	มาก
รวม	4.26	0.8407	มาก

จากตารางที่ 4.3.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อการประมวลผลจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ บริษัทนายจ้างซึ่งมีข้อมูลบัญชีธนาคารของลูกค้าจ้าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ผู้ประกอบการเว็บไซต์ E – Commerce เช่น Lazada, Shopee , eBay , Amazon มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ผู้ประกอบการเว็บไซต์รับจองโรงแรม อาทิ Booking.com, Agoda, Traveloka มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตาราง 4.3.5 ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขความยินยอมข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล

เงื่อนไขความยินยอมข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล	\bar{x}	S.D.	แปลผล
คุกกี้ (Cookies) ทจดจำข้อมูลเข้าชมของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อเข้าใช้งานเว็บไซต์ และแอปพลิเคชันต่างๆ ประมวลผลขอข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ของผู้ใช้บริการเพื่อนำไปประมวลผลสำหรับการจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขาย และการให้บริการ	4.27	0.8465	มาก

เงื่อนไขความยินยอมข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล	\bar{x}	S.D.	แปลผล
เมื่อร้านค้าต่างๆต้องการให้ผู้ให้บริการ ยินยอมเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อไปประมวลผลนำไปจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขายและการให้บริการ โดยจะแตกต่างกับการที่ร้านค้าสามารถนำข้อมูลส่วนบุคคลไป	4.28	0.8609	มาก
ในการสมัครใช้บัตรเครดิต,สถาบันการเงิน ต้องการให้ผู้สมัครระบุให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลบางประการให้บุคคลที่สามเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจ	4.48	0.8374	มาก
รวม	4.34	0.7517	มาก

จากตารางที่ 4.3.5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อเงื่อนไขความยินยอมข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ในการสมัครใช้บัตรเครดิต,สถาบันการเงิน ต้องการให้ผู้สมัครระบุให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลบางประการให้บุคคลที่สามเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อร้านค้าต่างๆต้องการให้ผู้ให้บริการ ยินยอมเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อไปประมวลผลนำไปจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขายและการให้บริการ โดยจะแตกต่างกับการที่ร้านค้าสามารถนำข้อมูลส่วนบุคคลไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คุกกี้ (Cookies) จัดจำข้อมูลเข้าชมของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อเข้าใช้งานเว็บไซต์และแอปพลิเคชันต่างๆ ประมวลผลขอข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ของผู้ให้บริการเพื่อนำไปประมวลผลสำหรับการจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขาย และการให้บริการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

4.4 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

4.4.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

จากพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลผู้วิจัยได้ใช้การหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อนำเสนอข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

ช่องที่เปิดรับข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
วิทยุ	60	6.49
โทรทัศน์	217	23.48
หนังสือพิมพ์	54	5.84
อินเทอร์เน็ต (Internet) / สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media)	374	40.48
นิตยสาร/วารสาร	14	1.52
แผ่นพับ/โปสเตอร์	8	0.87
การจัดกิจกรรม	28	3.03
สื่อบุคคล	146	15.80
สื่ออื่นๆ	23	2.49
รวม	924	100.00

จากตารางที่ 4.4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้สื่อที่รับข้อมูลข่าวสารเรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้ อินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) จำนวน 374 คน คิดเป็นร้อยละ 41.48 โทรทัศน์ จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 23.48 และสื่อบุคคล จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80 ตามลำดับ

4.4.2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านความเข้มข้นในการเปิดรับเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

จากพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านความเข้มข้นในการเปิดรับเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลผู้วิจัยได้ใช้การหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อนำเสนอข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4.2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านความเข้มข้นในการเปิดรับเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

ความเข้มข้นในการเปิดรับข่าวสาร	ตั้งใจ อ่าน/ชม/ ฟังจนจบ	อ่าน/ชม/ ฟังคร่าวๆ	อ่าน/ชม/ ฟัง ขณะ ทำ กิจกรรม อื่นไปด้วย	อ่าน/ชม/ ฟัง แต่ไม่ ทราบรายละเอียด	ไม่ได้ให้ ความ สนใจ อ่าน/ ชม/ฟัง
1. วิทยุ	41 10.25%	135 33.75%	77 19.25%	50 12.5%	97 24.25%
2. โทรทัศน์	105 26.25%	136 34.00%	92 23.00%	27 6.75%	40 10.00%
3. หนังสือพิมพ์	59 14.75%	86 21.50%	82 20.50%	39 9.75%	134 33.50%
4. อินเทอร์เน็ต (Internet) / สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media)	202 50.50%	126 31.50%	50 12.50%	19 4.75%	3 0.75%
5. นิตยสาร/วารสาร	37 9.25%	98 24.50%	89 22.25%	63 15.75%	113 28.25%
6. แผ่นพับ/โปสเตอร์	26 6.50%	82 20.50%	97 24.25%	78 19.50%	117 29.25%
7. การจัดกิจกรรม	33 8.25%	89 22.25%	101 25.25%	71 17.75%	106 26.50%
8. สื่อบุคคล	101 25.25%	132 33.00%	100 25.00%	37 9.25%	30 7.50%
9. สื่ออื่นๆ	27 6.75%	81 20.25%	94 23.50%	68 17.00%	130 32.50%
ภาพรวม	631 17.53%	965 26.81%	782 21.72%	452 12.56%	770 21.39%

จากตารางที่ 4.4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านความเข้มข้นในการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลมากที่สุด โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความตั้งใจอ่าน/ชม/ฟังจนจบ มากที่สุด จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 ของความตั้งใจในการเปิดรับสื่อของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ในการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร

4.5 การทดสอบสมมติฐาน

การวิจัยเรื่องการศึกษาวิจัยเรื่อง การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านลักษณะประชากรศาสตร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.3 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.4 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.3 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.4 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.5 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสารมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.6 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.7 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรมมีผลต่อการตระหนักรู้ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.8 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคลมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.9 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4.5.1 สมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านลักษณะประชากรศาสตร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.1

ตารางที่ 4.5.1 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
ชาย	137	4.40	0.6872	-0.784	0.716
หญิง	263	4.42	0.6971		

จากตารางที่ 4.5.1 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า เพศชายมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.40 เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.42 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าเพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 4 กลุ่ม ได้แก่ 20 - 30 ปี, 31 - 40 ปี, 41 - 50 ปี, 51 - 60 ปี ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.2

ตารางที่ 4.5.2 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ ด้านอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
20-30 ปี	57	4.19	.7834	4.748	.003
31-40 ปี	120	4.46	.7474		
41-50 ปี	148	4.37	.6600		
51-60 ปี	75	4.62	.5209		

จากตารางที่ 4.5.2 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ F-test พบว่า อายุ 51-60 ปี มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้มากที่สุดเท่ากับ 4.62 รองลงมา อายุ 31-40 ปีมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.46 อายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.37 และอายุ 20-30 ปี มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.19 ตามลำดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าอายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อทดสอบความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ แยกเป็นรายคู่ตามอายุด้วยวิธีของ Scheffe ผลปรากฏในตารางที่ 4.5.3

ตารางที่ 4.5.3 การทดสอบความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ แยกเป็นรายคู่ตามอายุ

อายุ	อันดับ	ค่าเฉลี่ย	1	2	3	4
51-60 ปี	1	4.62		0.155	0.250	0.431*
31-40 ปี	2	4.46			0.095	0.276
41-50 ปี	3	4.37				0.181
20-30 ปี	4	4.19				

เมื่อทดสอบความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำแนกตาม จำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 51-60 ปี มีการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลมากกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 20-30 ปี

สมมติฐานย่อยที่ 1.3 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 6 กลุ่ม ได้แก่ นักศึกษา, ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่รัฐ, พนักงานบริษัทเอกชน, ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ, อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์, อื่น ๆ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.4

ตารางที่ 4.5.4 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
นักศึกษา	5	4.33	0.4183	0.125	0.987
ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่รัฐ	29	4.43	0.9017		
พนักงานบริษัทเอกชน	231	4.42	0.6966		
ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของ	60	4.38	0.7363		
อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์	60	4.46	0.5571		
อื่น ๆ	15	4.37	0.6503		

จากตารางที่ 4.5.4 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ F-test พบว่า อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์ มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้มากที่สุดเท่ากับ 4.46 รองลงมา อาชีพข้าราชการ/เจ้าหน้าที่รัฐ มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.43 อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.42 อาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของ

กิจการ มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.38 อาชีพอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.37 และอาชีพนักศึกษา/นิสิตมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.33 ตามลำดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าอาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 1.4 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 5 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 15,001 บาท, รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 15,001 - 35,000 บาท, รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 35,001 - 50,000 บาท, รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 50,001 - 100,000 บาท, รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 100,001 บาท ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.5

ตารางที่ 4.5.5 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
ต่ำกว่า 15,001	23	4.17	0.5861	1.259	0.286
ตั้งแต่ 15,001 - 35,000	105	4.36	0.7231		
ตั้งแต่ 35,001 - 50,000	86	4.45	0.7410		
ตั้งแต่ 50,001 - 100,000	110	4.49	0.6054		
ตั้งแต่ 100,001	76	4.44	0.7360		

จากตารางที่ 4.5.5 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยใช้สถิติวิเคราะห์ F-test พบว่า ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 50,001 - 100,000 บาท มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้มากที่สุดเท่ากับ 4.49 รองลงมา ผู้ที่มีรายได้

เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 35,001- 50,000 บาท มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.45 ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 100,001 บาท มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.44 ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 15,001 - 35,000 บาท มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.36 และผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 15,001 บาท มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.17 ตามลำดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.5.2 สมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 2.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่อวิทยุ และไม่เลือกเปิดรับสื่อวิทยุ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.6

ตารางที่ 4.5.6 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ

วิทยุ	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	60	4.63	0.5641	3.047	0.050
ไม่เลือก	360	4.38	0.7073		

จากตารางที่ 4.5.6 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่

เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.63 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.38 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าพฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้อง สิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์มี ผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อ โทรทัศน์กับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่อ โทรทัศน์ และไม่เลือกเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.7

ตารางที่ 4.5.7 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจาก การใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับ ข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

โทรทัศน์	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	217	4.40	.6963	-0.710	0.702
ไม่เลือก	183	4.44	.6963		

จากตารางที่ 4.5.7 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วน บุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการ เปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่ เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.40 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.44 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้ เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร ศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.3 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์กับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ และไม่เลือกเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.8

ตารางที่ 4.5.8 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	54	4.42	.6928	-0.028	0.917
ไม่เลือก	346	4.42	.6940		

จากตารางที่ 4.5.8 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.42 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.42 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.4 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต/สังคมออนไลน์กับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่

เลือกเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต/สังคมออนไลน์ และไม่เลือกเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต/สังคมออนไลน์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.10

ตารางที่ 4.5.9 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต/สังคมออนไลน์

อินเทอร์เน็ต / สังคมออนไลน์	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	374	4.41	.6953	-1.390	0.855
ไม่เลือก	26	4.60	.6429		

จากตารางที่ 4.5.9 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต/สังคมออนไลน์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต/สังคมออนไลน์มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.41 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.60 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต/สังคมออนไลน์ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.5 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสารมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสารกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่อวิทยุ/วารสาร และไม่เลือกเปิดรับสื่อวิทยุ/วารสาร ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.10

ตารางที่ 4.5.10 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสาร

นิตยสาร / วารสาร	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	14	4.51	.5356	0.522	0.109
ไม่เลือก	386	4.41	.6983		

จากตารางที่ 4.5.10 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสาร โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุ/วารสารมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.51 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.41 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสารที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.6 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์กับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์ และไม่เลือกเปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.11

ตารางที่ 4.5.11 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์

แผ่นพับ / โปสเตอร์	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	8	4.01	.8702	-1.671	0.107
ไม่เลือก	392	4.43	.6878		

จากตารางที่ 4.5.11 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.01 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.43 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.7 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรมมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรมกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่อการจัดกิจกรรม และไม่เลือกเปิดรับสื่อการจัดกิจกรรม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.12

ตารางที่ 4.5.12 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรม

การจัด กิจกรรม	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	28	4.39	.8094	-0.237	0.376
ไม่เลือก	372	4.42	.6846		

จากตารางที่ 4.5.12 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรม โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.39 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.42 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรมที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.8 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคลมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคลกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่ต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่อบุคคล และไม่เลือกเปิดรับสื่อบุคคล ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.13

ตารางที่ 4.5.13 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคล

บุคคล	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	146	4.41	.6585	-0.218	0.169
ไม่เลือก	254	4.42	.7132		

จากตารางที่ 4.5.13 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคล โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อบุคคลมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.41 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.42 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับ

การปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.9 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ กับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่แตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ เลือกเปิดรับสื่ออื่น ๆ และไม่เลือกเปิดรับสื่ออื่น ๆ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.5.14

ตารางที่ 4.5.14 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ

อื่น ๆ	จำนวน (คน)	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
เลือก	23	4.73	.5454	2.247	0.125
ไม่เลือก	377	4.40	.6970		

จากตารางที่ 4.5.14 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่ออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้ เท่ากับ 4.73 และผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เลือกช่องทางในการเปิดรับสื่อวิทยุมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้เท่ากับ 4.40 ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4.5.15 ตารางการสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานทางการวิจัย	ผลการทดสอบ
1. ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
2. ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	สอดคล้อง
3. ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
4. ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
5. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	สอดคล้อง
6. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
7. สมมติฐานย่อยที่ 2.3 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
8. สมมติฐานย่อยที่ 2.4 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง

สมมติฐานทางการวิจัย	ผลการทดสอบ
9. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสารมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
10. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
11. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรมมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
12. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคลมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง
13. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.5.15 สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ตามการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านลักษณะประชากรศาสตร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศไม่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 1.3 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพไม่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.8 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคลไม่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานย่อยที่ 2.9 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ ไม่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่มีต่อการการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ด้านช่องทางที่เปิดรับ มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มีการตั้งสมมติฐานการวิจัยดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านลักษณะประชากรศาสตร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.3 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานย่อยที่ 1.4 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์

5.1.1.1 เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 263 คน คิดเป็นร้อยละ 65.75 และเพศชาย จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 34.25

5.1.1.2 อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อายุ 41-50 ปี จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 รองลงมา อายุ 31-40 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 อายุ 51-60 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 และอายุ 20-30 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25 ตามลำดับ

5.1.1.3 อาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 57.75 ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่รัฐ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.25 นักศึกษา จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25 และอื่น ๆ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 ตามลำดับ

5.1.1.4 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ตั้งแต่ 15,001 บาท - 35,000 บาท จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.25 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ตั้งแต่ 50,001 บาท - 100,000 บาท จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ตั้งแต่ 35,001 บาท - 50,000 บาท จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ตั้งแต่ 100,001 บาท ขึ้นไป จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 15,001 บาท จำนวน 23 คน คิดเป็น ร้อยละ 5.75

5.1.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

การตระหนักรู้ถึงปัญหาการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนสร้างความเสียหาย/ความเดือดร้อนรำคาญ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเคยถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนทำให้เกิดความเสียหาย/เดือดร้อนรำคาญ จำนวน 350 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ไม่เคยถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนทำให้เกิดความเสียหาย/เดือดร้อนรำคาญ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50

การตระหนักรู้ถึงปัญหาการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวจากข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวจากการเสนอขายประกันภัย จำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 37.94 การเสนองงเงินสินเชื่อ/บัตรเครดิต จำนวน 282 คิดเป็นร้อยละ 33.33 การเสนอผลิตภัณฑ์เพื่อความงาม/ฟิตเนส จำนวน 127 คิดเป็นร้อยละ 15.01 การเสนอสมาชิกบัตรที่พัก/โรงแรม/รีสอร์ท จำนวน 78 คิดเป็นร้อยละ 9.22 การเสนอขายตัวเครื่องบิน/แพคเกจท่องเที่ยว จำนวน 23 คิดเป็นร้อยละ 2.72 และปัญหาอื่นๆ จำนวน 15 คิดเป็นร้อยละ 1.77 ตามลำดับ

การตระหนักรู้ถึงกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ทราบว่าปัจจุบันมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและป้องกัน การล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.50 และไม่ทราบว่าปัจจุบันมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและป้องกันการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.50

การตระหนักรู้ถึงการขอข้อมูลด้านศาสนา ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจส่งเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะให้ข้อมูลด้านศาสนา เพราะต้องการได้รับการบริการเรื่องอาหารที่สอดคล้องกับความเชื่อทางศาสนา จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ไม่ให้ เพราะข้อมูลด้านศาสนาไม่เกี่ยวกับการบริการเรื่องอาหาร จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 ไม่ให้ เพราะไม่อยากได้รับการบริการ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.75 และอื่นๆ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75 ตามลำดับ

ความคิดเห็นในการขอข้อมูลด้านศาสนา ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจส่งเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าบริการอาหารเป็นความชอบส่วนบุคคลไม่มีความจำเป็นต้องถามเรื่องข้อมูลด้านศาสนาจำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 50.25 คิดว่าถูกทุกข้อ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.25 รู้ไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูล จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.50 และคิดว่าข้อมูลศาสนา เป็นข้อมูลที่เป็นเรื่องส่วนบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจส่งเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ตามลำดับ

ความคิดเห็นในเรื่องของการให้ความยินยอมในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการยินยอมในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลมีปัญหา เนื่องจาก ผู้ให้มุลมี

ความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 70.25 คิดว่าไม่มีปัญหา เพราะข้อมูลชัดเจน และ ผู้ใช้บริการรู้สึกถึงความปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูล จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 อื่นๆ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 และไม่รู้ เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 ตามลำดับ

การตระหนักรู้ถึงการติดต่อ สอบถาม ร้องเรียน จากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เกินขอบเขต พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการติดต่อ สอบถาม ร้องเรียน จากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เกินขอบเขตที่ได้ให้ความยินยอมไว้ได้ อันเป็นการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล จะต้องติดต่อหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.) จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 46.25 ไม่รู้ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 20.50 และสำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (สกมช.) จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 ตามลำดับ

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อย โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ชื่อ – เลขประจำตัวประชาชน, เลขหนังสือเดินทาง, เลขบัตรประกันสังคม, เลขใบอนุญาตขับขี่, เลขประจำตัวผู้เสียภาษี, เลขบัญชีธนาคาร, เลขบัตรเครดิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อมูลอุปกรณ์หรือเครื่องมือ เช่น IP address, MAC address, Cookie ID มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อมูลวันเกิดและสถานที่เกิด, เชื้อชาติ, สัญชาติ, น้ำหนัก, ส่วนสูง, ข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ (location), ข้อมูลการแพทย์, ข้อมูลการศึกษา, ข้อมูลทางการเงิน, ข้อมูลการจ้างงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ที่อยู่, อีเมล, เลขโทรศัพท์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ข้อมูลที่สามารถใช้ในการค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลอื่นในอินเทอร์เน็ตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ชื่อ - นามสกุล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ข้อมูลบันทึกต่างๆที่ใช้ติดตามตรวจสอบกิจกรรมต่างๆ ของบุคคล เช่น log file มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ข้อมูลการ

ประเมินผลการทำงานหรือความเห็นของนายจ้างต่อการทำงานของลูกจ้างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และ ซื่อเล่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจส่งเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจส่งเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ความคิดเห็นทางการเมือง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ข้อมูลสหภาพแรงงาน เช่น เงื่อนไขการจ้างเงินเดือน การกำหนดวันและเวลาทำงาน รายการสวัสดิการ การเลิกจ้าง หรือ ประโยชน์อื่นของนายจ้างหรือลูกจ้าง อันเกี่ยวกับการจ้างหรือการทำงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ข้อมูลพันธุกรรม, ข้อมูลชีวภาพส่วนบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ หรือข้อมูลสุขภาพจิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ประวัติอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก พฤติกรรมทางเพศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ความเชื่อในลัทธิศาสนาหรือปรัชญา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และเชื้อชาติ, เผ่าพันธุ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการกำหนดความเสี่ยงข้อมูล มีการเปิดเผย มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อการกำหนดความเสี่ยงข้อมูล มีการเปิดเผย มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) และ/หรือ โหมดบายแอปพลิเคชันรายการ เพื่อส่งเสริมการขาย กิจกรรมการตลาด ส่วนลด โปรโมชั่น และ สิทธิประโยชน์จากบริษัทและ/หรือ พันธมิตรทางธุรกิจที่ส่งมาถึงท่าน เนื่องจากท่านไปให้ความยินยอม แก่บริษัทผ่านทาง เว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก การใส่รายละเอียดข้อมูลส่วนบุคคลในโปรไฟล์ของสื่อสังคมออนไลน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก การจัดเก็บข้อมูลการใช้งานภายในองค์กร (Intranet Activity Tracking) ของพนักงาน เช่น IP Address, URL, การเฝ้าระวังการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท เช่น เว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชัน ที่ท่านดาวน์โหลดไว้ในคอมพิวเตอร์บริษัท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก บริษัท/นายจ้าง

เปิดเผยข้อมูลการรายงานการประพุดติมิชอบ เช่น ข้อมูลการร้องเรียน, การกล่าวหาว่ารับสินบน หรือการละเลยไม่บังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยของท่าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก การบันทึกเวลา/ข้อมูลการเข้าออกอาคารสถานที่ต่างๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการประมวลผลจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อการประมวลผลจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้แก่ บริษัทนายจ้างซึ่งมีข้อมูลบัญชีธนาคารของลูกจ้าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากผู้ประกอบการเว็บไซต์ E – Commerce เช่น Lazada, Shopee , eBay , Amazon มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ผู้ประกอบการเว็บไซต์รับจองโรงแรม อาทิ Booking.com, Agoda, Traveloka มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ความคิดเห็นที่มีต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขความยินยอมข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่มีต่อเงื่อนไขความยินยอมข้อมูลการเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และเมื่อจำแนกตามหัวข้อย่อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ในการสมัครใช้บัตรเครดิต,สถาบันการเงิน ต้องการให้ผู้สมัครระบุให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลบางประการให้บุคคลที่สามเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อร้านค้าต่างๆต้องการให้ผู้ใช้บริการ ยินยอมเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อไปประมวลผลนำไปจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขายและการให้บริการ โดยจะแลกกับการที่ร้านค้าสามารถนำข้อมูลส่วนบุคคลไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คุกกี้ (Cookies) จัดจำข้อมูลเข้าชมของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อเข้าใช้งานเว็บไซต์และแอปพลิเคชันต่างๆ ประมวลผลขอข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ของผู้ใช้บริการเพื่อนำไปประมวลผลสำหรับการจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขายและการให้บริการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

5.1.4 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้ช่องทางสื่อในการรับข้อมูลข่าวสารเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ อินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) จำนวน 374 คน คิดเป็นร้อยละ 40.48 โทรศัพท์ จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 23.48 สื่อบุคคล จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80 วิทยุ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 6.49 หนังสือพิมพ์ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 5.84 การจัดกิจกรรม จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 3.03 สื่อ อื่นๆ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 2.49 นิตยสาร/วารสาร จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 1.52 และ แผ่นพับ/โปสเตอร์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.87

5.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

การวิจัยเรื่องการศึกษาวิจัยเรื่อง การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้วิจัยได้สรุปผลการทดสอบสมมติฐานไว้ดังนี้

สมมติฐานทางการวิจัย	ผลการทดสอบ
สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านลักษณะประชากรศาสตร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	
สมมติฐานย่อยที่ 1.1 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้องตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 1.2 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอายุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	สอดคล้องตามสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานทางการวิจัย	ผลการทดสอบ
สมมติฐานย่อยที่ 1.4 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านอาชีพมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 1.5 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	
สมมติฐานย่อยที่ 2.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 2.2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 2.3 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 2.4 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 2.5 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อวิทยุ/วารสารมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานทางการวิจัย	ผลการทดสอบ
สมมติฐานย่อยที่ 2.6 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อแผ่นพับ/โปสเตอร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 2.7 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อการจัดกิจกรรมมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 2.8 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อบุคคลมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	ไม่สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานย่อยที่ 2.9 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่ออื่น ๆ มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	สอดคล้อง ตามสมมติฐานการวิจัย

5.3 อภิปรายผลการวิจัย

5.3.1 อภิปรายลักษณะทางประชากรและตัวแปร

5.3.1.1 ลักษณะทางประชากร

จากการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 41– 50 ปี ประกอบอาชีพลูกจ้างพนักงานบริษัทเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 50,001 บาท - 100,000 บาท จะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุ 41–50 ปี เป็นกลุ่มอายุที่มีความตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สอดคล้องกับ ประมะ สตะเวทิน (2538) ที่กล่าวถึงคุณลักษณะของประชากร ว่าอายุตัวเป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม บุคคลที่มีอายุมาก จะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการสื่อสารต่างจากบุคคลที่มีอายุน้อย และบุคคลที่มีอายุน้อยจะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการสื่อสารเปลี่ยนไปเมื่อตนเองมีอายุมากขึ้น

5.3.1.2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับช่องทางที่เปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล จากการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ต/สื่อสังคมออนไลน์ ในการเปิดรับข้อมูลเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 374 คน คิดเป็นร้อยละ 40.48 สอดคล้องกับ กิติมา สุรสนธิ (2541) ที่กล่าวว่าการเปิดรับข่าวสารนั้น บุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่างที่ผ่านมาสู่ตนทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนของที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตน ดังนั้นข่าวสารที่หลงไหลผ่านเข้ามาจากช่องทางต่างๆ นั้นมักจะถูกคัดเลือกลดเวลาข่าวสารที่น่าสนใจมีประโยชน์ และเหมาะสมตามความนึกคิดของผู้รับสารจะเป็นข่าวสารที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสาร จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันประชากรส่วนใหญ่เข้าถึงสื่ออินเทอร์เน็ต/สื่อสังคมออนไลน์ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่มีการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ได้ง่ายกว่าสื่ออื่นๆ

พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านความเข้มข้นในการเปิดรับความเข้มข้นในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จากการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความตั้งใจ อ่าน ชม ฟังจนจบ มากที่สุด จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 ของความตั้งใจในการเปิดรับสื่อของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต/สื่อสังคมออนไลน์ ในการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร สอดคล้องกับ แอตคิน (Atkin, 1973) ที่กล่าวถึงการเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) เนื่องจากสมองของมนุษย์ สามารถรับข้อมูลได้จำกัดคือ รับข้อมูลได้เพียงห้าร้อยส่วนในหนึ่งวินาทีเท่านั้น ในวันหนึ่งๆ สมองเราถูกกระตุ้นจากข่าวสารต่างๆ มากมายทั้งจากความคิดของตนเองและสิ่งกระตุ้นจากภายนอก ดังนั้นสมองเราจะต้องคัดเลือกข่าวสารที่มากกระตุ้นอยู่ตลอดเวลาว่าข่าวสารได้เป็นข่าวสารที่ควรรับรู้และข่าวสารใดที่ไม่ควรรับรู้ ดังนั้นข่าวสารที่ถูกคัดเลือกแล้วมักจะเป็นข่าวสารที่ตรงตามความสนใจและความต้องการของผู้รับสาร และณัฐยา พัวทัต (2549) ที่กล่าวว่า ความใส่ใจและการให้คุณค่า ถ้ามีความสนใจเรื่องใดมาก ก็จะมีความตระหนักในเรื่องนั้นมาก ลักษณะรูปแบบและสิ่งเร้า ถ้าสิ่งเร้านั้นสามารถทำให้ผู้พบเห็นเกิดการรับรู้และตระหนักขึ้น อาจเนื่องมาจากในปัจจุบันอินเทอร์เน็ต/สื่อ

สังคมออนไลน์ ที่มีการสื่อสารที่ง่าย รวดเร็ว สื่อสารได้เป็นวงกว้าง มีข้อมูลมากมาย และสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ตลอดเวลา ทำให้ผู้รับสารจำเป็นต้องใส่ใจและให้คุณค่าในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารมากขึ้น

5.3.2 อภิปรายการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

5.3.2.1 สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านลักษณะประชากรศาสตร์มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1) เพศ ผลการศึกษา พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บรรเจิด ภาคาพันธ์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลสิทธิส่วนบุคคลในธุรกิจประกันชีวิต” พบว่าการประกอบธุรกิจประกันชีวิตเป็นธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับข้อมูลส่วนบุคคลทั้งข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปและข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว กล่าวคือผู้ประกอบการธุรกิจประกันชีวิตจะต้องเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลผู้เอาประกันภัย เช่น ชื่อ นามสกุล วันเดือนปีเกิด เพศ อายุ อาชีพ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาการรับประกันภัย เห็นได้ว่าเพศจึงเป็นข้อมูลหนึ่งที่มีความสำคัญในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการพิจารณาในการรับประกันภัย

2) อายุ ผลการศึกษา พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อิศราพร จินต์แสวง (2558) ได้ศึกษาเรื่อง “การตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยบนเที่ยวบินของผู้โดยสารสายการบินนกแอร์” ผู้โดยสารมีความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยบนเที่ยวบินภาพรวมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน วัตถุประสงค์ ในการเดินทาง ประสบการณ์เดินทางกับสายการบินนกแอร์ ความคุ้นเคยกับวิถีปฏิบัติ คำแนะนำ ข้อห้าม ในห้องโดยสาร การสนใจการสาธิตคำแนะนำ ข้อปฏิบัติ ข้อห้าม ของพนักงานต้อนรับ การอ่านคู่มือความปลอดภัย และความถี่ในการเดินทาง ส่งผลกระทบต่อความตระหนักรู้ ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการรับข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันว่า นักศึกษาส่วนใหญ่รับข้อมูลข่าวสารจากสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งในปัจจุบันพบว่าทุกช่วงอายุมีการใช้งานอินเทอร์เน็ตกันอย่างแพร่หลายผ่านทางอุปกรณ์สมาร์ตโฟนต่างๆ เช่น สมาร์ทโฟน คอมพิวเตอร์ ทำให้การสื่อสารมีความชัดเจน ผู้ส่งสารสามารถสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลได้มากขึ้นกับทุกช่วงอายุ

3) อาชีพ ผลการศึกษา พบว่า อาชีพที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร

ศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อัจฉราพร ประที (2559) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความรู้ ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนในชุมชน ต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง: กรณีศึกษา ประชาชนใน ตำบลผาสิ่งห์ อำเภอเมือง จังหวัดน่าน” พบว่า เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิฐานะเดิม ระยะเวลา ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจ และความคิดเห็นของ ประชาชนใน ชุมชนต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า การรับข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน ประชาชนส่วนใหญ่รับข้อมูลข่าวสารจากสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งในปัจจุบันพบว่าทุกอาชีพสามารถเข้าถึงสื่อ ทางอินเทอร์เน็ตได้อย่างสะดวกสบายทั้งจากที่ทำงาน และผ่านทางอุปกรณ์สมาร์ตโฟน ทำให้การสื่อสารมี ความชัดเจน มีผลให้ทุกอาชีพรับทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลได้ตลอดเวลา

4) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ผลการศึกษา พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการ ตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อัจฉราพร ประที (2559) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษา ความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนในชุมชน ต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง: กรณีศึกษา ประชาชนในตำบลผาสิ่งห์ อำเภอเมือง จังหวัดน่าน” พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ฐานะเดิม ระยะเวลา ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจ และ ความ คิดเห็นของประชาชนในชุมชน ต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง ที่ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นปัจจัยส่วนบุคคล เรื่อง เพศซึ่งพบว่าเพศที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในชุมชนต่อการ คนไร้ที่พึ่งที่ แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศชายมีระดับความรู้ความเข้าใจต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งมากกว่าเพศหญิง และ ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อระดับความคิดเห็นของประชาชน ต่อการคุ้มครองคนไร้ที่ พึ่งพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพรายได้ ภูมิฐานะเดิม ระยะเวลาที่แตกต่างกันส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนในชุมชนต่อการ คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งที่ไม่แตกต่างกัน แสดงว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นของ ประชาชนต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง ที่ไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยเห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ศึกษาส่วนใหญ่มา จากกลุ่มที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และกำลังศึกษาในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่รายได้อยู่ในเกณฑ์ดี และยังเป็นกลุ่มที่มีการศึกษาทำให้การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิทธิ ส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ถือเป็นเรื่องที่ถูก คนสามารถหาข้อมูลได้โดยง่าย จึงทำให้รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการตระหนักรู้

5.3.2.2 สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผลการการศึกษา พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านช่องทางที่เปิดรับสื่อมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และเมื่อพิจารณาในรายประเด็นของข้อมูลจะพบว่าพฤติกรรมการในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อวิทยุ ส่งผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กิตติพงศ์ กมลธรรมวงศ์ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง “ประสบการณ์ของกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์: บทเรียนสำหรับประเทศไทย” พบว่า ความสำเร็จของการบังคับใช้ กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้น มิได้เกิดจากการบัญญัติกฎหมายที่ดีในส่วนเนื้อหาเท่านั้น แต่ต้องมีการเตรียมความพร้อมก่อนการบังคับใช้กฎหมายด้วย ดังนั้นสำหรับประเทศไทยทางสำนักงานคณะกรรมการ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นผู้รับผิดชอบดูแลกฎหมายมีความจำเป็นต้องเตรียมการวางแผนรองรับการประกาศใช้พระราชบัญญัติข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นการเผยแพร่องค์ความรู้ และความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับกฎหมาย การสร้างการรับรู้ร่วมกันของสังคมไทยทุกภาคส่วนทั้งภาคเอกชนภาครัฐและประชาชนทั่วไปให้รับทราบถึงข้อกำหนดสำคัญตามกฎหมายที่ต้องปฏิบัติและการสร้างความตระหนักในความสำคัญของข้อมูลส่วนบุคคล ผ่านช่องทางสื่อสารต่าง ๆ และยังคงสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ดวงฤดี ปลอดภัย (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “การรับรู้สื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ ของนักเรียนในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคใต้” พบว่าสื่อที่ผู้ตอบแบบสอบถามใช้ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่มากที่สุด คือ สื่อวิทยุกระจายเสียง รองลงมาเป็นสื่อประเภทป้ายประชาสัมพันธ์ และสื่อสิ่งพิมพ์ ขณะที่การรับรู้และปริมาณการรับรู้สื่อทั่วไปของนักเรียน นักศึกษาให้ความสนใจมากที่สุดคือ โทรทัศน์ รองลงมาเป็นสื่อหนังสือพิมพ์และสื่อวิทยุกระจายเสียง อาจเนื่องมาจากสื่อวิทยุ และ นิตยสาร/วารสาร เป็นสื่อที่ทุกกลุ่มอายุสามารถเข้าถึงสื่อได้ตลอดเวลา และการประชาสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลของสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ส่วนใหญ่จะมีการประชาสัมพันธ์หรือให้ข้อมูลทางสื่อวิทยุ นิตยสาร/วารสารเป็นหลัก และยังเป็นสื่อที่เข้าถึงง่าย และมีราคาถูกในปัจจุบัน

5.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ทำให้ทราบถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ หลักจากที่ได้ศึกษาแล้ว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะด้านต่างๆ ดังนี้

1) จากผลการศึกษา พบว่า อายุมีผลต่อการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ดังนั้นในการวางแผนเพื่อจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลและการสร้างความเข้าใจในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ควรให้ความสำคัญ และมีการวางแผนที่สอดคล้องกับอายุของนักศึกษาในการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลต่าง ๆ ของทางสถาบันฯ และสื่อสารไปยังผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในการจัดเก็บข้อมูล การนำไปใช้ และการรักษาข้อมูลส่วนบุคคล เช่น การทำสื่อประชาสัมพันธ์ที่คำนึงถึงอายุของนักศึกษาเพื่อที่จะสื่อสารให้นักศึกษาในแต่ละช่วงอายุ ได้คลายกังวลเกี่ยวกับการใช้ การจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกจัดเก็บไว้กับทางสถาบัน

2) จากผลการศึกษา พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านความเข้มข้นในการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต (Internet)/สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลมากที่สุด ดังนั้น การวางแผนเพื่อกำหนดเนื้อหาในการเผยแพร่สื่อประชาสัมพันธ์ ควรให้มีการเผยแพร่สื่อประชาสัมพันธ์หลักๆ ผ่านการออกอากาศทางสื่อวิทยุ และสื่ออินเทอร์เน็ต/สื่อสังคมออนไลน์เพื่อให้นักศึกษาได้รับทราบถึงแนวทางในการจัดเก็บ การนำไปใช้ และการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา

5.5 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาในเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก เกี่ยวกับการตระหนักรู้ของนักศึกษาของสถาบันฯ

2) ควรมีการศึกษาโดยการแบ่งกลุ่มประชากรเป็นกลุ่มตามเจนเนอเรชัน ในการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตหรือสื่อสังคมออนไลน์ในปัจจุบัน เนื่องจากการแบ่งกลุ่มในลักษณะนี้จะมีลักษณะนิสัย รูปแบบการใช้ชีวิต รวมถึงวิถีคิด พฤติกรรมในการเลือกเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน

3) การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาถึงนักศึกษาที่ศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ในภาคปีการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งการศึกษาครั้งต่อไปอาจจะศึกษาถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดของสถาบันฯ เช่น ผู้เข้ามาอบรมในหลักสูตรระยะสั้น นายจ้าง บัณฑิต เพื่อเพิ่มความหลากหลายของผลการศึกษาให้ครอบคลุมถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดของทางสถาบันฯ

4) การวิจัยครั้งต่อไปควรทำการวิจัยโครงการหรือนโยบายภาครัฐ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิส่วนบุคคล จากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อศึกษาถึงการตระหนักรู้ของประชาชน และนำไปปรับใช้กับการวางแผนการกำหนดนโยบายภาครัฐ การประชาสัมพันธ์เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจถึงสิทธิ และการปกป้องสิทธิ จากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนต่อไป

บรรณานุกรม

- กมล เครื่องนันทา. 2552. **พฤติกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อการรับข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์**. สารนิพนธ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2543. **การวิเคราะห์สื่อ: แนวคิดและเทคนิค**. กรุงเทพฯ: อินฟินิตี้เพรส.
- กิติมา สุรสนธิ. 2541. **ความรู้ทางการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กิติมา สุรสนธิ. 2555. **การรู้เท่าทันสื่อกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง**. วารสารนิเทศศาสตร์ธุรกิจบัณฑิตย์. ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม: 43–62.
- กิตติพงษ์ กมลธรรมวงศ์. 2563. **ประสบการณ์ของกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทย**. สารานุกรมรัฐสังคมโปร์: บทเรียนสำหรับประเทศไทย. **วารสารสังคมวิจัยและพัฒนา**. 2(2): 7-29
- กุลชา สุนทรสิงห์. 2551. **การเปิดรับข่าวสาร ทักษะคิด และพฤติกรรมการแต่งกายเช็กซีของวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกษม จันทร์แก้ว. 2547. **การจัดการสิ่งแวดล้อมแบบผสมผสาน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คณาธิป ทองรวีวงศ์. 2559. **รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่อง การปฏิรูปกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของไทยเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- ชวาล แพร์ตกุล. 2526. **เทคนิคการวัดผล**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์ และ ณรงค์ เทียนสง. 2521. **ประชากรศาสตร์และประชากรศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2522. **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย ฉบับปรับปรุง**. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยเนรมิตกิจ อินเตอร์ โพรเกรสซิฟ.
- ณัฐยา พัวพัฑ. 2549. **การสร้างความตระหนักต่อการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของกลุ่มแม่บ้านเกษตรกร ตำบล ป่าใหม่ อำเภอพัวไร่ จังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดาวัลย์ ขาวสนิท. 2561. **มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล : ศึกษาเฉพาะ**

กรณีด้านการเงินการธนาคารของธนาคารพาณิชย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ดวงฤดี กิตติจารุคุลย์. 2557. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและความตระหนักด้านการบริหารจัดการ**

ความเสี่ยง กรณีศึกษา: บริษัทนำเข้าส่งออกแห่งหนึ่ง. สารนิพนธ์ มหาวิทยาลัยเนชั่น.

ดวงฤดี ปลอดภัย. 2550. **การรับรู้สื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ของนักเรียนในพื้นที่ 8**

จังหวัดภาคใต้. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

บรรเจิด ภาคพันธ์. 2563. **ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในธุรกิจประกัน**

ชีวิต.วารสารบัณฑิตศึกษานิติศาสตร์, 13(1).

บุญใจ ศรีสถิตนรากร 2555. **การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย:คุณสมบัติการวัดเชิง**

จิตวิทยา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรมะ สตะเวทิน. 2538. **หลักนิเทศศาสตร์.** กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

ปรมะ สตะเวทิน. 2539. **การสื่อสารมวลชน: กระบวนการและทฤษฎี.** กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

ปิยะบุตร บุญอร่ามเรือง, พัฒนภาพ โกพัฒน์กิจ, พีรพัฒน์ โชคสุวัฒน์สกุล, เสกสิริ นวัตกรรมวงศ์, ปิติ

ปัญจพล เกตุราพูนสินไชย และบุญสม เกษะประดิษฐ์. **การละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวในการแบ่งปัน**

(Share) ข้อมูลข่าวสาร ในเครือข่ายสังคมออนไลน์ในประเทศไทย. ฉบับที่ 1-2 (กรกฎาคม- ธันวาคม): 211-221.

พ.ร.บ. คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562 **ราชกิจจานุเบกษา.** เล่มที่136, ตอนที่ 69 (27 พฤษภาคม):

น. 52-95).

ภพธร วุฒินาร. 2559. **การเปิดรับสื่อความรู้ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมต่อโครงการบ้านประชา**

รัฐ ของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ยุพดี ฐิติกุลเจริญ. 2537. **ทฤษฎีการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2556. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 เฉลิมพระเกียรติ**

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา

7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

เรียงชัย คงสง. 2547. **ความหมายของความตระหนัก.** ค้นวันที่ 1 มีนาคม 2566 จาก

www.it.nation.ac.th/studentresearch/files/55091052.pdf

- วรเจตน์ ภาคีรัตน์. 2555. **คำสอนว่าด้วยรัฐและกฎหมายมหาชน**. โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอนคณะนิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรพจน์ แพทย์คุณ. 2553. **ปัญหากฎหมายในการคุ้มครองสิทธิลูกค้าในเชิงพาณิชย์: กรณีศึกษาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- วิพร เกตุแก้ว. 2562. **ระเบียบวิธีวิจัย**. กรุงเทพฯ: นิติธรรมการพิมพ์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2538. **การบริหารการตลาดยุคใหม่**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัท ธรรมสาร จำกัด.
- ศศิภัทร อัมพวรรณ. 2556. **พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารอย่างรู้เท่าทันสื่อของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สุธาเทพ รุณเรศ. 2561. **ปัจจัยที่มีผลต่อการตระหนักถึงภัยคุกคามทางไซเบอร์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ วิทยาลัยนวัตกรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพิชา ปทุมานันท์. 2558. **มาตรการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของลูกจ้างในเครือข่ายสังคม**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรางคณา วายุภาพ. 2562. **กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกับบริบทการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในกฎหมายฉบับอื่นๆ**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2552. **ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อัจฉราพร ปะที. 2559. **ความรู้ ความเข้าใจ และความคิดเห็นของประชาชนในชุมชนต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง : กรณีศึกษาประชาชนในตำบลผาสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดน่าน**. สารนิพนธ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อดุลย์ จาตุรงค์กุล. 2539. **พฤติกรรมผู้บริโภค**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อธิพร สิทธิธีรรัตน์. 2558. **ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบริบทอิเล็กทรอนิกส์**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อธิพร สิทธิธีรรัตน์. 2559. **พฤติกรรมผู้บริโภค**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- เอกพันธ์ พัฒนาวิจิตร. 2558. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล กรณีศึกษาการลงชื่อเข้าใช้ ด้วยรหัสผู้ใช้เฟสบุ๊ค**. สารนิพนธ์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อรณัฐ ทะนันชัย. 2561. ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่. **วารสารวิชาการ กสทช ประจำปี 2561**. 2 (2): 254- 269
- อรอนงค์ ทิพย์เสถียรกุล. 2550. **พฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชนของเจนเนอร์ชั่นเอ็กซ์ ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่**. สารนิพนธ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เอี่ยมจรรย์ญาณภ, ชวิน อุณหภัทร, และคณะ. 2563. **Thailand Data Protection Guidelines 3.0: แนวปฏิบัติเกี่ยวกับ การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัครา วัฒนโยธิน. 2553. **ความตระหนักของพนักงานต่อการป้องกันรักษาทรัพย์สินทางด้านสารสนเทศ กรณีศึกษา : การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สำนักงานกลาง**. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- อิศราพร จินต์แสวง. 2558. การตระหนักถึงความปลอดภัยบนเที่ยวบินของผู้โดยสารสายการบินนกแอร์. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- Atkin. 1973. **Public Opinion Quarterly**. NY: Free Press.
- Bedny, G. & Meister, D. 1999. **Theory of Activity and Situation Awareness. International Journal of Cognitive Ergonomics**. 3. P.63-72.
- Bloom, B. S. 1956. **Taxonomy of Education Objective**. NY: David McKay Company.
- Bloom, B. S. 1971. **Taxonomy of Education Objective**. Handbook I. Cognitive Domain. NY: David MoKey Company Inc.
- Becker, G. S. 1983. **A theory of competition among pressure groups for political influence**. The Quarterly Journal of Economics. 3(98) P.371-400.
- Best, J. W. 1981. **Research in Education**. 4th ed. NJ: Prentice – Hall Inc.

- Becker, W. A. 1986. **Manual of quantitative genetics**. Academic enterprises.
- Becker, G. S. 1983. A theory of competition among pressure groups for political influence. **The Quarterly Journal of Economics**. 3 (9 8): P.371-400.
- DeFleur, M. L., & Ball-Rokeach, S. J. 1996. **Theories of Mass Communication**. London: Endsley, M. R. 1998. **Design and Evaluation for Situation Awareness Enhancement. in Proceedings of The Human Factors Society**. 32nd. Annual Meeting. Santa Monica.
- Good, C. V. 1973. **Dictionary of Education**. NY: Mc Graw-Hill Book Company.
- Gilson, R. D. 1995. **Situation Awareness-Special Preface**. Human Factors.
- Klapper, J. T. 1960. **The effects of mass communication**. NY: The Free Press.
- Likert, Rensis. 1967. **The Method of Constructing and Attitude Scale. Attitude Theory and Measurement**. Fishbein. Martin Ed. New York: Wiley & Son. Longman.
- Mcleod, J. M., & O' Keefe, G. J. 1972. **Mass Communication Research**. London: Sage Publication.
- Schramm, W. 1964. **Mass media and national development: The role of information in the developing countries**. Stanford: Stanford University.
- Schramm, W. 1973. **Men, messages, and media**. NY: Harper & Row.
- Webster. 1977. **Dictionary Encyclopedia**. NY: Prentice Hall.
- Yamane, T. 1970. **Statistics: An Introductory Analysis**. 2nd ed. Tokyo: John

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม**การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล
ของนักศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์**

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เพื่อนำไปวางแผนจัดการการสื่อสาร เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจจากการใช้ และจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคล ได้อย่างเหมาะสมและเกิดประโยชน์ต่อไป

ในปัจจุบันเราใช้เทคโนโลยีผ่านแพลตฟอร์มต่างๆ เพื่อลดการสัมผัส ซึ่งทุกการให้บริการมีความจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะต้องระบุ “ข้อมูลส่วนบุคคล” อาทิ ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ เพื่อเข้าถึงเพื่อการรับบริการ ดังนั้นถ้านักศึกษาเกิดความตระหนักรู้ถึงความสำคัญของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของตนเอง แนวทางที่เป็นไปได้ในการจัดการข้อมูลส่วนบุคคลของตนเองก็จะสามารถป้องกันการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของตนเองได้ รวมทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานภายในสถาบัน ในการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ไปปรับใช้เป็นแนวทางจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาได้อย่างครบถ้วนและตรงจุดมากขึ้น

ทั้งนี้ข้อมูลและคำตอบของท่านมีประโยชน์และคุณค่าต่องานวิจัย โดยผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลของท่านเป็นความลับ และจะถูกนำไปสรุปเป็นผลการวิจัยในภาพรวม ซึ่งข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงและสมบูรณ์จะช่วยให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความถูกต้อง ผู้วิจัยจึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดตอบคำถามตามความคิดเห็นของท่านอย่างรอบคอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง มา ณ โอกาสนี้

นายวชิรพงษ์ โสตะวงษ์
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย (✓) ลงใน ที่ตรงกับคำตอบของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว

1 เพศ

1. ชาย
2. หญิง

2 อายุ

1. อายุ 20-30 ปี
2. อายุ 31-40 ปี
3. อายุ 41-50 ปี
4. อายุ 51-60 ปี

3 อาชีพ

1. นักศึกษา
2. ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่รัฐ
3. พนักงานบริษัทเอกชน
4. ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ
5. อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์
6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1. ต่ำกว่า 15,001 บาท
2. ตั้งแต่ 15,001 - 35,000 บาท
3. ตั้งแต่ 35,001 - 50,000 บาท
4. ตั้งแต่ 50,001 - 100,000 บาท
5. ตั้งแต่ 100,001 บาท

ส่วนที่ 2 : การตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง: โปรดใส่เครื่องหมาย (√) ที่ตรงกับการตระหนักรู้ของท่าน

1 ท่านเคยประสบกับปัญหาการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จนทำให้เกิดความเสียหาย/เดือดร้อนรำคาญแก่ท่านหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น การเสนอสินเชื่อส่วนบุคคล, การเสนอขายประกันภัยรถยนต์ เป็นต้น (หาก “ไม่เคย” ให้ข้ามไปตอบ ข้อ 3)

1. เคย
2. ไม่เคย

2 ปัญหาที่ท่านพบมากที่สุด จากการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวจากข้อมูลส่วนบุคคล มากที่สุด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. การเสนอขายประกันภัย
2. การเสนองบเงินสินเชื่อ/บัตรเครดิต
3. การเสนอผลิตภัณฑ์เพื่อความงาม/ฟิตเนส
4. การเสนอสมาชิกบัตรที่พัก/โรงแรม/รีสอร์ท
5. การเสนอขายตัวเครื่องบิน/แพคเกจท่องเที่ยว
6. ปัญหาอื่นๆ (โปรดระบุ).....

3 ท่านทราบหรือไม่ว่า ปัจจุบันมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและป้องกัน การล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล

1. ทราบ
2. ไม่ทราบ

4 ถ้ามีเจ้าหน้าที่มาขอข้อมูลด้านศาสนา เพื่อจะใช้เป็นข้อมูลเตรียมจัดอาหารให้กับท่าน เพื่อทำการบันทึกไว้ในระบบ โดยแจ้งว่าถ้าไม่ได้รับข้อมูลจากท่านจะไม่สามารถให้บริการได้ ท่านจะให้หรือไม่

1. ให้ เพราะต้องการได้รับการบริการเรื่องอาหารที่สอดคล้องกับความเชื่อทางศาสนา
2. ไม่ให้ เพราะไม่อยากได้รับการบริการ
3. ไม่ให้ เพราะข้อมูลด้านศาสนาไม่เกี่ยวกับการบริการเรื่องอาหาร
4. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

5 จากตัวอย่างข้อที่ 4 การขอข้อมูลด้านศาสนา เพื่อจะใช้เป็นข้อมูลเตรียมจัดอาหารให้กับท่าน เพื่อทำการบันทึกไว้ในระบบ โดยแจ้งว่าถ้าไม่ได้รับข้อมูลจากท่านจะไม่สามารถให้บริการได้ ซึ่งการขอข้อมูลส่วนบุคคลของท่านในครั้งนี้ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร

1. รู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูล เพราะควรที่จะกำหนดและเงื่อนไขและนโยบายการจัดเก็บ/รักษาความลับส่วนบุคคลของบริษัท
2. ข้อมูลศาสนา เป็นข้อมูลที่เป็นเรื่องส่วนบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจสัมพันธ์กับการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม
3. การบริการอาหารเป็นความชอบส่วนบุคคล ดังนั้นควรถามเฉพาะรายการหมวดหมู่อาหาร อาทิ หมู, ไก่, เนื้อ, ซีฟู้ด หรือแพ้อาหารทะเลหรือไม่ทานอาหารประเภท ซึ่งไม่มีความจำเป็นต้องถามเรื่องข้อมูลด้านศาสนา
4. ถูกทุกข้อ

6 ตามภาพ มีปุ่มให้ท่าน กด “ยินยอม” ท่านคิดอย่างไร

การให้ความยินยอม

ท่านยินยอมให้สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของท่าน เพื่อวิเคราะห์และวางแผนในการดำเนินงานของทางสถาบันฯ และการจัดกิจกรรมต่างๆ ตลอดจนการให้บริการร่วมกับหน่วยงานอื่น ซึ่งรวมถึงยินยอมให้สถาบันฯ เปิดเผย ส่ง และโอน ข้อมูลส่วนบุคคลของท่านให้แก่หน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ยินยอม

1. มีปัญหา เนื่องจาก ผู้ให้มุลมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล
2. มีปัญหา เนื่องจาก ผู้ให้มุลมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล
3. ไม่รู้ เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจ
4. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7 ถ้าท่านจะติดต่อ สอบถาม ร้องเรียน จากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เกินขอบเขตที่ได้ให้ความยินยอมไว้ได้ อันเป็นการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ท่านจะต้องติดต่อหน่วยงานไหน

1. สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.)
2. สำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (สกมช.)
3. สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.)
4. ไม่รู้

8 คำชี้แจง: โปรดใส่เครื่องหมาย (✓) ที่ตรงกับการตระหนักรู้ประเด็นเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

ลำดับ	ประเด็นการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	ท่านคิดว่าข้อมูลใดที่ควรจะ “ตระหนักรู้” ถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลว่า “เป็นเรื่องสำคัญ” และ “ไม่สมควรเปิดเผย”				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม						
1.	ชื่อ - นามสกุล					
2.	ชื่อเล่น					
3.	เลขประจำตัวประชาชน, เลขหนังสือเดินทาง, เลขบัตรประกันสังคม, เลขใบอนุญาตขับขี่, เลขประจำตัวผู้เสียภาษี, เลขบัญชีธนาคาร, เลขบัตรเครดิต					
4.	ที่อยู่, อีเมล, เลขโทรศัพท์					
5.	ข้อมูลอุปกรณ์หรือเครื่องมือ เช่น IP address, MAC address, Cookie ID					

ลำดับ	ประเด็นการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	ท่านคิดว่าข้อมูลใดที่ควรจะ “ตระหนักรู้” ถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลว่า “เป็นเรื่องสำคัญ” และ “ไม่สมควรเปิดเผย”				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
6.	ข้อมูลวันเกิดและสถานที่เกิด, เชื้อชาติ, สัญชาติ, น้ำหนัก, ส่วนสูง, ข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ (location), ข้อมูลการแพทย์, ข้อมูลการศึกษา, ข้อมูลทางการเงิน, ข้อมูลการจ้างงาน					
7.	ข้อมูลการประเมินผลการทำงานหรือความเห็นของนายจ้างต่อการทำงานของลูกจ้าง					
8.	ข้อมูลบันทึกต่างๆที่ใช้ติดตามตรวจสอบกิจกรรมต่างๆของบุคคล เช่น log file					
9.	ข้อมูลที่สามารถใช้ในการค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลอื่นในอินเทอร์เน็ต					
2. ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลอ่อนไหว						
เป็นเรื่องส่วนบุคคลโดยแท้ของบุคคล มีความละเอียดอ่อนและอาจสุ่มเสี่ยงในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม						
1.	เชื้อชาติ, เผ่าพันธุ์					
2.	ความคิดเห็นทางการเมือง					
3.	ความเชื่อในลัทธิ ศาสนาหรือปรัชญา					

ลำดับ	ประเด็นการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	ท่านคิดว่าข้อมูลใดที่ควรจะ “ตระหนักรู้” ถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลว่า “เป็นเรื่องสำคัญ” และ “ไม่สมควรเปิดเผย”				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
4.	พฤติกรรมทางเพศ					
5.	ประวัติอาชญากรรม					
6.	ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ หรือข้อมูลสุขภาพจิต					
7.	ข้อมูลสภาพแรงงาน เช่น เงื่อนไขการจ้างเงินเดือน การกำหนดวันและเวลาทำงาน รายการสวัสดิการ การเลิกจ้าง หรือ ประโยชน์อื่นของนายจ้าง หรือลูกจ้าง อันเกี่ยวกับการจ้างหรือการทำงาน					
8.	ข้อมูลพันธุกรรม,ข้อมูลชีวภาพส่วนบุคคล					
3. การกำหนดความเสี่ยงข้อมูล มีการเปิดเผย มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล						
1.	การบันทึกเวลา/ข้อมูลการเข้าออกอาคารสถานที่ต่างๆ					
2.	การจัดเก็บข้อมูลการใช้งานภายในองค์กร (Intranet Activity Tracking) ของพนักงาน เช่น IP Address, URL, การเฝ้าระวังการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท					

ลำดับ	ประเด็นการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	ท่านคิดว่าข้อมูลใดที่ควรจะ “ตระหนักรู้” ถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลว่า “เป็นเรื่องสำคัญ” และ “ไม่สมควรเปิดเผย”				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
	เช่น เว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชัน ที่ท่านดาวน์โหลดไว้ในคอมพิวเตอร์บริษัท					
3.	การใส่รายละเอียดข้อมูลส่วนบุคคลในโปรไฟล์ของสื่อสังคมออนไลน์					
4.	การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) และ/หรือโมบายแอปพลิเคชันรายการ เพื่อส่งเสริมการขาย กิจกรรมการตลาด ส่วนลด โปรโมชั่น และ สิทธิประโยชน์จากบริษัทและ/หรือพันธมิตรทางธุรกิจที่ส่งมาถึงท่าน เนื่องจากท่านไปให้ความยินยอม แก่บริษัทผ่านทางเว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชัน					
5.	บริษัท/นายจ้างเปิดเผยข้อมูลการรายงานการประพฤติมิชอบ เช่น ข้อมูลการร้องเรียน, การกล่าวหาว่ารับสินบน หรือการละเลยไม่บังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยของท่าน					

ลำดับ	ประเด็นการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	ท่านคิดว่าข้อมูลใดที่ควรจะ “ตระหนักรู้” ถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลว่า “เป็นเรื่องสำคัญ” และ “ไม่สมควรเปิดเผย”				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
4. การประมวลผลจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล						
1.	ผู้ประกอบการเว็บไซต์ E – Commerce เช่น Lazada, Shopee , eBay , Amazon					
2.	ผู้ประกอบการเว็บไซต์รับจองโรงแรม อาทิ Booking.com, Agoda, Traveloka					
3.	บริษัทนายจ้างซึ่งมีข้อมูลบัญชีธนาคารของลูกค้า					
5. เงื่อนไขความยินยอมข้อมูล การเปิดเผย หรือถูกนำไปใช้ที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูล						
1.	คุกกี้ (Cookies) จัดจำข้อมูลเข้าชมของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อเข้าใช้งานเว็บไซต์ และแอปพลิเคชันต่างๆ ประมวลผลขอข้อมูลตำแหน่งที่อยู่ของผู้ใช้บริการเพื่อนำไปประมวลผลสำหรับการจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขาย และการให้บริการ					
2.	เมื่อร้านค้าต่างๆต้องการให้ผู้ให้บริการ ยินยอมเปิดเผย					

ลำดับ	ประเด็นการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล	ท่านคิดว่าข้อมูลใดที่ควรจะ “ตระหนักรู้” ถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลว่า “เป็นเรื่องสำคัญ” และ “ไม่สมควรเปิดเผย”				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
	ข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อไปประมวลผลนำไปจัดกิจกรรมและส่งเสริมการขายและการให้บริการ โดยจะแลกกับการที่ร้านค้าสามารถนำข้อมูลส่วนบุคคลไป					
3.	ในการสมัครใช้บัตรเครดิต,สถาบันการเงิน ต้องการให้ผู้สมัครระบุให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล บางประการให้บุคคลที่สามเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจ					

ส่วนที่ 3 : พฤติกรรมการเปิดรับสื่อเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล

1 สื่อใดที่ท่านรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล โดยทำเครื่องหมาย (✓) สื่อที่ท่านเปิดรับข่าวสาร (จำนวน 3 สื่อ)

สื่อที่เปิดรับข่าวสาร	สื่อที่ท่านเปิดรับมากที่สุด จำนวน 3 สื่อ
1. วิทยุ	
2. โทรทัศน์	
3. หนังสือพิมพ์	
4. อินเทอร์เน็ต (Internet)/ สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media)	
5. นิตยสาร/วารสาร	
6. แผ่นพับ/โปสเตอร์	
7. การจัดกิจกรรม	
8. สื่อบุคคล (ครอบครัว เพื่อน เจ้าหน้าที่ธนาคาร)	
9. สื่ออื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

2 ท่านมีความตั้งใจในการเปิดรับสื่อจากจำนวน 3 สื่อ (ในข้อที่ 3.1) ในระดับใด โดยทำเครื่องหมาย (✓) ในความตั้งใจในการเปิดรับสื่อ

สื่อที่เปิดรับข่าวสารจากจำนวน 3 สื่อ (ในข้อที่ 3.1)	ตั้งใจ อ่าน/ ชม/ฟัง จนจบ	อ่าน/ชม/ ฟัง คร่าวๆ	อ่าน/ชม/ ฟัง ขณะทำ กิจกรรม อื่นไป ด้วย	อ่าน/ชม/ ฟัง แต่ ไม่ทราบ รายละเอียด	ไม่ได้ให้ ความ สนใจ อ่าน/ชม/ ฟัง
1. วิทยุ					
2. โทรทัศน์					

สื่อที่เปิดรับข่าวสารจากจำนวน 3 สื่อ (ในข้อที่ 3.1)	ตั้งใจ อ่าน/ ชม/ฟัง จนจบ	อ่าน/ชม/ ฟัง คร่าวๆ	อ่าน/ชม/ ฟัง ขณะทำ กิจกรรม อื่นไป ด้วย	อ่าน/ชม/ ฟัง แต่ ไม่ทราบ รายละเอียด	ไม่ได้ให้ ความ สนใจ อ่าน/ชม/ ฟัง
3. หนังสือพิมพ์					
4. อินเทอร์เน็ต (Internet)/ สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media)					
5. นิตยสาร/วารสาร					
6. แผ่นพับ/โปสเตอร์					
7. การจัดกิจกรรม					
8. สื่อบุคคล (ครอบครัว เพื่อน เจ้าหน้าที่ธนาคาร)					
9. สื่ออื่น ๆ (โปรด ระบุ).....					

ส่วนที่ 4 : ข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

ภาคผนวก ข

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

พระราชบัญญัติ
คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
พ.ศ. ๒๕๖๒

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๗ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้
การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีประสิทธิภาพและเพื่อให้มีมาตรการเยียวยาเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลจาก
การถูกละเมิดสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไข
ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
พ.ศ. ๒๕๖๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติในหมวด ๒ หมวด ๓ หมวด ๕ หมวด ๖ หมวด ๗ และความใน มาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๖ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ในลักษณะใด กิจการใด หรือหน่วยงานใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ว่าด้วยการนั้น เว้นแต่

(๑) บทบัญญัติเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และบทบัญญัติ เกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง ให้บังคับตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้เป็นการเพิ่มเติม ไม่ว่าจะซ้ำกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้นหรือไม่ก็ตาม

(๒) บทบัญญัติเกี่ยวกับการร้องเรียน บทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ออกคำสั่งเพื่อคุ้มครองเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการนั้นไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการร้องเรียน

(ข) ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการนั้นมีบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณา เรื่องร้องเรียนตามกฎหมายดังกล่าวออกคำสั่งเพื่อคุ้มครองเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล แต่ไม่เพียงพอเท่ากับ อำนาจของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญตามพระราชบัญญัตินี้และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าว ร้องขอต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลผู้เสียหายยื่นคำร้องเรียนต่อคณะกรรมการ ผู้เชี่ยวชาญตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่

(๑) การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัวของบุคคลนั้นเท่านั้น

(๒) การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ซึ่งรวมถึง ความมั่นคงทางการคลังของรัฐ หรือการรักษาความปลอดภัยของประชาชน รวมทั้งหน้าที่เกี่ยวกับการ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน นิติวิทยาศาสตร์ หรือการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

(๓) บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะ เพื่อกิจการสื่อมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพ หรือเป็นประโยชน์สาธารณะเท่านั้น

(๔) สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา รวมถึงคณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยสภาดังกล่าว ซึ่งเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในการพิจารณาตามหน้าที่และอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา รัฐสภา หรือคณะกรรมการ แล้วแต่กรณี

(๕) การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาคดี การบังคับคดี และการวางทรัพย์ รวมทั้งการดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

(๖) การดำเนินการกับข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตและสมาชิกตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต

การยกเว้นไม่ให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนมาใช้บังคับแก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใด กิจการใด หรือหน่วยงานใดทำนองเดียวกับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอื่นใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) และผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานที่ได้รับยกเว้นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามวรรคสอง ต้องจัดให้มีการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นไปตามมาตรฐานด้วย

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในราชอาณาจักร ไม่ว่าจะการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยนั้น ได้กระทำในหรือนอกราชอาณาจักรก็ตาม

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลอยู่นอกราชอาณาจักร พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรโดยการดำเนินกิจกรรมของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว เมื่อเป็นกิจกรรม ดังต่อไปนี้

(๑) การเสนอสินค้าหรือบริการให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในราชอาณาจักร ไม่ว่าจะมีการชำระเงินของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลหรือไม่ก็ตาม

(๒) การเฝ้าติดตามพฤติกรรมของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่เกิดขึ้นในราชอาณาจักร

มาตรา ๖ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

“ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

“ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามคำสั่งหรือในนามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการดังกล่าวไม่เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

“บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดา

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๘ ให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย

(๑) ประธานกรรมการ ซึ่งสรรหาและแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ เป็นที่ประจักษ์ในด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร ด้านสังคมศาสตร์ ด้านกฎหมาย ด้านสุขภาพ ด้านการเงิน หรือด้านอื่น ทั้งนี้ ต้องเกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(๒) ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เป็นรองประธานกรรมการ

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนห้าคน ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ และอัยการสูงสุด

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเก้าคน ซึ่งสรรหาและแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้านสังคมศาสตร์ ด้านกฎหมาย ด้านสุขภาพ ด้านการเงิน หรือด้านอื่น ทั้งนี้ ต้องเกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ให้เลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการแต่งตั้งพนักงานของสำนักงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้ไม่เกินสองคน

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งการสรรหาประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อดำรงตำแหน่งแทนผู้ที่พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระตามมาตรา ๑๓ ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการรัฐมนตรีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความโปร่งใสและความเป็นธรรมในการสรรหา

มาตรา ๙ ให้มีคณะกรรมการสรรหาคณะหนึ่งจำนวนแปดคนทำหน้าที่คัดเลือกบุคคลที่สมควรได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑) หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๘ (๔) ประกอบด้วย

- (๑) บุคคลซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนสองคน
- (๒) บุคคลซึ่งประธานรัฐสภาแต่งตั้งจำนวนสองคน
- (๓) บุคคลซึ่งผู้ตรวจการแผ่นดินแต่งตั้งจำนวนสองคน และ
- (๔) บุคคลซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแต่งตั้งจำนวนสองคน

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งตาม (๒) (๓) หรือ (๔) ไม่สามารถแต่งตั้งกรรมการสรรหาในส่วนของตนได้ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากสำนักงาน ให้สำนักงานเสนอชื่อให้นายกรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งบุคคลที่เหมาะสมเป็นกรรมการสรรหาแทนผู้มีอำนาจแต่งตั้งนั้น

ให้คณะกรรมการสรรหาเลือกกรรมการสรรหาคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสรรหาและเลือกกรรมการสรรหาอีกคนหนึ่งเป็นเลขานุการคณะกรรมการสรรหา และให้สำนักงานปฏิบัติหน้าที่เป็นหน่วยธุรการของคณะกรรมการสรรหา

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการสรรหาว่างลง ให้ดำเนินการเพื่อให้มีกรรมการสรรหาแทนในตำแหน่งนั้นโดยเร็ว ในระหว่างที่ยังไม่ได้กรรมการสรรหาใหม่ ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วยกรรมการสรรหาเท่าที่มีอยู่

กรรมการสรรหาไม่มีสิทธิได้รับการเสนอชื่อเป็นประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑) หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๘ (๔)

มาตรา ๑๐ ในการสรรหาประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑) หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๘ (๔) ให้คณะกรรมการสรรหาคัดเลือกบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๘ (๑) หรือตามมาตรา ๘ (๔) แล้วแต่กรณี รวมทั้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ และยินยอมให้เสนอชื่อเข้ารับคัดเลือกเท่ากับจำนวนประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑) หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๘ (๔) ที่จะได้รับแต่งตั้ง

เมื่อได้คัดเลือกบุคคลเป็นประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑) หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ตามมาตรา ๘ (๔) ครบจำนวนแล้ว ให้คณะกรรมการสรรหาแจ้งรายชื่อประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑)
หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๘ (๔) พร้อมหลักฐานแสดงคุณสมบัติและการไม่มีลักษณะต้องห้าม
รวมทั้งความยินยอมของบุคคลดังกล่าวต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑)
หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๘ (๔)

ให้นายกรัฐมนตรีประกาศรายชื่อประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑) หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ตามมาตรา ๘ (๔) ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากคณะรัฐมนตรีในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๑ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะ
ต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) ไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต
- (๓) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๔) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกไม่ว่าจะได้รับโทษจำคุกจริงหรือไม่ เว้นแต่เป็นโทษ
สำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๕) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ
หรือจากหน่วยงานของเอกชน เพราะทุจริตต่อหน้าที่หรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
- (๖) ไม่เคยถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งตามกฎหมาย
- (๗) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการ
หรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่
พรรคการเมือง

มาตรา ๑๒ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี
เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น
อยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่
เข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้
แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๒ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑

ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างนั้นดำรงตำแหน่งได้เท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระที่เหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่แต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนก็ได้

ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคสอง และในกรณีที่ประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รองประธานกรรมการทำหน้าที่ประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว

มาตรา ๑๔ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่ประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

การประชุมของคณะกรรมการอาจกระทำได้โดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นได้ตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๕ กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมในเรื่องที่ที่ประชุมพิจารณา ให้แจ้งการมีส่วนได้เสียของตนให้คณะกรรมการทราบล่วงหน้าก่อนการประชุม และห้ามมิให้ผู้นั้นเข้าร่วมประชุมพิจารณาในเรื่องดังกล่าว

มาตรา ๑๖ คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดทำแผนแม่บทการดำเนินงานด้านการส่งเสริม และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่สอดคล้องกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ และแผนระดับชาติที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตามกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ส่งเสริมและสนับสนุนหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชน ดำเนินกิจกรรมตามแผนแม่บท ตาม (๑) รวมทั้งจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานตามแผนแม่บทดังกล่าว

(๓) กำหนดมาตรการหรือแนวทางการดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ออกประกาศหรือระเบียบเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ส่งหรือโอนไปยัง ต่างประเทศ

(๖) ประกาศกำหนดข้อปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นแนวทางให้ผู้ควบคุมข้อมูล ส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลปฏิบัติ

(๗) เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีให้มีการตราหรือปรับปรุงกฎหมายหรือกฎที่ใช้บังคับอยู่ใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(๘) เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีในการตราพระราชกฤษฎีกาหรือทบทวนความเหมาะสมของ พระราชบัญญัตินี้อย่างน้อยทุกรอบห้าปี

(๙) ให้คำแนะนำและคำปรึกษาเกี่ยวกับการดำเนินการใด ๆ เพื่อให้การคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลของหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชนในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๐) ศึกษาค้นคว้าและวิจัยชี้ขาดปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้

(๑๑) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดทักษะการเรียนรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลให้แก่ประชาชน

(๑๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคล

(๑๓) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจ ของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๗ ให้ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ และกรรมการได้รับเบี้ยประชุม และประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ประธานอนุกรรมการ อนุกรรมการ ประธานกรรมการผู้เชี่ยวชาญ และกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ที่คณะกรรมการแต่งตั้ง ให้ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ กำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการ ใดๆอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

การประชุมคณะอนุกรรมการ ให้นำความในมาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับ โดยอนุโลม

หมวด ๒

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ ๑

บททั่วไป

มาตรา ๑๙ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะกระทำการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูล ส่วนบุคคลไม่ได้หากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่ได้ให้ความยินยอมไว้ก่อนหรือในขณะนั้น เว้นแต่บทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้กระทำได้

การขอความยินยอมต้องทำโดยชัดแจ้ง เป็นหนังสือหรือทำโดยผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ โดยสภาพไม่อาจขอความยินยอมด้วยวิธีการดังกล่าวได้

ในการขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องแจ้ง วัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไปด้วย และการขอความยินยอมนั้น ต้องแยกส่วนออกจากข้อความอื่นอย่างชัดเจน มีแบบหรือข้อความที่เข้าถึงได้ง่ายและเข้าใจได้ รวมทั้ง ใช้ภาษาที่อ่านง่าย และไม่เป็นการหลอกลวงหรือทำให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเข้าใจผิดในวัตถุประสงค์ ดังกล่าว ทั้งนี้ คณะกรรมการจะให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ตามแบบและข้อความที่คณะกรรมการประกาศกำหนดก็ได้

ในการขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องคำนึง อย่างถึงที่สุดในความเป็นอิสระของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในการให้ความยินยอม ทั้งนี้ ในการเข้าทำสัญญา ซึ่งรวมถึงการให้บริการใด ๆ ต้องไม่มีเงื่อนไขในการให้ความยินยอมเพื่อเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผย ข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่มีความจำเป็นหรือเกี่ยวข้องสำหรับการเข้าทำสัญญาซึ่งรวมถึงการให้บริการนั้น ๆ

เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลจะถอนความยินยอมเสียเมื่อใดก็ได้โดยจะต้องถอนความยินยอมได้ง่าย เช่นเดียวกับการให้ความยินยอม เว้นแต่มีข้อจำกัดสิทธิในการถอนความยินยอมโดยกฎหมายหรือสัญญาที่ให้ประโยชน์แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ การถอนความยินยอมย่อมไม่ส่งผลกระทบต่อ การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ให้ความยินยอมไปแล้ว โดยชอบตามที่กำหนดไว้ในหมวดนี้

ในกรณีที่มีการถอนความยินยอมส่งผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในเรื่องใด ผู้ควบคุม ข้อมูลส่วนบุคคลต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบถึงผลกระทบจากการถอนความยินยอมนั้น

การขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ ไม่มีผล ผูกพันเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และไม่ทำให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลสามารถทำการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้เยาว์ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะโดยการสมรส หรือไม่มีฐานะเสมือนดังบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วตามมาตรา ๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่การให้ความยินยอมของผู้เยาว์ไม่ใช่การใด ๆ ซึ่งผู้เยาว์อาจให้ความยินยอม โดยลำพังได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ใช้อำนาจปกครองที่มีอำนาจกระทำการแทนผู้เยาว์ด้วย

(๒) ในกรณีที่ผู้เยาว์มีอายุไม่เกินสิบปี ให้ขอความยินยอมจากผู้ใช้อำนาจปกครองที่มีอำนาจ กระทำการแทนผู้เยาว์

ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นคนที่ไร้ความสามารถ การขอความยินยอมจากเจ้าของ ข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว ให้ขอความยินยอมจากผู้อุปถัมภ์ที่มีอำนาจกระทำการแทนคนที่ไร้ความสามารถ

ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นคนที่เสมือนไร้ความสามารถ การขอความยินยอมจาก เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว ให้ขอความยินยอมจากผู้พิทักษ์ที่มีอำนาจกระทำการแทนคนที่เสมือนไร้ ความสามารถ

ให้นำความในวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับกับการถอนความยินยอมของ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล การแจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบ การใช้สิทธิของเจ้าของข้อมูล ส่วนบุคคล การร้องเรียนของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และการอื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้ในกรณีที่ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ โดยอนุโลม

มาตรา ๒๑ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องทำการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไว้ก่อนหรือในขณะที่เก็บรวบรวม

การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างไปจากวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งไว้ตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่

(๑) ได้แจ้งวัตถุประสงค์ใหม่นั้นให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบและได้รับความยินยอมก่อนเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยแล้ว

(๒) บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้กระทำได้

ส่วนที่ ๒

การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๒๒ การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ให้เก็บรวบรวมได้เท่าที่จำเป็นภายใต้วัตถุประสงค์อันชอบด้วยกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๒๓ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบก่อนหรือในขณะที่เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลถึงรายละเอียด ดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ทราบถึงรายละเอียดนั้นอยู่แล้ว

(๑) วัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมเพื่อการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้หรือเปิดเผยซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์ตามที่มาตรา ๒๔ ให้อำนาจในการเก็บรวบรวมได้โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๒) แจ้งให้ทราบถึงกรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลต้องให้ข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายหรือสัญญาหรือมีความจำเป็นต้องให้ข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อเข้าทำสัญญา รวมทั้งแจ้งถึงผลกระทบที่เป็นไปได้จากการไม่ให้ข้อมูลส่วนบุคคล

(๓) ข้อมูลส่วนบุคคลที่จะมีการเก็บรวบรวมและระยะเวลาในการเก็บรวบรวมไว้ ทั้งนี้ ในกรณีที่ไม่สามารถกำหนดระยะเวลาดังกล่าวได้ชัดเจน ให้กำหนดระยะเวลาที่อาจคาดหมายได้ตามมาตรฐานของการเก็บรวบรวม

(๔) ประเภทของบุคคลหรือหน่วยงานซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมอาจจะถูกเปิดเผย

(๕) ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล สถานที่ติดต่อ และวิธีการติดต่อในกรณีที่มีตัวแทนหรือเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ให้แจ้งข้อมูล สถานที่ติดต่อ และวิธีการติดต่อของตัวแทนหรือเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้วย

(๖) สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๑๙ วรรคห้า มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๔ ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่

(๑) เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับการจัดทำเอกสารประวัติศาสตร์หรือจดหมายเหตุ เพื่อประโยชน์สาธารณะ หรือที่เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยหรือสถิติซึ่งได้จัดให้มีมาตรการปกป้องที่เหมาะสม เพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๒) เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของบุคคล

(๓) เป็นการจำเป็นเพื่อการปฏิบัติตามสัญญาซึ่งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นคู่สัญญาหรือ เพื่อใช้ในการดำเนินการตามคำขอของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อนเข้าทำสัญญานั้น

(๔) เป็นการจำเป็นเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินการกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือปฏิบัติหน้าที่ในการใช้อำนาจรัฐที่ได้มอบให้แก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

(๕) เป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือของบุคคลหรือนิติบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่ประโยชน์ดังกล่าวมีความสำคัญ น้อยกว่าสิทธิขั้นพื้นฐานในข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๖) เป็นการปฏิบัติตามกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๒๕ ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจาก แหล่งอื่นที่ไม่ใช่จากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลโดยตรง เว้นแต่

(๑) ได้แจ้งถึงการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจากแหล่งอื่นให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบ โดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่เก็บรวบรวมและได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๒) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๖

ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการแจ้งวัตถุประสงค์ใหม่ตามมาตรา ๒๑ และการแจ้งรายละเอียด ตามมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับกับการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลที่ต้องได้รับความยินยอมตามวรรคหนึ่ง โดยอนุโลม เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้

(๑) เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบวัตถุประสงค์ใหม่หรือรายละเอียดนั้นอยู่แล้ว

(๒) ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลพิสูจน์ได้ว่าการแจ้งวัตถุประสงค์ใหม่หรือรายละเอียดดังกล่าวไม่สามารถทำได้หรือจะเป็นอุปสรรคต่อการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ หรือสถิติ ในกรณีนี้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องจัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ และประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๓) การใช้หรือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลต้องกระทำโดยเร่งด่วนตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งได้จัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๔) เมื่อผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้ซึ่งล่วงรู้หรือได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลจากหน้าที่หรือจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพและต้องรักษาวัตถุประสงค์ใหม่หรือรายละเอียดบางประการตามมาตรา ๒๓ ไว้เป็นความลับตามที่กฎหมายกำหนด

การแจ้งรายละเอียดตามวรรคสอง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เก็บรวบรวมตามมาตรา ๒๓ เว้นแต่กรณีที่นำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เพื่อการติดต่อกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลต้องแจ้งในการติดต่อกครั้งแรก และกรณีที่ให้นำข้อมูลส่วนบุคคลไปเปิดเผย ต้องแจ้งก่อนที่จะนำข้อมูลส่วนบุคคลไปเปิดเผยเป็นครั้งแรก

มาตรา ๒๖ ห้ามมิให้เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความคิดเห็นทางการเมือง ความเชื่อในลัทธิ ศาสนาหรือปรัชญา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ข้อมูลสหภาพแรงงาน ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ หรือข้อมูลอื่นใดซึ่งกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในทำนองเดียวกันตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยไม่ได้รับความยินยอมโดยชัดแจ้งจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่

(๑) เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของบุคคลซึ่งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่สามารถให้ความยินยอมได้ ไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม

(๒) เป็นการดำเนินกิจกรรมโดยชอบด้วยกฎหมายที่มีการคุ้มครองที่เหมาะสมของมูลนิธิ สมาคม หรือองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการเมือง ศาสนา ปรัชญา หรือสหภาพแรงงานให้แก่สมาชิก ผู้ซึ่งเคยเป็นสมาชิก หรือผู้ซึ่งมีการติดต่ออย่างสม่ำเสมอกับมูลนิธิ สมาคม หรือองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวโดยไม่ได้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นออกไปภายนอกมูลนิธิ สมาคม หรือองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรนั้น

(๓) เป็นข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณะด้วยความยินยอมโดยชัดแจ้งของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๔) เป็นการจำเป็นเพื่อการก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย การปฏิบัติตามหรือการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย

(๕) เป็นการจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เกี่ยวกับ

(ก) เวชศาสตร์ป้องกันหรืออาชีวเวชศาสตร์ การประเมินความสามารถในการทำงานของลูกจ้าง การวินิจฉัยโรคทางการแพทย์ การให้บริการด้านสุขภาพหรือด้านสังคม การรักษาทางการแพทย์ การจัดการด้านสุขภาพ หรือระบบและการให้บริการด้านสังคมสงเคราะห์ ทั้งนี้ ในกรณีที่ไม่ใช่การปฏิบัติตามกฎหมายและข้อมูลส่วนบุคคลนั้นอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ประกอบอาชีพหรือวิชาชีพหรือผู้มีหน้าที่รักษาข้อมูลส่วนบุคคลนั้นไว้เป็นความลับตามกฎหมาย ต้องเป็นการปฏิบัติตามสัญญาระหว่างเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลกับผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์

(ข) ประโยชน์สาธารณะด้านการสาธารณสุข เช่น การป้องกันด้านสุขภาพจากโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดที่อาจติดต่อหรือแพร่เข้ามาในราชอาณาจักร หรือการควบคุมมาตรฐานหรือคุณภาพของยา เวชภัณฑ์ หรือเครื่องมือแพทย์ ซึ่งได้จัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมและเจาะจงเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลโดยเฉพาะการรักษาความลับของข้อมูลส่วนบุคคลตามหน้าที่หรือตามจริยธรรมแห่งวิชาชีพ

(ค) การคุ้มครองแรงงาน การประกันสังคม หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ สวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของผู้มีสิทธิตามกฎหมาย การคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ หรือการคุ้มครองทางสังคม ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติตามสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล โดยได้จัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(ง) การศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ หรือสถิติ หรือประโยชน์สาธารณะอื่น ทั้งนี้ ต้องกระทำเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวเพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และได้จัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(จ) ประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ โดยได้จัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลชีวภาพตามวรรคหนึ่งให้หมายถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่เกิดจากการใช้เทคนิคหรือเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการนำลักษณะเด่นทางกายภาพหรือทางพฤติกรรมของบุคคลมาใช้ทำให้สามารถยืนยันตัวตนของบุคคลนั้นที่ไม่เหมือนกับบุคคลอื่นได้ เช่น ข้อมูลภาพจำลองใบหน้า ข้อมูลจำลองม่านตา หรือ ข้อมูลจำลองลายนิ้วมือ

ในกรณีที่เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมต้องกระทำภายใต้การควบคุมของหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย หรือได้จัดให้มีมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ส่วนที่ ๓

การใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๒๗ ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๖

บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้รับข้อมูลส่วนบุคคลมาจากการเปิดเผยตามวรรคหนึ่ง จะต้องไม่ใช่หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งไว้กับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลในการขอรับข้อมูลส่วนบุคคลนั้น

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามวรรคหนึ่ง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องบันทึกการใช้หรือเปิดเผยนั้นไว้ในรายการตามมาตรา ๓๙

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศ ประเทศปลายทางหรือองค์การระหว่างประเทศที่รับข้อมูลส่วนบุคคลต้องมีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๑๖ (๕) เว้นแต่

(๑) เป็นการปฏิบัติตามกฎหมาย

(๒) ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลโดยได้แจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบถึงมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่เพียงพอของประเทศปลายทางหรือองค์การระหว่างประเทศที่รับข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว

(๓) เป็นการจำเป็นเพื่อการปฏิบัติตามสัญญาซึ่งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นคู่สัญญาหรือเพื่อใช้ในการดำเนินการตามคำขอของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อนเข้าทำสัญญานั้น

(๔) เป็นการกระทำตามสัญญาระหว่างผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลกับบุคคลหรือนิติบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๕) เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลหรือบุคคลอื่น เมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่สามารถให้ความยินยอมในขณะนั้นได้

(๖) เป็นการจำเป็นเพื่อการดำเนินการกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ

ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอของประเทศปลายทางหรือองค์การระหว่างประเทศที่รับข้อมูลส่วนบุคคล ให้เสนอต่อคณะกรรมการเป็นผู้วินิจฉัย ทั้งนี้ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการอาจขอให้ทบทวนได้เมื่อมีหลักฐานใหม่ทำให้เชื่อได้ว่าประเทศปลายทางหรือองค์การระหว่างประเทศที่รับข้อมูลส่วนบุคคลมีการพัฒนามีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอ

มาตรา ๒๙ ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรได้กำหนดนโยบายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ต่างประเทศและอยู่ในเครือกิจการหรือเครือธุรกิจเดียวกันเพื่อการประกอบกิจการหรือธุรกิจร่วมกัน หากนโยบายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวได้รับการตรวจสอบและรับรองจากสำนักงาน การส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศที่เป็นไปตามนโยบายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับการตรวจสอบและรับรองดังกล่าวให้สามารถกระทำได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๘

นโยบายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ลักษณะของเครือกิจการหรือเครือธุรกิจเดียวกันเพื่อการประกอบกิจการหรือธุรกิจร่วมกัน และหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบและรับรองตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณีที่ยังไม่มีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามมาตรา ๒๘ หรือยังไม่มีนโยบายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลอาจส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๘ เมื่อผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลได้จัดให้มีมาตรการคุ้มครองที่เหมาะสมสามารถบังคับตามสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ รวมทั้งมีมาตรการเยียวยาทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๓

สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๓๐ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอเข้าถึงและขอรับสำเนาข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือขอให้เปิดเผยถึงการได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวที่ตนไม่ได้ให้ความยินยอม

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องปฏิบัติตามคำขอตามวรรคหนึ่ง จะปฏิเสธคำขอได้เฉพาะในกรณีที่เป็นการปฏิเสธตามกฎหมายหรือคำสั่งศาล และการเข้าถึงและขอรับสำเนาข้อมูลส่วนบุคคลนั้นจะส่งผลกระทบต่ออาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลปฏิเสธคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลบันทึกการปฏิเสธคำขอดังกล่าวพร้อมด้วยเหตุผลไว้ในรายการตามมาตรา ๓๙

เมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีคำขอตามวรรคหนึ่งและเป็นกรณีที่ไม่อาจปฏิเสธคำขอได้ตามวรรคสอง ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลดำเนินการตามคำขอโดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ

คณะกรรมการอาจกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเข้าถึงและการขอรับสำเนาตามวรรคหนึ่ง รวมทั้งการขยายระยะเวลาตามวรรคสี่หรือหลักเกณฑ์อื่นตามความเหมาะสมก็ได้

มาตรา ๓๑ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอรับข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนจากผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้ ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้ทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นอยู่ในรูปแบบที่สามารถอ่านหรือใช้งานโดยทั่วไปได้ด้วยเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ทำงานได้โดยอัตโนมัติและสามารถใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้ด้วยวิธีการอัตโนมัติ รวมทั้งมีสิทธิ ดังต่อไปนี้

(๑) ขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลในรูปแบบดังกล่าวไปยังผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลอื่นเมื่อสามารถทำได้ด้วยวิธีการอัตโนมัติ

(๒) ขอรับข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลในรูปแบบดังกล่าวไปยังผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลอื่นโดยตรง เว้นแต่โดยสภาพทางเทคนิคไม่สามารถทำได้

ข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่งต้องเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ให้ความยินยอมในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามหลักเกณฑ์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ (๓) หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลอื่นที่กำหนดในมาตรา ๒๔ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

การใช้สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่งจะใช้กับการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายไม่ได้ หรือการใช้สิทธินั้นต้องไม่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น ทั้งนี้ ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลปฏิเสธคำขอด้วยเหตุผลดังกล่าว ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลบันทึกการปฏิเสธคำขอพร้อมด้วยเหตุผลไว้ในรายการตามมาตรา ๓๙

มาตรา ๓๒ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิคัดค้านการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตนเมื่อใดก็ได้ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ (๔) หรือ (๕) เว้นแต่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลพิสูจน์ได้ว่า

(ก) การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้แสดงให้เห็นถึงเหตุอันชอบด้วยกฎหมายที่สำคัญยิ่งกว่า

(ข) การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเป็นไปเพื่อก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย การปฏิบัติตามหรือการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย

(๒) กรณีที่เป็นการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการตลาดแบบตรง

(๓) กรณีที่เป็นการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ หรือสถิติ เว้นแต่เป็นการจำเป็นเพื่อการดำเนินภารกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลใช้สิทธิคัดค้านตามวรรคหนึ่ง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่สามารถเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นต่อไปได้ ทั้งนี้ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องปฏิบัติโดยแยกส่วนออกจากข้อมูลอื่นอย่างชัดเจนในทันทีเมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้แจ้งการคัดค้านให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทราบ

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลปฏิเสธการคัดค้านด้วยเหตุผลตาม (๑) (ก) หรือ (ข) หรือ (๓) ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลบันทึกการปฏิเสธการคัดค้านพร้อมด้วยเหตุผลไว้ในรายการตามมาตรา ๓๙

มาตรา ๓๓ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลดำเนินการลบ หรือทำลาย หรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลหมดความจำเป็นในการเก็บรักษาไว้ตามวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

(๒) เมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลถอนความยินยอมในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นได้ต่อไป

(๓) เมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลคัดค้านการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๓๒ (๑) และผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่อาจปฏิเสธคำขอตามมาตรา ๓๒ (๑) (ก) หรือ (ข) ได้ หรือเป็นการคัดค้านตามมาตรา ๓๒ (๒)

(๔) เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลได้ถูกเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่กำหนดไว้ในหมวดนี้

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับกับการเก็บรักษาไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การเก็บรักษาไว้เพื่อวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๔ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๒๖ (๕) (ก) หรือ (ข) การใช้เพื่อการก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย การปฏิบัติตามหรือการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือเพื่อการปฏิบัติตามกฎหมาย

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้ทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณะและผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลถูกขอให้ลบหรือทำลายหรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ตามวรรคหนึ่ง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการทั้งในทางเทคโนโลยีและค่าใช้จ่ายเพื่อให้เป็นไปตามคำขอนั้น โดยแจ้งผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลอื่น ๆ เพื่อให้ได้รับคำตอบในการดำเนินการให้เป็นไปตามคำขอ

กรณีผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่ดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญเพื่อสั่งให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลดำเนินการได้

คณะกรรมการอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ในการลบหรือทำลาย หรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่งก็ได้

มาตรา ๓๔ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลระงับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลอยู่ในระหว่างการตรวจสอบตามที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลร้องขอให้ดำเนินการตามมาตรา ๓๖

(๒) เมื่อเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่ต้องลบหรือทำลายตามมาตรา ๓๓ (๔) แต่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลขอให้ระงับการใช้แทน

(๓) เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลหมดความจำเป็นในการเก็บรักษาไว้ตามวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล แต่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีความจำเป็นต้องขอให้เก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย การปฏิบัติตามหรือการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย

(๔) เมื่อผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลอยู่ในระหว่างการพิสูจน์ตามมาตรา ๓๒ (๑) หรือตรวจสอบตามมาตรา ๓๒ (๓) เพื่อปฏิเสธการคัดค้านของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๓๒ วรรคสาม

กรณีผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่ดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญเพื่อส่งให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลดำเนินการได้

คณะกรรมการอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ในการระงับการใช้ตามวรรคหนึ่งก็ได้

มาตรา ๓๕ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องดำเนินการให้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นถูกต้อง เป็นปัจจุบัน สมบูรณ์ และไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด

มาตรา ๓๖ ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลร้องขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลดำเนินการตามมาตรา ๓๕ หากผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่ดำเนินการตามคำร้องขอ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องบันทึกคำร้องขอของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลพร้อมด้วยเหตุผลไว้ในรายการตามมาตรา ๓๙

ให้นำความในมาตรา ๓๔ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๗ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีมาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยที่เหมาะสม เพื่อป้องกันการสูญหาย เข้าถึง ใช้ เปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากอำนาจหรือโดยมิชอบ และต้องทบทวนมาตรการดังกล่าวเมื่อมีความจำเป็นหรือเมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยที่เหมาะสม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานขั้นต่ำที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๒) ในกรณีที่ต้องให้ข้อมูลส่วนบุคคลแก่บุคคลหรือนิติบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ต้องดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ผู้รับใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากอำนาจหรือโดยมิชอบ

(๓) จัดให้มีระบบการตรวจสอบเพื่อดำเนินการลบหรือทำลายข้อมูลส่วนบุคคลเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการเก็บรักษา หรือที่ไม่เกี่ยวข้องหรือเกินความจำเป็นตามวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลนั้น หรือตามที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลร้องขอ หรือที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ถอนความยินยอม เว้นแต่เก็บรักษาไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

การเก็บรักษาไว้เพื่อวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๔ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๒๖ (๕) (ก) หรือ (ข) การใช้เพื่อการก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย การปฏิบัติตามหรือการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือเพื่อการปฏิบัติตามกฎหมาย ทั้งนี้ ให้นำความในมาตรา ๓๓ วรรคห้า มาใช้บังคับกับการลบหรือทำลายข้อมูลส่วนบุคคลโดยอนุโลม

(๔) แจ้งเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลแก่สำนักงานโดยไม่ชักช้าภายในเจ็ดสิบสองชั่วโมง นับแต่ทราบเหตุเท่าที่จะสามารถกระทำได้ เว้นแต่การละเมิดดังกล่าวไม่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ในกรณีที่มีการละเมิดมีความเสี่ยงสูงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ให้แจ้งเหตุการณ์ละเมิดให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบพร้อมกับแนวทางการเยียวยาโดยไม่ชักช้าด้วย ทั้งนี้ การแจ้งดังกล่าวและข้อยกเว้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๕) ในกรณีที่เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๕ วรรคสอง ต้องแต่งตั้งตัวแทนของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเป็นหนังสือซึ่งตัวแทนต้องอยู่ในราชอาณาจักรและตัวแทนต้องได้รับมอบอำนาจให้กระทำการแทนผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่มีข้อจำกัดความรับผิดชอบใด ๆ ที่เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามวัตถุประสงค์ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๓๘ บทบัญญัติเกี่ยวกับการแต่งตั้งตัวแทนตามมาตรา ๓๗ (๕) มิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๒) ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งประกอบอาชีพหรือธุรกิจในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่มีลักษณะตามมาตรา ๒๖ และไม่มีข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมากตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๔๑ (๒)

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๕ วรรคสอง มีผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล ให้นำความในมาตรา ๓๗ (๕) และความในวรรคหนึ่ง มาใช้บังคับแก่ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลนั้น โดยอนุโลม

มาตรา ๓๙ ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลบันทึกรายการ อย่างน้อยดังต่อไปนี้ เพื่อให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลและสำนักงานสามารถตรวจสอบได้ โดยจะบันทึกเป็นหนังสือหรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

(๑) ข้อมูลส่วนบุคคลที่มีการเก็บรวบรวม

(๒) วัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลแต่ละประเภท

- (๓) ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล
- (๔) ระยะเวลาการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคล
- (๕) สิทธิและวิธีการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งเงื่อนไขเกี่ยวกับบุคคลที่มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลและเงื่อนไขในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลนั้น
- (๖) การใช้หรือเปิดเผยตามมาตรา ๒๗ วรรคสาม
- (๗) การปฏิเสธคำขอหรือการคัดค้านตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม มาตรา ๓๑ วรรคสาม มาตรา ๓๒ วรรคสาม และมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง
- (๘) คำอธิบายเกี่ยวกับมาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยตามมาตรา ๓๗ (๑) ความในวรรคหนึ่งให้นำมาใช้บังคับกับตัวแทนของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๕ วรรคสอง โดยอนุโลม

ความใน (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๘) อาจยกเว้นมิให้นำมาใช้บังคับกับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นกิจการขนาดเล็กตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด เว้นแต่มีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หรือมิใช่กิจการที่เก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเป็นครั้งคราว หรือมีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๖

มาตรา ๔๐ ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามคำสั่งที่ได้รับจากผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเท่านั้น เว้นแต่คำสั่งนั้นขัดต่อกฎหมายหรือบทบัญญัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) จัดให้มีมาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยที่เหมาะสม เพื่อป้องกันการสูญหาย เข้าถึง ใช้ เปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากอำนาจหรือโดยมิชอบ รวมทั้งแจ้งให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทราบถึงเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลที่เกิดขึ้น

(๓) จัดทำและเก็บรักษาบันทึกการของกิจกรรมการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลไว้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งไม่ปฏิบัติตาม (๑) สำหรับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลใด ให้ถือว่าผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลสำหรับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้น

การดำเนินงานตามหน้าที่ของผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องจัดให้มีข้อตกลงระหว่างกัน เพื่อควบคุมการดำเนินงานตามหน้าที่ของผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ความใน (๓) อาจยกเว้นมิให้นำมาใช้บังคับกับผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นกิจการขนาดเล็กตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด เว้นแต่มีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หรือมิใช่กิจการที่เก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเป็นครั้งคราว หรือมีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๖

มาตรา ๔๑ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของตน ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเป็นหน่วยงานของรัฐตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๒) การดำเนินกิจกรรมของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผย จำเป็นต้องตรวจสอบข้อมูลส่วนบุคคลหรือระบบอย่างสม่ำเสมอ โดยเหตุที่มีข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมากตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๓) กิจกรรมหลักของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๖

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลอยู่ในเครือกิจการหรือเครือธุรกิจเดียวกันเพื่อการประกอบกิจการหรือธุรกิจร่วมกันตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๙ วรรคสอง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวอาจจัดให้มีเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกันได้ ทั้งนี้ สถานที่ทำการแต่ละแห่งของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในเครือกิจการหรือเครือธุรกิจเดียวกันดังกล่าวต้องสามารถติดต่อกับเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้โดยง่าย

ความในวรรคสองให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐตาม (๑) ซึ่งมีขนาดใหญ่หรือมีสถานที่ทำการหลายแห่งโดยอนุโลม

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่งต้องแต่งตั้งตัวแทนตามมาตรา ๓๗ (๕)ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับแก่ตัวแทนโดยอนุโลม

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่ต้องแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล สถานที่ติดต่อ และวิธีการติดต่อให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลและสำนักงานทราบ ทั้งนี้ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลสามารถติดต่อเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลและการใช้สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ได้

คณะกรรมการอาจประกาศกำหนดคุณสมบัติของเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้ โดยคำนึงถึงความรู้หรือความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอาจเป็นพนักงานของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลหรือเป็นผู้รับจ้างให้บริการตามสัญญากับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลก็ได้

มาตรา ๔๒ เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้คำแนะนำแก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งลูกจ้างหรือผู้รับจ้างของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจสอบการดำเนินงานของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งลูกจ้างหรือผู้รับจ้างของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ประสานงานและให้ความร่วมมือกับสำนักงานในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งลูกจ้างหรือผู้รับจ้างของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) รักษาความลับของข้อมูลส่วนบุคคลที่ตนล่วงรู้หรือได้มาเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลต้องสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลโดยจัดหาเครื่องมือหรืออุปกรณ์อย่างเพียงพอ รวมทั้งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อการปฏิบัติหน้าที่

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลจะให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลออกจากงานหรือเลิกสัญญาการจ้างด้วยเหตุที่เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ ทั้งนี้ ในกรณีที่มีปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลต้องสามารถรายงานไปยังผู้บริหารสูงสุดของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลโดยตรงได้

เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอาจปฏิบัติหน้าที่หรือภารกิจอื่นได้ แต่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลต้องรับรองกับสำนักงานว่าหน้าที่หรือภารกิจดังกล่าวต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๔

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๔๓ ให้มีสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศ

สำนักงานเป็นหน่วยงานของรัฐมีฐานะเป็นนิติบุคคล และไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน หรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่น

กิจการของสำนักงานไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน แต่พนักงานและลูกจ้างของสำนักงานต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

ให้สำนักงานเป็นหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่

มาตรา ๔๔ นอกจากหน้าที่และอำนาจในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง ให้สำนักงานมีหน้าที่ปฏิบัติงานวิชาการและงานธุรการให้แก่คณะกรรมการคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ และคณะอนุกรรมการ รวมทั้งให้มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดทำร่างแผนแม่บทการดำเนินงานด้านการส่งเสริม และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่สอดคล้องกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ และแผนระดับชาติที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งร่างแผนแม่บทและ มาตรการแก้ไขปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติการตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ และแผนระดับชาติดังกล่าว เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ

(๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคล

(๓) วิเคราะห์และรับรองความสอดคล้องและความถูกต้องตามมาตรฐานหรือตามมาตรการหรือ กลไกการกำกับดูแลที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งตรวจสอบและรับรองนโยบายใน การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๙

(๔) สำรวจ เก็บรวบรวมข้อมูล ติดตามความเคลื่อนไหวของสถานการณ์ด้านการคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งวิเคราะห์และ วิจัยประเด็นทางด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ

(๕) ประสานงานกับส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น องค์กรมหาชน หรือ หน่วยงานอื่นของรัฐเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(๖) ให้คำปรึกษาแก่หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานของเอกชนเกี่ยวกับการปฏิบัติ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๗) เป็นศูนย์กลางในการให้บริการทางวิชาการหรือให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลแก่หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานของเอกชน และประชาชน รวมทั้งเผยแพร่และให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(๘) กำหนดหลักสูตรและฝึกอบรมการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผล ข้อมูลส่วนบุคคล เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ลูกจ้าง ผู้รับจ้าง หรือประชาชนทั่วไป

(๙) ทำความตกลงและร่วมมือกับองค์กรหรือหน่วยงานทั้งในประเทศและต่างประเทศในกิจการ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจของสำนักงาน เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ

(๑๐) ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๑) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการ คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ หรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย หรือตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๔๕ ในการดำเนินงานของสำนักงาน นอกจากหน้าที่และอำนาจตามที่บัญญัติในมาตรา ๔๔ แล้ว ให้สำนักงานมีหน้าที่และอำนาจทั่วไป ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินต่าง ๆ

(๒) ก่อตั้งสิทธิ หรือทำนิติกรรมทุกประเภทผูกพันทรัพย์สิน ตลอดจนทำนิติกรรมอื่นใดเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการของสำนักงาน

(๓) จัดให้มีและให้ทุนเพื่อสนับสนุนการดำเนินกิจการของสำนักงาน

(๔) เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการในการดำเนินงานต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของสำนักงาน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่สำนักงานกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของสำนักงาน หรือตามที่คณะกรรมการ คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ หรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๔๖ ทุนและทรัพย์สินในการดำเนินงานของสำนักงานประกอบด้วย

(๑) ทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง

(๒) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความเหมาะสมเป็นรายปี

(๓) เงินอุดหนุนจากหน่วยงานของรัฐทั้งในประเทศและต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาล

(๔) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือรายได้อันเกิดจากการดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจของสำนักงาน

(๕) ดอกผลของเงินหรือรายได้จากทรัพย์สินของสำนักงาน

เงินและทรัพย์สินของสำนักงานตามวรรคหนึ่ง ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๔๗ บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่สำนักงานได้มาจากการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากรายได้ของสำนักงานตามมาตรา ๔๖ (๔) หรือ (๕) ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของสำนักงาน

มาตรา ๔๘ ให้มีคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งสรรหาและแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ในด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม และเลขาธิการคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหกคนซึ่งสรรหาและแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ในด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอย่างน้อยสามคน และด้านอื่นที่เกี่ยวข้องอันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานของสำนักงาน

ให้เลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการแต่งตั้งพนักงานของสำนักงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้ไม่เกินสองคน

ให้นำความในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับกับประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิโดยอนุโลม

มาตรา ๔๙ ให้มีคณะกรรมการสรรหาคณะหนึ่งประกอบด้วยบุคคลซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้งจำนวนแปดคนทำหน้าที่คัดเลือกบุคคลที่สมควรได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘

ให้คณะกรรมการสรรหาเลือกกรรมการสรรหาคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสรรหาและเลือกกรรมการสรรหาอีกคนหนึ่งเป็นเลขานุการคณะกรรมการสรรหา และให้สำนักงานปฏิบัติหน้าที่เป็นหน่วยธุรการของคณะกรรมการสรรหา

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการสรรหาว่างลง ให้ดำเนินการเพื่อให้มีกรรมการสรรหาแทนในตำแหน่งนั้นโดยเร็ว ในระหว่างที่ยังไม่ได้กรรมการสรรหาใหม่ ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วยกรรมการสรรหาเท่าที่มีอยู่

กรรมการสรรหาไม่มีสิทธิได้รับการเสนอชื่อเป็นประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความโปร่งใสและความเป็นธรรมในการสรรหา

มาตรา ๕๐ ในการสรรหาประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘ ให้คณะกรรมการสรรหาคัดเลือกบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง รวมทั้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม และยินยอมให้เสนอชื่อเข้ารับคัดเลือกเท่ากับจำนวนประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘ ที่จะได้รับแต่งตั้ง

เมื่อได้คัดเลือกบุคคลเป็นประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘ ครบจำนวนแล้ว ให้คณะกรรมการสรรหาแจ้งรายชื่อประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘ พร้อมหลักฐานแสดงคุณสมบัติและการไม่มีลักษณะต้องห้าม รวมทั้งความยินยอมของบุคคลดังกล่าวต่อคณะกรรมการเพื่อแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘

ให้คณะกรรมการประกาศรายชื่อประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘ ซึ่งได้รับแต่งตั้งในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๑ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘ มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง ให้ดำเนินการแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ภายในหกสิบวัน ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๔๘ พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทน และในกรณีที่ประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมทำหน้าที่ประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว

ให้ดำเนินการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งว่างลง และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเหลือไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่แต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนก็ได้

มาตรา ๕๓ การประชุมคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

กรรมการที่มีส่วนได้เสียในเรื่องที่มีการพิจารณาจะเข้าร่วมประชุมมิได้

การประชุมของคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอาจกระทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้

มาตรา ๕๔ คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดนโยบายการบริหารงาน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานของสำนักงาน
- (๒) ออกข้อบังคับว่าด้วยการจัดองค์กร การเงิน การบริหารงานบุคคล การบริหารงานทั่วไป การตรวจสอบภายใน รวมถึงตลอดทั้งการสงเคราะห์และสวัสดิการต่าง ๆ ของสำนักงาน
- (๓) อนุมัติแผนการดำเนินงาน แผนการใช้จ่ายเงินและงบประมาณรายจ่ายประจำปีของสำนักงาน
- (๔) ควบคุมการบริหารงานและการดำเนินการของสำนักงานและเลขาธิการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง
- (๕) แต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาเลขาธิการ
- (๖) วินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของเลขาธิการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานของสำนักงาน
- (๗) ประเมินผลการดำเนินการของสำนักงาน และการปฏิบัติงานของเลขาธิการ
- (๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลหรือตามที่คณะกรรมการหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ข้อบังคับตาม (๒) ถ้ามีการจำกัดอำนาจเลขาธิการในการทำนิติกรรมกับบุคคลภายนอก ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๕ คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ เพื่อปฏิบัติหน้าที่หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมอบหมายได้

คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอาจแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ที่จะเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้

การปฏิบัติหน้าที่และจำนวนของคณะอนุกรรมการตามวรรคหนึ่งหรือบุคคลตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

การประชุมคณะอนุกรรมการให้นำความในมาตรา ๕๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๖ ให้ประธานกรรมการและกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่ปรึกษาคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ประธานอนุกรรมการและอนุกรรมการที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล แต่งตั้ง ได้รับเบี้ยประชุมหรือค่าตอบแทนตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๕๗ ให้สำนักงานมีเลขาธิการคนหนึ่งซึ่งคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแต่งตั้ง มีหน้าที่บริหารกิจการของสำนักงาน

การแต่งตั้งเลขาธิการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาตามที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

มาตรา ๕๘ ผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นเลขาธิการต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) อายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีแต่ไม่เกินหกสิบปี

(๓) เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในด้านที่เกี่ยวกับภารกิจของสำนักงาน

และการบริหารจัดการ

มาตรา ๕๙ ผู้มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ต้องห้ามมิให้เป็นเลขาธิการ

(๑) เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกไม่ว่าจะได้รับโทษจำคุกจริงหรือไม่ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) เป็นข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้าง ของส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่นของรัฐหรือของราชการส่วนท้องถิ่น

(๕) เป็นหรือเคยเป็นข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น เว้นแต่จะพ้นจากตำแหน่งมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

(๖) เป็นหรือเคยเป็นกรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง เว้นแต่จะพ้นจากตำแหน่งมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

(๗) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หรือออกจากงานจากหน่วยงานที่เคยปฏิบัติหน้าที่ เพราะทุจริตต่อหน้าที่หรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือเคยถูกถอดถอนจากตำแหน่ง

(๘) เคยถูกให้ออกเพราะไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานตามมาตรา ๖๒ (๔)

(๙) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม
มาตรา ๖๐ เลขาธิการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้
แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระไม่ได้

ก่อนครบกำหนดตามวาระการดำรงตำแหน่งของเลขาธิการเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันแต่ไม่เกิน
หกสิบวัน หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เลขาธิการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้คณะกรรมการ
กำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาเพื่อสรรหาเลขาธิการ
คนใหม่ ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการสรรหาเสนอรายชื่อบุคคลที่เหมาะสมไม่เกินสามคนต่อคณะกรรมการ
กำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๖๑ ในแต่ละปีให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของเลขาธิการ ทั้งนี้ ให้เป็นไป
ตามระยะเวลาและวิธีการที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
กำหนด

มาตรา ๖๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๖๐ เลขาธิการพ้นจาก
ตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕๘ หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๙

(๔) คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลให้ออก เพราะไม่ผ่าน
การประเมินผลการปฏิบัติงาน มีความประพฤติเสื่อมเสีย บกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือ
หย่อนความสามารถ

มาตรา ๖๓ ให้เลขาธิการมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) บริหารงานของสำนักงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามภารกิจของสำนักงาน และตามนโยบาย
และแผนระดับชาติ แผนยุทธศาสตร์ นโยบายของคณะรัฐมนตรี คณะกรรมการ และคณะกรรมการ
กำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และระเบียบ ข้อบังคับหรือมติของคณะกรรมการ
กำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(๒) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานของสำนักงานโดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย มติของ
คณะรัฐมนตรี และระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติ หรือประกาศที่คณะกรรมการกำกับ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

(๓) เป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างของสำนักงาน และประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานและลูกจ้างของสำนักงานตามระเบียบหรือข้อบังคับของสำนักงาน

(๔) แต่งตั้งรองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อเป็นผู้ช่วยปฏิบัติงานของเลขาธิการตามที่เลขาธิการมอบหมาย

(๕) บรรจุ แต่งตั้ง เลื่อน ลด ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ลงโทษทางวินัยพนักงาน และลูกจ้างของสำนักงาน ตลอดจนให้พนักงานและลูกจ้างของสำนักงานออกจากตำแหน่ง ทั้งนี้ ตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

(๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติ หรือประกาศของคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ให้เลขาธิการรับผิดชอบในการบริหารงานของสำนักงานขึ้นตรงต่อคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา ๖๔ ในกิจการของสำนักงานที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้เลขาธิการเป็นผู้แทนของสำนักงาน เพื่อการนี้ เลขาธิการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

มาตรา ๖๕ ให้คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้กำหนดอัตราเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่นของเลขาธิการตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๖๖ เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานของสำนักงาน เลขาธิการอาจขอให้ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ มาปฏิบัติงานเป็นพนักงานหรือลูกจ้างเป็นการชั่วคราวได้ ทั้งนี้ เมื่อได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างของผู้นั้น และมีข้อตกลงที่ทำไว้ในการอนุมัติ และในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานเป็นพนักงานหรือลูกจ้างเป็นการชั่วคราว ให้ถือว่าเป็นการได้รับอนุญาตให้ออกจากราชการหรือออกจากงานไปปฏิบัติงานใด ๆ

เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานในสำนักงาน ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่ง มีสิทธิได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับเงินเดือนในส่วนราชการหรือหน่วยงานเดิมไม่ต่ำกว่าตำแหน่งและเงินเดือนเดิมตามข้อตกลงที่ทำไว้ในการอนุมัติ

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นกลับมาบรรจุและได้รับแต่งตั้งในส่วนราชการหรือหน่วยงานเดิมตามวรรคสองแล้ว ให้นับระยะเวลาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นระหว่างที่มาปฏิบัติงานในสำนักงานสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือประโยชน์ตอบแทนอื่นทำนองเดียวกันเสมือนอยู่ปฏิบัติราชการหรือปฏิบัติงานเต็มเวลาดังกล่าว แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๗ ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งอยู่ระหว่างการปฏิบัติงานชดใช้ทุนการศึกษาที่ได้รับจากส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐ ที่ได้ย้ายมาปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานโดยได้รับความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด ให้ถือเป็นการชดใช้ทุนตามสัญญา และให้นับระยะเวลาการปฏิบัติงานในสำนักงานเป็นระยะเวลาในการชดใช้ทุน

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐแห่งใดประสงค์จะขอให้พนักงานของสำนักงานซึ่งอยู่ระหว่างการปฏิบัติงานชดใช้ทุนการศึกษาที่ได้รับจากสำนักงานไปเป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น ต้องได้รับความเห็นชอบจากเลขาธิการก่อน และให้ถือว่าการไปปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นเป็นการชดใช้ทุนตามสัญญา และให้นับระยะเวลาการปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นเป็นระยะเวลาในการชดใช้ทุน

มาตรา ๖๘ การบัญชีของสำนักงานให้จัดทำตามหลักสากล ตามแบบและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

มาตรา ๖๙ ให้สำนักงานจัดทำงบการเงินและบัญชี แล้วส่งผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

ให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือผู้สอบบัญชีรับอนุญาตที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินให้ความเห็นชอบเป็นผู้สอบบัญชีของสำนักงาน และประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินของสำนักงานในรอบปีแล้วทำรายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อรับรอง

มาตรา ๗๐ ให้สำนักงานจัดทำรายงานการดำเนินงานประจำปีเสนอคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและรัฐมนตรีภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี และเผยแพร่รายงานนี้ต่อสาธารณชน

รายงานการดำเนินงานประจำปีตามวรรคหนึ่ง ให้แสดงรายละเอียดของงบการเงินที่ผู้สอบบัญชีให้ความเห็นแล้ว พร้อมทั้งผลงานของสำนักงานและรายงานการประเมินผลการดำเนินงานของสำนักงานในปีที่ล่วงมาแล้ว

การประเมินผลการดำเนินงานของสำนักงานตามวรรคสอง จะต้องดำเนินการโดยบุคคลภายนอก
ที่คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลให้ความเห็นชอบ

หมวด ๕

การร้องเรียน

มาตรา ๗๑ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะก็ได้
ตามความเชี่ยวชาญในแต่ละเรื่องหรือตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และการดำเนินงานอื่น
ของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๗๒ คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาเรื่องร้องเรียนตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจสอบการกระทำใด ๆ ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือผู้ประมวลผลข้อมูล
ส่วนบุคคล รวมทั้งลูกจ้างหรือผู้รับจ้างของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล
เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

(๓) โกล่เกลี่ยข้อพิพาทเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

(๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ
ผู้เชี่ยวชาญหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๗๓ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิร้องเรียนในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล
หรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งลูกจ้างหรือผู้รับจ้างของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผล
ข้อมูลส่วนบุคคล ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

การยื่น การไม่รับเรื่อง การยุติเรื่อง การพิจารณา และระยะเวลาในการพิจารณาคำร้องเรียน
ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยคำนึงถึงการกำหนดให้ไม่รับเรื่องร้องเรียนหรือ
ยุติเรื่องในกรณีที่มีผู้มีอำนาจพิจารณาในเรื่องนั้นอยู่แล้วตามกฎหมายอื่นด้วย

มาตรา ๗๔ ในกรณีที่ผู้ร้องเรียนไม่ได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๓
วรรคสอง หรือเป็นเรื่องร้องเรียนที่ระเบียบนั้นได้กำหนดไม่ได้รับไว้พิจารณา ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ
ไม่รับเรื่องร้องเรียนไว้พิจารณา

เมื่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเรื่องร้องเรียนตามมาตรา ๗๒ (๑) หรือตรวจสอบ
การกระทำใด ๆ ตามมาตรา ๗๒ (๒) แล้วรับฟังได้ว่า เรื่องร้องเรียนหรือการกระทำนั้นไม่มีมูล
ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมีคำสั่งยุติเรื่อง

ในกรณีที่คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญพิจารณาหรือตรวจสอบตามวรรคสองแล้วรับฟังได้ว่า เรื่องร้องเรียนหรือการกระทำนั้นเป็นกรณีซึ่งอาจไกล่เกลี่ยได้และคู่กรณีประสงค์จะให้ไกล่เกลี่ย ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญดำเนินการไกล่เกลี่ย แต่หากเรื่องร้องเรียนหรือการกระทำนั้นไม่อาจไกล่เกลี่ยได้ หรือไกล่เกลี่ยไม่สำเร็จ ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมีอำนาจออกคำสั่ง ดังต่อไปนี้

(๑) สั่งให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลปฏิบัติหรือดำเนินการแก้ไขการกระทำของตนให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด

(๒) สั่งห้ามผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลกระทำการที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลหรือให้กระทำการใดเพื่อระงับความเสียหายนั้นภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลไม่ยอมดำเนินการตามคำสั่งตามวรรคสาม (๑) หรือ (๒) ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ ในกรณีที่ต้องมีการยึดอายัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อบังคับตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้มีอำนาจสั่งยึด อายัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินเพื่อการนั้น

การจัดทำคำสั่งตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม (๑) หรือ (๒) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

คำสั่งของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ให้ประธานกรรมการผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ลงนามแทน

คำสั่งของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญตามมาตรานี้ให้เป็นที่สุด

ในการดำเนินการตามมาตรานี้ เมื่อผลการพิจารณาเป็นประการใด ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญแจ้งให้ผู้ร้องเรียนทราบพร้อมด้วยเหตุผล และในกรณีที่ไม่รับเรื่องร้องเรียนหรือยุติเรื่องที่มีผู้มีอำนาจพิจารณาในเรื่องนั้นอยู่แล้วตามกฎหมายอื่น ให้แจ้งผู้ร้องเรียนทราบ หากผู้ร้องเรียนประสงค์จะให้ส่งเรื่องให้ผู้มีอำนาจพิจารณาในเรื่องนั้นตามกฎหมายอื่น ให้ดำเนินการตามความประสงค์ดังกล่าว และให้ถือว่าผู้มีอำนาจพิจารณาได้รับเรื่องร้องเรียนนับแต่วันที่คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญได้รับเรื่องร้องเรียนนั้น

มาตรา ๗๕ คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมีอำนาจสั่งให้บุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องเรียน หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งจะสั่งให้บุคคลใดมาชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยก็ได้

มาตรา ๗๖ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือแจ้งให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล หรือผู้ใดมาให้ข้อมูลหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานใด ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการหรือการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจสอบและรวบรวมข้อเท็จจริง แล้วรายงานต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล หรือผู้ใดได้กระทำความผิดหรือทำให้เกิดความเสียหายเพราะฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

ในการดำเนินการตาม (๒) หากมีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในสถานที่ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ใดเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบและรวบรวมข้อเท็จจริง ยึดหรืออายัดเอกสารหลักฐาน หรือสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีไว้หรือใช้เพื่อกระทำความผิด

ในการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้รัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งจากข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนระดับปฏิบัติการหรือเทียบเท่าและมีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา นี้ ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง และให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๖

ความรับผิดทางแพ่ง

มาตรา ๗๗ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ทำให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้นแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะการดำเนินการนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลนั้นจะพิสูจน์ได้ว่า

(๑) ความเสียหายนั้นเกิดจากเหตุสุดวิสัย หรือเกิดจากการกระทำหรือละเว้นการกระทำของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั่นเอง

(๒) เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติกรตามหน้าที่และอำนาจตามกฎหมาย ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ใช้จ่ายไปตามความจำเป็นในการป้องกันความเสียหายที่กำลังจะเกิดขึ้นหรือระงับความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้วด้วย

มาตรา ๗๘ ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงนั้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น ความร้ายแรงของความเสียหายที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับ ผลประโยชน์ที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล การที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น หรือการที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้เป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้นสามปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลที่ต้องรับผิดชอบ หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันที่มีการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

ส่วนที่ ๑

โทษอาญา

มาตรา ๗๙ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๘ อันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๖ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๒๘ อันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๖ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบ ด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา ๘๐ ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้นั้นนำไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

ความในวรรคหนึ่ง มิให้นำมาใช้บังคับแก่การเปิดเผย ในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) การเปิดเผยตามหน้าที่
- (๒) การเปิดเผยเพื่อประโยชน์แก่การสอบสวน หรือการพิจารณาคดี
- (๓) การเปิดเผยแก่หน่วยงานของรัฐในประเทศหรือต่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย
- (๔) การเปิดเผยที่ได้รับความยินยอมเป็นหนังสือเฉพาะครั้งจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล
- (๕) การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับการฟ้องร้องคดีต่าง ๆ ที่เปิดเผยต่อสาธารณะ

มาตรา ๘๑ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการหรือผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือ การกระทำและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษ ตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

ส่วนที่ ๒

โทษทางปกครอง

มาตรา ๘๒ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๓๐ วรรคสี่ มาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๒ วรรคสองหรือวรรคสาม หรือไม่ขอ ความยินยอมตามแบบหรือข้อความที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๑๙ วรรคสาม หรือ ไม่แจ้งผลกระทบจากการถอนความยินยอมตามมาตรา ๑๙ วรรคหก หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกิน หนึ่งล้านบาท

มาตรา ๘๓ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๒ วรรคสอง หรือมาตรา ๓๗ หรือขอความยินยอมโดยการหลอกลวงหรือทำให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเข้าใจผิดในวัตถุประสงค์ หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง หรือส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสามล้านบาท

มาตรา ๘๔ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ อันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา ๒๖ หรือส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๖ โดยไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าล้านบาท

มาตรา ๘๕ ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง หรือ มาตรา ๔๒ วรรคสองหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๘๖ ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๐ โดยไม่มีเหตุอันควร หรือส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ (๕) ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสามล้านบาท

มาตรา ๘๗ ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าล้านบาท

มาตรา ๘๘ ตัวแทนผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือตัวแทนผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๙ วรรคสอง และมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๔๑ วรรคสี่ ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๘๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญหรือไม่มาชี้แจงข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๗๕ หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๖ (๑) หรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๗๖ วรรคสี่ ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าล้านบาท

มาตรา ๙๐ คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมีอำนาจสั่งลงโทษปรับทางปกครองตามที่กำหนดไว้ในส่วนนี้ ทั้งนี้ ในกรณีให้เห็นสมควรคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญจะสั่งให้แก้ไขหรือตักเตือนก่อนก็ได้

ในการพิจารณาออกคำสั่งลงโทษปรับทางปกครอง ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งพฤติกรรมที่กระทำผิด ขนาดกิจการของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล หรือพฤติการณ์ต่าง ๆ ประกอบด้วย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษปรับทางปกครองไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม และในกรณีที่ไม่มีเจ้าหน้าที่ดำเนินการบังคับตามคำสั่ง หรือมีแต่ไม่สามารถดำเนินการบังคับทางปกครองได้ ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อบังคับชำระค่าปรับ ในการนี้ ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคำสั่งให้ชำระค่าปรับนั้นชอบด้วยกฎหมาย ให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษา และบังคับให้มีการยึดหรืออายัดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระค่าปรับได้

คำสั่งลงโทษปรับทางปกครองและคำสั่งในการบังคับทางปกครองให้นำความในมาตรา ๗๔ วรรคหก มาใช้บังคับโดยอนุโลม และให้นำความในมาตรา ๗๔ วรรคสี่ มาใช้บังคับกับการบังคับทางปกครองตามวรรคสามโดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๙๑ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๘ (๒) (๓) และให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นกรรมการและเลขานุการ เพื่อปฏิบัติหน้าที่เท่าที่จำเป็นไปพลางก่อนแต่ไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้รองประธานกรรมการทำหน้าที่ประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว

ให้สำนักงานดำเนินการให้มีการแต่งตั้งประธานกรรมการตามมาตรา ๘ (๑) และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๘ (๔) ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๙๒ ให้ดำเนินการเพื่อให้มีคณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้มีการแต่งตั้งประธานกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๙๑

ให้ดำเนินการแต่งตั้งเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่จัดตั้งสำนักงานแล้วเสร็จตามมาตรา ๙๓

มาตรา ๙๓ ให้ดำเนินการจัดตั้งสำนักงานให้แล้วเสร็จเพื่อปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่การดำเนินการจัดตั้งสำนักงานยังไม่แล้วเสร็จ ให้สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมทำหน้าที่สำนักงานตามพระราชบัญญัตินี้ และให้รัฐมนตรีแต่งตั้งรองปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมคนหนึ่งทำหน้าที่เลขาธิการจนกว่าจะมีการแต่งตั้งเลขาธิการตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง

มาตรา ๙๔ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะรัฐมนตรีจัดสรรทุนประเดิมให้แก่สำนักงานตามความจำเป็น

ให้รัฐมนตรีเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในหน่วยงานของรัฐ มาปฏิบัติงานเป็นพนักงานของสำนักงานเป็นการชั่วคราวภายในระยะเวลาที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ให้ถือว่าข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในหน่วยงานของรัฐที่มาปฏิบัติงานในสำนักงานเป็นการชั่วคราวตามวรรคสองไม่ขาดจากสถานภาพเดิมและคงได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างแล้วแต่กรณี จากสังกัดเดิม ทั้งนี้ คณะกรรมการอาจกำหนดค่าตอบแทนพิเศษให้แก่ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในหน่วยงานของรัฐตามวรรคสอง ในระหว่างปฏิบัติงานในสำนักงานด้วยก็ได้

ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่จัดตั้งสำนักงานแล้วเสร็จ ให้สำนักงานดำเนินการคัดเลือกข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในหน่วยงานของรัฐตามวรรคสองเพื่อบรรจุเป็นพนักงานของสำนักงานต่อไป

ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในหน่วยงานของรัฐผู้ใดได้รับการคัดเลือกและบรรจุตามวรรคสี่ ให้มีสิทธิในระยะเวลาทำงานที่เคยทำงานอยู่ในสังกัดเดิมต่อเนื่องรวมกับระยะเวลาทำงานในสำนักงานตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙๕ ข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้เก็บรวบรวมไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลสามารถเก็บรวบรวมและใช้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นต่อไปได้ตามวัตถุประสงค์เดิม ทั้งนี้ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องกำหนดวิธีการยกเลิกความยินยอมและเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ประสงค์ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเก็บรวบรวมและใช้ข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวสามารถแจ้งยกเลิกความยินยอมได้โดยง่าย

การเปิดเผยและการดำเนินการอื่นที่มีใช้การเก็บรวบรวมและการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙๖ การดำเนินการออกกระเบียบ และประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลที่ไม่อาจดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันมีการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมากจนสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลอันเป็นการล่วงละเมิดดังกล่าว ทำได้โดยง่าย สะดวก และรวดเร็ว ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจโดยรวม สมควรกำหนดให้มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไปขึ้น เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ กลไก หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นหลักการทั่วไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้